Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

1 iunie 2022 *

„Uniunea economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Procedura de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptare de către SRB a unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español – Acțiune în anulare – Act care este supus căilor de atac – Admisibilitate – Dreptul de a fi ascultat – Dreptul de proprietate – Obligația de motivare – Articolele 18, 20 și 24 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014”

În cauza T-481/17,

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, cu sediul în Madrid (Spania),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), cu sediul în Zürich (Elveția),

reprezentate de R. Pelayo Jiménez, A. Muñoz Aranguren și R. Pelayo Torrent, avocați,

reclamante,

împotriva

Comitetului unic de rezoluție (SRB), reprezentat de J. King și M. Fernández Rupérez, în calitate de agenți, asistate de B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch și S. Ianc, avocați,

pârât,

susținut de

Regatul Spaniei, reprezentat de S. Centeno Huerta, L. Aguilera Ruiz, S. Jiménez García și J. Rodríguez de la Rúa Puig, în calitate de agenți,

de

Parlamentul European, reprezentat de P. López-Carceller, M. Martínez Iglesias, L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti și M. Sammut, în calitate de agenți,

de

* Limba de procedură: spaniola.

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová și H. Marcos Fraile, în calitate de agenți,

de

Comisia Europeană, reprezentată de L. Flynn și A. Steiblytė, în calitate de agenți,

și de

Banco Santander, SA, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero și J. Remón Peñalver, avocați,

intervenientе,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a SRB din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español, SA,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnii M. van der Woude, președinte, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (raportor) și doamna G. Steinfatt, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 14 iunie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 În urma crizei financiare din anul 2008, s-a decis crearea unei uniuni bancare în Uniunea Europeană, susținută de un cadru unic de reglementare pentru serviciile financiare, cuprinzător și detaliat, aplicabil pieței interne în ansamblul său, și având în componență un mecanism unic de supraveghere și noi cadre de garantare a depozitelor și de rezoluție.

2 Prima etapă în realizarea uniunii bancare a constat în instituirea unui mecanism unic de supraveghere (MUS) prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63). Potrivit considerentului (12) al acestui regulament, un MUS ar trebui să asigure punerea în aplicare în mod coerent și eficace a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului unic de reglementare pentru serviciile financiare în același mod instituțiilor de credit din toate statele membre în cauză și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate, nestingherită de alte considerații care nu sunt de ordin prudențial. În acest scop, Regulamentul nr. 1024/2013 conferă Băncii Centrale

Europene (BCE) atribuții specifice privind politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, pentru a contribui la siguranța și soliditatea instituțiilor de credit și la stabilitatea sistemului financiar din Uniune și din fiecare stat membru.

3 Ulterior, a fost adoptată Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190). În considerentul (1), aceasta indică următoarele:

„Criza financiară a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit și a firmelor de investiții neviabile sau în curs de a intra în dificultate […]. Aceste instrumente sunt necesare în special pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile prin utilizarea banilor contribuabililor. Obiectivul unui cadru de redresare și rezoluție credibil este acela de a evita pe cât posibil necesitatea unei astfel de măsuri.”

4 Obiectivul Directivei 2014/59 este de a institui norme comune minime de armonizare a dispozițiilor naționale care reglementează rezoluția băncilor în Uniune și prevede cooperarea între autoritățile de rezoluție în situații de dificultate ale băncilor transfrontaliere. În această privință, Directiva 2014/59 prevede printre altele, la articolul 3 alineatul (1), că fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.

5 Cu toate acestea, întrucât, pe de o parte, Directiva 2014/59 nu determina centralizarea procesului decizional în materie de rezoluție, dispunea în esență punerea la dispoziția autorităților naționale din fiecare stat membru a unor instrumente și competențe comune în materie de rezoluție și le lăsa acestora o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește aplicarea instrumentelor respective și utilizarea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției și întrucât, pe de altă parte, această directivă nu împiedica în totalitate adoptarea de decizii separate și potențial contradictorii de către statele membre în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere, s-a decis instituirea unui mecanism unic de rezoluție (MUR).

6 Astfel, a doua etapă în realizarea uniunii bancare a constat în adoptarea Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui MUR și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1).

7 Considerentul (12) al Regulamentului nr. 806/2014 indică:

„Asigurarea unor decizii eficace în materie de rezoluție pentru băncile din Uniune aflate în dificultate, inclusiv în ceea ce privește utilizarea fondurilor colectate la nivelul Uniunii, este esențială pentru finalizarea pieței interne a serviciilor financiare. În cadrul pieței interne, situațiile de dificultate majoră cu care se confruntă unele bănci dintr-un stat membru pot afecta stabilitatea piețelor financiare din Uniune în ansamblu. Asigurarea unor norme eficiente și

uniforme în materie de rezoluție și a unor condiții echitabile de finanțare a rezoluției în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care băncile își desfășoară activitatea, ci și în interesul tuturor statelor membre în general, constituind un mijloc de a asigura condiții de concurență echitabile și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Sistemele bancare de pe piața internă sunt puternic interconectate, grupurile bancare sunt internaționale, iar băncile dețin un procent important de active străine. În lipsa MUR, crizele bancare din statele membre care participă la MUS ar avea un impact sistemic negativ mai puternic și în statele membre neparticipante. Instituirea MUR va asigura o abordare neutră în ceea ce privește băncile aflate în dificultate și va spori stabilitatea băncilor din statele membre participante și va împiedica propagarea efectelor colaterale în statele membre neparticipante, facilitând astfel funcționarea pieței interne în ansamblu. Mecanismele de cooperare care vizează instituții stabilite atât în state membre participante, cât și în state membre neparticipante ar trebui să fie clare și nu ar trebui să fie discriminat, direct sau indirect, niciun stat membru sau grup de state membre, ca loc de prestare a serviciilor financiare.”

8 Potrivit articolului 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, acesta are ca obiect instituirea unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante, și anume băncile al căror supraveghetor din țara de origine este BCE sau autoritatea națională competentă din statele membre a căror monedă este euro sau din statele membre a căror monedă nu este euro care au stabilit legături de strânsă cooperare în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1024/2013 [a se vedea considerentul (15) al Regulamentului nr. 806/2014].

9 Articolul 1 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că aceste norme uniforme și această procedură uniformă se aplică de către Comitetul unic de rezoluție (SRB) instituit în conformitate cu articolul 42 din același regulament împreună cu Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană și cu autoritățile naționale de rezoluție, în cadrul MUR instituit prin același regulament. Se prevede de asemenea că MUR este sprijinit de un fond unic de rezoluție (FUR).

10 În temeiul articolului 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB hotărăște cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant, în cazul în care cele trei condiții prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din același regulament sunt îndeplinite.

11 Prima condiție impune ca entitatea să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate. Evaluarea acestei condiții este realizată de BCE, după consultarea SRB, sau de SRB, și se consideră îndeplinită în cazul în care entitatea se află în una sau mai multe dintre situațiile enumerate la articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014.

12 A doua condiție presupune să nu existe nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau de supraveghere.

13 A treia condiție presupune ca o măsură de rezoluție să fie necesară în interes public, și anume ca aceasta să fie necesară pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

14 Articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele rezoluției ca fiind următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, protejarea depunătorilor și a investitorilor, protejarea fondurilor și a activelor clienților.

15 Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, SRB se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității în cauză.

16 Potrivit articolului 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital.

17 Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB adoptă o schemă de rezoluție.

18 Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție, SRB, Consiliul și Comisia trebuie să se asigure că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii enumerate la articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014, printre care figurează principiul potrivit căruia acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi, precum și principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă entitatea vizată de măsura de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

19 În schema de rezoluție, SRB determină aplicarea instrumentelor de rezoluție. Articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 enumeră diferitele instrumente de rezoluție disponibile, și anume vânzarea activității, instrumentul instituției-punte, separarea activelor și recapitalizarea internă.

20 În schema de rezoluție, SRB poate de asemenea să își exercite competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale entității în cauză în condițiile prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014. Potrivit articolului 19 din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție poate presupune și acordarea de ajutoare de stat sau recurgerea la FUR.

21 Potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă. În termen de 24 de ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare, altele decât cele prevăzute la al treilea paragraf, și anume respectarea criteriului privind interesul public sau o modificare semnificativă a cuantumului FUR. În ceea ce privește aceste din urmă aspecte discreționare, în termen de 12 ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de SRB nu îndeplinește criteriul privind interesul public ori să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de FUR în schema de rezoluție transmisă de SRB. Schema de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

22 Articolul 18 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată acestora din urmă, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29 din același regulament, prin exercitarea competențelor de rezoluție.

23 Ulterior adoptării unei măsuri de rezoluție, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. Această evaluare poate conduce, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014, la plata unei compensații acționarilor sau creditorilor dacă aceștia au suferit pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență.

Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

24 Reclamantele, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), erau acționare ale Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”) înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție în privința acesteia din urmă.

Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție

25 Grupul Banco Popular, a cărui societate-mamă era Banco Popular, era, la data rezoluției, al șaselea grup bancar spaniol.

26 În anul 2016, Banco Popular a efectuat o majorare de capital de 2,5 miliarde de euro.

27 La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular. Instrumentul de rezoluție privilegiat în acest plan de rezoluție era instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014.

28 La 3 februarie 2017, Banco Popular a publicat raportul său anual 2016, în care a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, precum și la numirea unui nou președinte.

29 La 10 februarie 2017, DBRS Ratings Limited (DBRS) (devenit DBRS Morningstar) a scăzut ratingul Banco Popular, cu perspectivă negativă, având în vedere situația slăbită a capitalului Banco Popular în urma unei pierderi nete mai mari decât cea prevăzută în raportul său anual, menționată la punctul 28 de mai sus, precum și eforturile Banco Popular pentru reducerea stocului său încă ridicat de active neperformante.

30 La 3 aprilie 2017, Banco Popular a anunțat rezultatul auditurilor interne care indicau că puteau fi necesare corecții la raportul anual 2016. Aceste ajustări au fost efectuate în raportul financiar al Banco Popular pentru primul trimestru al anului 2017.

31 La 10 aprilie 2017, cu ocazia adunării generale a acționarilor Banco Popular, președintele consiliului de administrație a anunțat că banca preconiza fie o majorare de capital, fie o tranzacție comercială ca urmare a situației grupului din punctul de vedere al fondurilor proprii și al nivelului său de active neperformante. Președintele-director general al Banco Popular a fost înlocuit la mai puțin de un an de la data intrării sale în funcție.

32 În urma anunțului din 3 aprilie 2017 privind necesitatea ajustării rezultatelor financiare pentru anul 2016, DBRS a scăzut, la 6 aprilie, ratingul Banco Popular, menținându-și perspectiva negativă. Standard & Poor's, la 7 aprilie, și Moody's Investors service (denumită în continuare „Moody's"), la 21 aprilie 2017, au scăzut de asemenea ratingul Banco Popular cu perspectivă negativă.

33 În aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în scopul realizării vânzării sale către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data limită pentru ca eventualii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte oferta fusese stabilită la 10 iunie 2017, apoi a fost amânată până la sfârșitul lunii iunie 2017.

34 La 5 mai 2017, Banco Popular a prezentat raportul său financiar pentru primul trimestru al anului 2017, anunțând pierderi în valoare de 137 de milioane de euro.

35 La 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate *(Liquidity Coverage Requirement)* al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).

36 Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander, SA, a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

37 La 16 mai 2017, Banco Popular, într-o comunicare a unui fapt relevant către Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), a arătat că potențialii cumpărători își manifestaseră interesul în procedura de vânzare privată, însă nu fusese primită nicio ofertă fermă.

38 La 19 mai 2017, agenția FITCH a scăzut pe termen lung ratingul Banco Popular.

39 La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată printre altele cu privire la situația Banco Popular.

40 În cursul lunii mai 2017, numeroase articole de presă au raportat dificultățile Banco Popular. Cu titlu de exemplu, trebuie menționat un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „Saracho dispune vânzarea urgentă a Popular către JP Morgan și Lazard ca urmare a unui risc de faliment" (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). În articolul respectiv se arată că președintele băncii mandatase JP Morgan și Lazard să organizeze vânzarea urgentă a băncii ca urmare a unui risc de faliment, din cauza exodului masiv al depozitelor clienților particulari și instituționali, și că acesta considera că singurul mod de a asigura viabilitatea băncii era vânzarea completă și iminentă a întregului grup. Articolul relatează că, „ținând seama de persistența retragerilor din depozite și de închiderea unor surse de finanțare externe, banca se expunea unui risc serios de faliment și că,

prin urmare, [președintele său] fusese obligat să activeze măsura cea mai drastică și să se abțină în mod progresiv de la vânzarea activelor sale pentru a îmbunătăți ponderea fondurilor proprii și a îndeplini cerințele BCE”.

41 La 15 mai 2017, un articol publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „BCE inspectează Banco Popular timp de două luni în plin proces de vânzare” (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), arată că planul de vânzare a Banco Popular, pus în aplicare de președintele său, a avut loc după inspecția efectuată de BCE, care confirmase deficitul rezervelor. Potrivit acestui articol, inspectorii BCE constataseră că dificultățile Banco Popular ar fi legate de deficitul său de rezerve pentru a-și acoperi expunerea imobiliară și că ar fi necesar să se evite retragerile ocazionale din depozite. Acești inspectori și-ar fi exprimat de asemenea nemulțumirea cu privire la prezentarea conturilor aferente anului 2016.

42 La 31 mai 2017, agenția Reuters a publicat un articol intitulat „UE, avertizată în legătură cu riscul unei rezoluții a Banco Popular” (La UE, advertida de riesgo de una solución ordenada en Banco Popular). Acest articol menționează în special că, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor în Europa avertizase funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea necesita rezoluția dacă nu ar reuși să găsească un cumpărător. Potrivit acestui articol, funcționarul respectiv a indicat de asemenea că președinta SRB emisese recent o „avertizare timpurie” și declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții.

43 În aceeași zi, SRB a publicat un comunicat de presă prin care contesta conținutul acestui articol.

44 În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular a trebuit să facă față unor retrageri de lichidități masive.

45 La 5 iunie 2017, dimineața, Banco Popular a prezentat Banco de España (Banca Spaniei) o primă cerere de aport urgent de lichidități, apoi o a doua cerere, după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi referitoare la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la un aport urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte a acestui aport urgent de lichidități, iar ulterior Banca Spaniei a arătat că nu era în măsură să furnizeze Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

46 La 6 iunie 2017, DBRS și Moody’s au scăzut ratingul Banco Popular.

Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție

47 La 23 mai 2017, SRB a însărcinat Deloitte, în calitate de expert independent, să efectueze evaluarea Banco Popular în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014.

48 La 24 mai 2017, SRB a solicitat Banco Popular, în temeiul articolului 34 din Regulamentul nr. 806/2014, informațiile necesare pentru realizarea evaluării sale. La 2 iunie 2017, SRB a solicitat de asemenea Banco Popular să furnizeze informații privind procedura de vânzare privată, precum și să prevadă un acces la camera de date virtuală securizată pe care aceasta din urmă o instituise în cadrul procedurii menționate.

49 La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, Spania), privind comercializarea Banco Popular (denumită în continuare „decizia privind comercializarea”). SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea de pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB indica printre altele că FROB trebuia să îi contacteze pe cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

50 Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale.

51 La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), au semnat un acord de nedivulgare, iar, la 5 iunie 2017, au avut acces la camera de date virtuală.

52 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în aplicarea articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

53 La 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a situației de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014.

54 În această evaluare, BCE a arătat că, în cursul lunilor precedente, Banco Popular suferise o deteriorare importantă a situației sale de trezorerie, în principal ca urmare a unei epuizări semnificative a bazei sale de depozite. Banco Popular s-a confruntat cu retrageri importante de lichidități la toate segmentele de clientelă. BCE a enumerat evenimentele care conduseseră la problemele de lichiditate cu care trebuia să se confrunte Banco Popular.

55 În această privință, BCE a arătat că, în februarie 2017, cu ocazia prezentării conturilor sale anuale, Banco Popular a divulgat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la pierderi de 3,485 miliarde de euro în anul 2016, precum și înlocuirea președintelui său de lungă durată, care efectuase o revizuire a strategiei băncii. Anunțul referitor la rezervele suplimentare și la pierderile aferente încheierii exercițiului a condus la o scădere a ratingului Banco Popular de către DBRS la 10 februarie 2017 și a suscitat îngrijorări profunde din partea clientelei Banco Popular, care s-au concretizat prin retrageri importante și neașteptate de depozite și printr-o frecvență ridicată a vizitelor clienților în sucursalele băncii.

56 BCE a arătat de asemenea că publicarea de către Banco Popular, la 3 aprilie 2017, a unei declarații publice ad-hoc care informa cu privire la rezultatul mai multor audituri interne ce puteau avea un impact semnificativ asupra situațiilor financiare ale instituției, precum și confirmarea că președintele-director general al instituției urma să fie înlocuit la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție au declanșat un alt val de retrageri de depozite. BCE a arătat că acest val de retrageri de depozite fusese alimentat și de:

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Standard & Poor’s la 7 aprilie 2017;

– anunțarea de către Banco Popular, la 10 aprilie 2017, a faptului că nu va plăti dividende și că ar putea fi necesară o majorare de capital sau o tranzacție corporativă ca urmare a situației tensionate a fondurilor proprii și a alinierii necesare *inter pares* a acoperirii activelor neperformante;

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Moody's la 21 aprilie 2017;

– publicarea rezultatelor din primul trimestru al anului 2017 care erau mai slabe decât se prevăzuse;

– acoperirea mediatică negativă și continuă, cum ar fi articolele din 11 și 15 mai 2017 menționate la punctele 40 și 41 de mai sus, care sugerau că președintele Banco Popular dispusese o vânzare urgentă a băncii ca urmare a unui risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități și că banca trebuia să facă față unei nevoi suplimentare importante de rezerve rezultând dintr-o inspecție la fața locului efectuată de supraveghetor.

57 BCE a constatat de asemenea că depozitele pierdute începând de la 31 mai 2017 erau deosebit de relevante, după divulgarea în mass-media a faptului că banca ar putea intra în lichidare dacă procesul de vânzare în curs nu era fructuos într-un termen foarte scurt.

58 În plus, BCE a arătat că, deși Banco Popular a dezvoltat diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare și a început să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia epuizarea poziției de lichiditate a Banco Popular la data evaluării. Aceasta a arătat și că, chiar dacă se recurgea la aportul urgent de lichidități pentru care Consiliul guvernatorilor BCE nu emisese obiecții la 5 iunie 2017, situația de trezorerie la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față creanțelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

59 BCE a apreciat că măsurile deja adoptate de Banco Popular nu fuseseră suficient de eficiente pentru a inversa deteriorarea situației sale de trezorerie. Aceasta a arătat că, drept măsură alternativă pentru a garanta capacitatea sa de a face față angajamentelor sale care deveneau scadente, Banco Popular încerca să pună în aplicare o tranzacție corporativă, și anume vânzarea sa către un concurent mai puternic. Totuși, BCE a considerat că, ținând seama de deteriorarea situației de trezorerie a Banco Popular, de lipsa dovezii capacității acesteia de a răsturna situația lichidității sale într-un viitor apropiat și de faptul că negocierile nu conduseseră până atunci la un rezultat pozitiv, confirmarea unei asemenea tranzacții private nu era previzibilă într-un termen care permitea Banco Popular să își poată achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

60 BCE a constatat că, în același timp, nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care să permită restabilirea imediată a situației de trezorerie a Banco Popular și care să îi asigure suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție comercială sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE ca autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338) și a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau a articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, nu puteau garanta că Banco Popular ar avea posibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență, date fiind amploarea și ritmul deteriorării lichidității observate.

61 În concluzie, ținând seama în special de retragerile excesive din depozite, de rapiditatea cu care banca pierduse trezoreria și de incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, BCE a considerat că existau elemente obiective care indicau că probabil Banco Popular se va afla, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se află sau, în orice caz, este susceptibilă de a se afla în dificultate, într-un viitor apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și cu alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

62 La 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că a ajuns la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

63 În aceeași zi, FROB a adoptat o scrisoare care conținea informațiile privind procedura de vânzare (denumită în continuare „scrisoarea de procedură”) și prin care s-a stabilit termenul de depunere a ofertelor la 6 iunie 2017 la miezul nopții.

64 Tot în aceeași zi, BBVA, unul dintre cei doi cumpărători potențiali ai Banco Popular, a informat FROB că nu va depune o ofertă.

65 Tot la 6 iunie 2017, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), redactată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității. Această evaluare a estimat în special valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun caz, la minus 8,2 miliarde de euro în cazul cel mai nefavorabil și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

66 La 7 iunie 2017, Banco Santander a depus o ofertă fermă.

67 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de Banco Santander pentru vânzarea acțiunilor Banco Popular era de un euro. FROB a arătat că comitetul său director a reținut Banco Santander drept ofertant câștigător în procedura de vânzare concurențială a Banco Popular și a decis să propună SRB să desemneze Banco Santander drept cumpărător în decizia SRB privind adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular.

Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017

68 La 7 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/08 privind schema de rezoluție pentru Banco Popular (denumită în continuare „schema de rezoluție”) în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

69 Potrivit articolului 1 din schema de rezoluție, SRB, întrucât a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, a decis să supună Banco Popular unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției.

70 Astfel, SRB a considerat, în primul rând, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu existau alte măsuri care ar putea împiedica în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular și, în al treilea rând, că era necesară în interes public o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular. În această privință, SRB a indicat că rezoluția era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice ale băncii și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare.

71 La articolul 5 punctul 5.1 din schema de rezoluție, SRB a decis următoarele:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității."

72 Articolul 6 din schema de rezoluție privește reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital și instrumentul de vânzare a activității. La articolul 6 punctul 6.1, SRB a menționat măsurile pe care le adoptase în aplicarea competenței de a reduce valoarea contabilă prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014.

73 Astfel, la articolul 6 punctul 6.1 din schema de rezoluție, SRB a decis:

– mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce conducea la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

– apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei privind schema de rezoluție în acțiuni nou emise ale Banco Popular, „acțiunile noi I";

– în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a „acțiunilor noi I", ceea ce determina anularea a 100 % din aceste „acțiuni noi I";

– în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou emise ale Banco Popular, „acțiunile noi II".

74 Articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție prevede că aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 coroborată cu rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de autoritatea de rezoluție spaniolă, FROB.

75 La articolul 6 punctul 6.5 din schema de rezoluție, SRB a arătat că exercita competențele care îi erau conferite prin articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de vânzare a activității, și că a dispus ca „acțiunile noi II" să fie transferate către Banco Santander, libere de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de 1 euro. Se preciza că cumpărătorul își dăduse deja consimțământul pentru transfer.

76 De asemenea, SRB a arătat că transferul „acțiunilor noi II" trebuia efectuat pe baza ofertei obligatorii a cumpărătorului din 7 iunie 2017 și trebuia pus în aplicare de FROB în temeiul Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédit y empresas de servicios de inversión

(Legea 11/2015 de redresare și de rezoluție a instituțiilor de credit și a firmelor de servicii de investiții) din 18 iunie 2015 (BOE nr. 146 din 19 iunie 2015, p. 50797, denumită în continuare „Legea 11/2015”).

77 Schema de rezoluție a fost prezentată Comisiei spre aprobare la 7 iunie 2017, la ora 5.13.

78 La 7 iunie 2017, la ora 6.30, Comisia a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular (JO 2017, L 178, p. 15) și a notificat-o SRB. În consecință, schema de rezoluție a intrat în vigoare în aceeași zi.

79 Din considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 reies următoarele:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.”

80 În aceeași zi, FROB a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul nr. 806/2014. În acest cadru, FROB și-a dat acordul pentru transferul acțiunilor noi ale Banco Popular rezultate din conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 („acțiunile noi II”) către Banco Santander.

Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție

81 La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul nr. 806/2014, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”). La 31 iulie 2018, Deloitte a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

82 La 28 septembrie 2018, în urma unei fuziuni prin absorbție, Banco Santander a devenit succesorul cu titlu universal al Banco Popular.

83 La 17 martie 2020, SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2020/52 de stabilire a necesității de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor în legătură cu care au fost luate măsurile de rezoluție privind Banco Popular. Un anunț referitor la această decizie a fost publicat la 20 martie 2020 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 91, p. 2). În decizia respectivă, SRB a considerat că acționarii și creditorii care fuseseră afectați de rezoluția Banco Popular nu aveau dreptul la o compensație din FUR, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.

Procedura și concluziile părților

84 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 august 2017, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

85 Prin înscrisul depus la grefă la 30 octombrie 2017, SRB a solicitat Tribunalului, în temeiul articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să dispună activități de cercetare judecătorească privind prezentarea anumitor documente menționate în anexă. Prin decizia din 30 noiembrie 2017, Tribunalul a decis să nu admită respectiva cerere de măsuri de cercetare judecătorească în acest stadiu al procedurii.

86 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 3, 26 și 27 octombrie 2017 și, respectiv, la 10 și 14 noiembrie 2017, Banco Santander, Regatul Spaniei, Parlamentul European, Consiliul și Comisia au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor SRB. Prin Deciziile din 1 august 2018, președintele Camerei a opta a Tribunalului a admis intervențiile Regatului Spaniei, Parlamentului, Consiliului și Comisiei și, prin Ordonanța din 12 aprilie 2019, a admis intervenția Banco Santander. Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul, Comisia și Banco Santander și-au depus memoriile, iar părțile principale și-au depus observațiile cu privire la acestea în termenele stabilite.

87 La 13 februarie 2018, Tribunalul, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a invitat SRB să depună ultima versiune neconfidențială a schemei de rezoluție, precum și o versiune neconfidențială a evaluării 2, publicate pe site-ul său internet. SRB a depus documentele în termenul stabilit.

88 La 6 iulie 2018, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a adresat părților principale întrebări scrise. Reclamantele și SRB au răspuns la această cerere în termenul stabilit.

89 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 15 noiembrie 2018, reclamantele au solicitat Tribunalului să oblige SRB, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii, la traducerea în limba spaniolă a anumitor documente. SRB a depus observații cu privire la această cerere în termenul stabilit.

90 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a treia, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

91 La propunerea Camerei a treia, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

92 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 8 septembrie 2020, reclamantele au prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul, Comisia și Banco Santander și-au depus observațiile în termenul stabilit.

93 La 16 martie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat SRB să depună mai multe documente. Prin scrisoarea din 30 martie 2021, SRB a răspuns că documentele solicitate erau în parte confidențiale și că puteau fi prezentate în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească.

94 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 20 aprilie 2021, reclamantele au depus o cerere de măsuri de organizare a procedurii. SRB, Parlamentul, Consiliul, Comisia și Banco Santander și-au depus observațiile cu privire la această cerere în termenul stabilit.

95 Prin Ordonanța din 12 mai 2021, Tribunalul a dispus ca SRB, în temeiul, pe de o parte, al articolului 24 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, al articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3), precum și al articolului 103 din Regulamentul de procedură, să prezinte versiunile integrale ale următoarelor documente: schema de rezoluție, evaluarea 2, evaluarea BCE din 6 iunie 2017 cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, scrisoarea Banco Popular adresată BCE din 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și scrisoarea BCE adresată Banco Popular din 18 mai 2017. Tribunalul a obligat de asemenea SRB să prezinte versiunile neconfidențiale ale scrisorii Banco Popular adresate BCE din 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și a scrisorii BCE adresate Banco Popular din 18 mai 2017.

96 Prin scrisoarea din 28 mai 2021, reclamantele au prezentat o cerere de măsuri de organizare a procedurii și o nouă propunere de probe. SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul, Comisia și Banco Santander au fost invitate să își prezinte observațiile în ședință.

97 Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor prezentate de SRB în executarea Ordonanței din 12 mai 2021 și a transmis reclamantelor, precum și Regatului Spaniei, Parlamentului, Consiliului, Comisiei și Banco Santander scrisoarea din 6 iunie 2017 a Banco Popular adresată BCE fără anexa la aceasta.

98 Întrucât doi membri ai Camerei a treia extinse au fost împiedicați să participe la ședință, președintele Tribunalului a desemnat alți doi judecători pentru a completa camera.

99 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 14 iunie 2021.

100 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 27 iulie 2021, reclamantele au formulat o cerere de redeschidere a fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 113 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Prin Decizia din 27 august 2021, președintele Camerei a treia extinse a Tribunalului a respins această cerere, întrucât niciuna dintre condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (2) din Regulamentul de procedură nu era îndeplinită în speță, elementele pe care reclamantele își întemeiau cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii nefiind susceptibile să aibă o influență decisivă asupra deciziei Tribunalului.

101 Reclamantele solicită Tribunalului:

– anularea schemei de rezoluție;

– obligarea SRB la plata cheltuielilor de judecată.

102 SRB solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

103 Banco Santander, Regatul Spaniei, Consiliul și Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

104 Parlamentul solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în măsura în care se întemeiază pe excepțiile de nelegalitate a Regulamentului nr. 806/2014 și a Directivei 2014/59;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

105 În susținerea acțiunii formulate, reclamantele invocă, în cererea introductivă, zece motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, pe încălcarea dreptului la bună administrare consacrat la articolul 41 alineatul (2) literele (b) și (c) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și a dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă. Al doilea motiv este întemeiat pe o excepție de nelegalitate, întrucât articolul 18, articolul 24 alineatul (2) litera (a) și articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și articolele 32, 38 și 43 din Directiva 2014/59 încalcă dreptul de a fi ascultat consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă. Al treilea motiv este întemeiat pe o excepție de nelegalitate, întrucât articolele 21, 22, 24 și 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și articolele 38 și 63 din Directiva 2014/59 încalcă dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă, și principiul libertății de a desfășura o activitate comercială, consacrat la articolul 16 din cartă. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă. Al cincilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și a articolului 32 din Directiva 2014/59. Al șaselea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului prudenței în sectorul bancar. Al șaptelea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime. Al optulea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate și a principiului proporționalității, consacrate la articolele 17 și 52 din cartă. Al nouălea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Al zecelea motiv este întemeiat pe faptul că procedura de vânzare a Banco Popular încalcă articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 39 alineatul (2) literele (a), (b), (d) și (f) din Directiva 2014/59.

106 În replică, reclamantele invocă trei motive noi. Primul este întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatele (3) și (11) din Regulamentul nr. 806/2014, al doilea, pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare și a dreptului la o cale de atac efectivă și, al treilea, pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură. În măsura în care, prin intermediul acestor trei motive noi, reclamantele contestă în esență faptul că SRB nu va efectua o evaluare definitivă *ex post*, în temeiul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, ele vor fi regrupate într-un al unsprezecelea motiv.

Cu privire la admisibilitate

107 În memoriul său în intervenție, Comisia invocă inadmisibilitatea acțiunii pentru motivul că schema de rezoluție este un act intermediar care nu produce efecte obligatorii. Aceasta arată că, prin Decizia 2017/1246, a aprobat schema de rezoluție, pe care și-a însușit-o, că i-a conferit efecte obligatorii și că, prin urmare, o acțiune îndreptată exclusiv împotriva schemei de rezoluție este inadmisibilă.

108 De asemenea, Parlamentul și Consiliul arată, în memoriile lor în intervenție, că schema de rezoluție nu produce în sine efecte juridice față de terți în sensul articolului 263 TFUE.

109 Reclamantele susțin că argumentele intervenienților privind inadmisibilitatea acțiunii nu sunt admisibile, întrucât aceasta nu a fost invocată de SRB. Cu titlu subsidiar, ele susțin că acțiunea este admisibilă.

110 Trebuie amintit că, potrivit articolului 142 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, intervenția poate avea ca obiect numai susținerea, în tot sau în parte, a concluziilor uneia dintre părțile principale. În plus, conform articolului 142 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, intervenientul ia litigiul în starea în care se află în momentul intervenției sale.

111 Or, în speță, în concluziile sale, SRB s-a limitat să solicite respingerea acțiunii pe fond și nu a contestat admisibilitatea acțiunii.

112 Reiese, desigur, dintr-o jurisprudență constantă că intervenientul nu are calitatea de a invoca în mod autonom o cauză de inadmisibilitate și, așadar, Tribunalul nu este obligat să examineze motivele de inadmisibilitate invocate exclusiv de acesta (Hotărârea din 24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia, C-313/90, EU:C:1993:111, punctul 22, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Post Bank Iran/Consiliul, T-559/15, EU:T:2018:948, punctul 63).

113 Cu toate acestea, în ceea ce privește o cauză de inadmisibilitate de ordine publică, trebuie să se examineze din oficiu admisibilitatea acțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia, C-313/90, EU:C:1993:111, punctul 23, și Hotărârea din 20 iunie 2019, a&o hostel and hotel Berlin/Comisia, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctul 36).

114 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că sunt considerate acte atacabile în sensul articolului 263 TFUE orice dispoziții adoptate de instituții, indiferent de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii (a se vedea Hotărârea din 25 octombrie 2017, Slovacia/Comisia, C-593/15 P și C-594/15 P, EU:C:2017:800, punctul 46 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 iunie 2021, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2021:426, punctul 37 și jurisprudența citată).

115 Pentru a stabili dacă un act produce asemenea efecte și dacă, prin urmare, este susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE, este necesar să se aibă în vedere substanța acestui act și să se evalueze aceste efecte din perspectiva unor criterii obiective, cum este conținutul actului menționat, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării acestuia din urmă, precum și de competențele instituției care este autoarea acestuia (a se vedea Hotărârea din 3 iunie 2021, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2021:426, punctul 38 și jurisprudența citată).

116 În această privință, trebuie arătat că SRB exercită competențele care îi sunt conferite de Regulamentul nr. 806/2014, în special cea prevăzută la articolul 16 alineatul (1) din acest regulament, de a „hotăr[î] cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) sunt îndeplinite”. Legiuitorul Uniunii a conferit astfel în mod expres SRB o competență decizională.

117 O decizie a SRB cu privire la o măsură de rezoluție este un act care poate intra în vigoare. Articolul 12 din schema de rezoluție prevede că acesta a intrat în vigoare la 7 iunie 2017, la ora 6.30.

118 În plus, potrivit articolului 23 primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție adoptată de comitet în temeiul articolului 18 din același regulament stabilește modalitățile instrumentelor de rezoluție care trebuie aplicate instituției aflate în rezoluție care urmează să fie executate de către autoritățile naționale de rezoluție în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Directiva 2014/59/UE, transpusă în dreptul intern.

119 Astfel, în temeiul articolului 9 din schema de rezoluție, FROB trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a proceda la executarea și la punerea în aplicare a acestei decizii. FROB trebuie printre altele să pună în aplicare vânzarea Banco Popular potrivit modalităților decise în schema de rezoluție. Articolul 10 din schema de rezoluție prevede de asemenea că SRB trebuie să urmărească punerea în aplicare a schemei de rezoluție de către FROB în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul nr. 806/2014.

120 Prin urmare, este necesar să se considere că, având în vedere conținutul său, schema de rezoluție produce efecte juridice obligatorii.

121 În plus, trebuie arătat că articolul 86 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că o acțiune poate fi introdusă în fața Curții de Justiție, în conformitate cu articolul 263 TFUE, în contestarea unei decizii luate de către comisia de recurs sau, în cazul în care nu există dreptul la o cale de atac la comisia de apel, a unei decizii luate de SRB. Potrivit articolului 86 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor comitetului, în conformitate cu articolul 263 TFUE.

122 În această privință, Curtea a indicat că articolul 86 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică, în conformitate cu articolul 263 TFUE, pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor comitetului, acesta fiind citat cu excluderea oricărei alte instituții, alt organ, alt oficiu sau alte agenții a Uniunii (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 56).

123 Curtea a statuat de asemenea că procedura de rezoluție trebuie considerată ca fiind o procedură administrativă complexă în care intervin mai multe autorități, doar rezultatul final al acesteia, care decurge din exercitarea de către comitet a competenței sale, putând face obiectul controlului jurisdicțional menționat la articolul 86 alineatul (2) din acest regulament (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 66).

124 Astfel, din modul de redactare a articolului 86 din Regulamentul nr. 806/2014 și din jurisprudența Curții reiese că schema de rezoluție, care nu este supusă căilor de atac în fața comisiei de recurs, este un act care poate face obiectul unei acțiuni în anulare la Tribunal.

125 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentele invocate de Parlament, de Consiliu și de Comisie.

126 În primul rând, în ședință, Parlamentul European și Comisia au susținut că, într-o procedură în care intervin mai multe instituții, numai actul final poate fi atacat. Comisia a arătat că, prin aprobarea sa, își însușea schema de rezoluție și devenea autorul acesteia, ceea ce ar fi conform cu principiile referitoare la delegarea de competențe stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Parlamentul a susținut că decizia Comisiei include schema de rezoluție și acesta din urmă, ca parte a deciziei Comisiei, nu ar fi supus căilor de atac.

127 Desigur, astfel cum a afirmat Comisia în ședință, schema de rezoluție intră în vigoare numai ca urmare a aprobării sale. Totuși, aceasta nu înseamnă că aprobarea Comisiei are ca efect dispariția efectelor juridice autonome ale schemei de rezoluție în favoarea celor ale simplei decizii a acesteia din urmă.

128 Având în vedere termenii utilizați în special la articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este necesar să se considere că aprobarea Comisiei constituie o etapă necesară intrării în vigoare a schemei de rezoluție și aceasta îi conferă o forță juridică.

129 Or, contrar celor susținute de Comisie, respectarea principiilor privind delegarea de competențe stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), nu implică faptul că numai decizia adoptată de Comisie produce efecte juridice. Potrivit acestei hotărâri, o delegare de competențe care vizează o putere discreționară, care implică o largă libertate de apreciere, susceptibilă să reflecte utilizarea unei politici economice veritabile, înlocuind opțiunile autorității care deleagă cu cele ale autorității delegate, operează o „veritabilă deplasare a responsabilității”.

130 Trebuie să se considere că, în temeiul articolului 18 alineatul (7) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, este necesar ca Comisia să aprobe schema de rezoluție în ceea ce privește aspectele discreționare pentru ca aceasta să producă efecte juridice, evitând pentru acest motiv „veritabilă deplasare a responsabilității” în sensul Hotărârii din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

131 În această privință, din considerentul (26) al Regulamentului nr. 806/2014 reiese în special că:

„[…] Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene […] Prin urmare, prezentul regulament prevede că schema de rezoluție adoptată de comitet intră în vigoare numai dacă, în cursul unei perioade de 24 de ore de la adoptarea sa de către comitet, nu există obiecțiuni din partea Consiliului sau Comisiei sau schema de rezoluție este aprobată de către Comisie. […]”

132 În plus, este necesar să se considere că repartizarea competențelor între SRB și Comisie prevăzută de Regulamentul nr. 806/2014 nu vine în sprijinul argumentației acesteia din urmă potrivit căreia, ca urmare a aprobării sale, și-ar însuși schema de rezoluție. Astfel, Comisia dispune de o competență proprie care constă în efectuarea unei evaluări a aspectelor discreționare ale schemei de rezoluție. În plus, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia poate fie să aprobe schema de rezoluție, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție. În schimb, aceasta nu dispune de puterea de a exercita competențele rezervate SRB, nici de aceea de a modifica schema de rezoluție sau efectele juridice ale acesteia.

133 În al doilea rând, în ședință, Comisia a susținut că schema de rezoluție nu ar fi obligatorie pentru ea. În cazul în care nu ar fi de acord cu acest lucru, ea nu ar fi obligată să o aprobe. Comisia a considerat că soluția reținută în Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369), privind evaluarea BCE în legătură cu situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla entitatea în cauză, ar fi aplicabilă prin analogie schemei de rezoluție. Astfel, schema de rezoluție ar fi un act pregătitor care nu este supus căilor de atac în temeiul articolului 263 TFUE.

134 Potrivit jurisprudenței, în cazul unor acte a căror elaborare se efectuează în mai multe faze ale unei proceduri interne, constituie, în principiu, acte atacabile doar măsurile care fixează definitiv poziția instituției la finalul procedurii, cu excluderea măsurilor intermediare al căror obiectiv este să pregătească decizia finală și al căror caracter ilegal ar putea fi invocat în mod util în cadrul unei acțiuni dirijate împotriva acesteia (a se vedea Ordonanța din 6 mai 2019, ABLV Bank/BCE, T-281/18, EU:T:2019:296, punctul 30 și jurisprudența citată).

135 La punctul 66 din Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369), Curtea a statuat că evaluarea efectuată de BCE cu privire la situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla entitatea în cauză nu a produs ca atare efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantelor, modificând în mod distinct situația juridică a acestora, doar adoptarea, iar apoi intrarea în vigoare a unei scheme de rezoluție, precum și aplicarea de instrumente de rezoluție, în sensul articolului 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, putând modifica situația respectivă.

136 În această privință, este suficient să se arate că, spre deosebire de ceea ce privește schema de rezoluție, nicio dispoziție din Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede că evaluarea BCE intră în vigoare.

137 În plus, în cadrul procedurii administrative complexe instituite prin Regulamentul nr. 806/2014, nu se poate considera că schema de rezoluție constituie un act pregătitor în măsura în care ar avea ca obiectiv pregătirea deciziei Comisiei. În această privință, trebuie amintit că, pe de o parte, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, aprobarea schemei de rezoluție de către Comisie are ca efect intrarea sa în vigoare și, pe de altă parte, Comisia se poate opune schemei de rezoluție cu privire la aspectele sale discreționare, dar nu se poate opune aspectelor sale pur tehnice și nici nu le poate modifica.

138 În al treilea rând, în ședință, Parlamentul și Consiliul au susținut că articolul 86 din Regulamentul nr. 806/2014 trebuie interpretat în sensul că nu vizează decât deciziile autonome ale SRB care nu necesită o aprobare din partea Comisiei.

139 În această privință, trebuie amintită jurisprudența constantă potrivit căreia, la interpretarea unei dispoziții a dreptului Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de termenii acesteia și de obiectivele pe care le urmărește, ci și de contextul său, precum și de ansamblul dispozițiilor dreptului Uniunii [a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2019, Comisia/Belgia (articolul 260 alineatul (3) TFUE – Rețele de mare viteză), C-543/17, EU:C:2019:573, punctul 49 și jurisprudența citată, Ordonanța din 24 octombrie 2019, Liaño Reig/SRB, T-557/17, nepublicată, EU:T:2019:771, punctul 59].

140 Or, trebuie arătat că articolul 86 din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că toate deciziile SRB, cu excepția celor care sunt supuse căilor de atac la comisia de apel, sunt supuse căilor de atac în temeiul articolului 263 TFUE. O schemă de rezoluție intră, prin definiție, în această categorie de decizii și nicio rezervă care figurează la articolul menționat și nicio altă dispoziție din Regulamentul nr. 806/2014 nu permit excluderea acesteia.

141 În plus, trebuie arătat de asemenea că articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital și că evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia SRB.

142 Astfel, această dispoziție prevede posibilitatea de a contesta evaluarea în cadrul unei acțiuni împotriva schemei de rezoluție adoptate de SRB, însă nu face referire la decizia adoptată de Comisie.

143 Prin urmare, este necesar să se considere că din însuși modul de redactare a articolului 86 din Regulamentul nr. 806/2014, dar și din alte dispoziții ale Regulamentului nr. 806/2014 reiese că o schemă de rezoluție adoptată de SRB este supusă căilor de atac fără să se impună ca o acțiune să fie introdusă și împotriva deciziei Comisiei de aprobare a acestei scheme.

144 În plus, interpretarea articolului 86 din Regulamentul nr. 806/2014 propusă de Parlament, Consiliu și Comisie nu ar îndeplini cerințele jurisprudenței constante potrivit căreia un text de drept derivat al Uniunii Europene trebuie interpretat, în măsura posibilului, în sensul conformității sale cu dreptul primar în ansamblul său și în special cu prevederile tratatelor și ale cartei, precum și cu principiile generale de drept al Uniunii [a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2019, BCE/Espírito Santo Financial (Portugalia), C-442/18 P, EU:C:2019:1117, punctul 40 și jurisprudența citată, Hotărârea din 2 februarie 2021, Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, punctul 50 și jurisprudența citată, și Ordonanța din 24 octombrie 2019, Liaño Reig/SRB, T-557/17, nepublicată, EU:T:2019:771, punctul 47 și jurisprudența citată], inclusiv cu principiile securității juridice și protecției jurisdicționale efective.

145 *Primo*, în ceea ce privește principiul securității juridice, acesta impune ca normele de drept să fie clare și precise, iar efectele lor să fie previzibile, astfel încât persoanele interesate să se poată orienta în situații și în raporturi juridice care sunt guvernate de ordinea juridică a Uniunii [Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 111, Hotărârea din 25 noiembrie 2020, ACRE/Parlamentul, T-107/19, nepublicată, EU:T:2020:560, punctul 66, și Hotărârea din 9 decembrie 2020, Adraces/Comisia, T-714/18, nepublicată, EU:T:2020:591, punctul 37]. Respectarea cerințelor care decurg din acest principiu este cu atât mai importantă atunci când normele de drept în cauză pot produce consecințe defavorabile pentru persoanele fizice și pentru întreprinderi [a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 111, și Hotărârea din 26 martie 2020, Hungeod și alții, C-496/18 și C-497/18, EU:C:2020:240, punctul 93 și jurisprudența citată]. În special, principiul menționat impune ca o reglementare a Uniunii să permită persoanelor interesate să își cunoască în mod neechivoc drepturile și obligațiile și să acționeze în consecință [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2009, Heinrich, C-345/06, EU:C:2009:140, punctul 44, Hotărârea din 15 aprilie 2021, Federazione nazionale delle

imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) și alții, C-798/18 și C-799/18, EU:C:2021:280, punctul 41, și Hotărârea din 29 aprilie 2021, Banco de Portugal și alții, C-504/19, EU:C:2021:335, punctul 51].

146 *Secundo*, în ceea ce privește principiul protecției jurisdicționale efective, articolul 47 primul paragraf din cartă prevede că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de articolul menționat. Din jurisprudența Curții rezultă că efectivitatea controlului jurisdicțional garantat de această dispoziție impune printre altele ca persoana interesată să își poată apăra drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă cu o acțiune îndreptată împotriva unei anumite entități (a se vedea Hotărârea din 29 aprilie 2021, Banco de Portugal și alții, C-504/19, EU:C:2021:335, punctul 57 și jurisprudența citată).

147 Or, o interpretare care constă în supunerea unei acțiuni împotriva unei scheme de rezoluție adoptate de SRB condiției introducerii unei acțiuni comune împotriva deciziei de aprobare a Comisiei ar fi contrară nu numai dispozițiilor Regulamentului nr. 806/2014 amintite la punctele 140 și 141 de mai sus, ci și principiilor securității juridice și protecției jurisdicționale efective, în măsura în care orice persoană afectată de o decizie de rezoluție adoptată de SRB ar fi supusă unei condiții de admisibilitate a acțiunii sale neprevăzute în mod expres.

148 În sfârșit, trebuie respins argumentul invocat de Parlament în ședință potrivit căruia nu ar fi posibil să se anuleze schema de rezoluție în cazul în care decizia Comisiei rămâne în vigoare. Astfel, este necesar să se arate că, în ipoteza în care, în cadrul unei acțiuni introduse împotriva unei scheme de rezoluție, Tribunalul ar anula schema respectivă, ar rezulta că decizia Comisiei de aprobare a acesteia ar fi lipsită de obiect.

149 Rezultă din ceea ce precedă că, odată aprobată de Comisie, schema de rezoluție adoptată de SRB produce efecte juridice și constituie un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare autonome.

150 În consecință, acțiunea trebuie considerată admisibilă.

Cu privire la fond

Observații introductive

– *Cu privire la întinderea acțiunii*

151 În primul rând, trebuie să se constate că, în partea din replică referitoare la istoricul cauzei, reclamantele susțin că declarațiile președintei SRB din 23 mai 2017 în interviul acordat canalului de televiziune Bloomberg, menționat la punctul 39 de mai sus, au generat criza de lichidități a Banco Popular, precum și eșecul procedurii de vânzare privată. Acestea arată că, în cazul încălcării obligației de confidențialitate, schema de rezoluție trebuie anulată dacă se stabilește că, în lipsa acestei scurgeri de informații, ar fi avut un conținut diferit. Reclamantele adaugă că sarcina probei privind sursa scurgerii de informații publicate de Reuters și menționată la punctul 42 de mai sus revine SRB.

152 SRB apreciază că aceste argumente nu pot constitui un motiv nou și sunt invocate în partea introductivă a replicii. Acesta arată că reclamantele nu au invocat un motiv de anulare întemeiat pe comportamentul său prezumat. SRB susține că, în ipoteza în care Tribunalul ar aprecia că afirmațiile respective constituie un motiv de drept, acesta din urmă ar fi inadmisibil în temeiul articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, în măsura în care informațiile pe care se întemeiază erau cunoscute de reclamante înainte de introducerea cererii introductive.

153 Potrivit articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii. În conformitate cu articolul 84 alineatul (2) din același regulament, dacă este necesar, motivele noi sunt invocate cu ocazia celui de al doilea schimb de memorii și identificate ca atare.

154 Or, trebuie să se constate, pe de o parte, că, astfel cum susține SRB, afirmațiile reclamantelor nu sunt incluse într-un motiv specific, ci în partea din replică referitoare la istoricul litigiului, iar reclamantele nu le-au identificat, așadar, ca reprezentând un motiv nou. În plus, întrucât aceste afirmații nu prezintă o legătură suficient de strânsă cu motivele sau cu criticile expuse inițial în cererea introductivă pentru a putea fi considerate că rezultă din evoluția normală a dezbaterii în cadrul unei proceduri contencioase, nici ele nu constituie o dezvoltare a unui motiv invocat în cererea introductivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 2020, VQ/BCE, T-203/18, EU:T:2020:313, punctul 56 și jurisprudența citată).

155 Pe de altă parte, chiar în ipoteza în care aceste afirmații ar putea fi analizate ca un motiv de drept nou invocat pentru prima dată în replică, trebuie să se constate că reclamantele nu pretind că ar fi întemeiat pe elemente de drept și de fapt care ar fi apărut după introducerea acțiunii.

156 În această privință, este suficient să se constate că atât interviul președintei SRB din 23 mai 2017, cât și articolul Reuters din 31 mai 2017, pe care se întemeiază reclamantele, erau deja menționate în cererea introductivă. În consecință, în ipoteza în care aceste afirmații ar trebui analizate ca reprezentând un motiv nou invocat în replică, acesta ar fi inadmisibil și, prin urmare, nu ar fi necesar să se răspundă la acestea.

157 În al doilea rând, prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 8 septembrie 2020, reclamantele au prezentat o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, privind două e-mailuri interne ale SRB din 10 și din 18 august 2017 privind o potențială scurgere de informații care a stat la baza articolului Reuters din 31 mai 2017. Reclamantele arată că au avut acces la documentele respective ca urmare a deciziei SRB din 24 august 2020 de a divulga aceste documente, adoptată în conformitate cu decizia comisiei de apel a SRB din 15 aprilie 2020 privind o cerere de acces la documente formulată de un terț.

158 Reclamantele susțin că se poate deduce din aceste e-mailuri că SRB nu a desfășurat nicio investigație internă eficientă pentru a determina originea acestei pretinse scurgeri de informații.

159 SRB și Banco Santander susțin că aceste documente noi sunt inadmisibile, întrucât nu se referă la niciunul dintre motivele invocate în replică. Comisia și Regatul Spaniei arată că acele documente nu sunt pertinente pentru soluționarea litigiului, iar Consiliul arată că reclamantele nu au dovedit această pertinență.

160 Potrivit articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, cu titlu excepțional, părțile principale mai pot depune sau propune probe înainte de închiderea fazei orale a procedurii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea de probe să fie justificată.

161 Trebuie arătat că reclamantele nu explică în susținerea cărui motiv sau a cărei argumentații au fost prezentate aceste documente, nici care ar fi pertinența lor în ceea ce privește aprecierea validității schemei de rezoluție.

162 În această privință, trebuie amintit că din cuprinsul punctelor 151-156 de mai sus reiese că afirmațiile referitoare la articolul Reuters figurau numai în partea din replică referitoare la istoricul litigiului și că reclamantele nu au invocat niciun motiv în cererea introductivă, nici în replică, cu privire la acest articol și la pretinsele scurgeri de informații. S-a concluzionat că, presupunând chiar că afirmațiile respective ar trebui considerate un motiv nou invocat în replică, acesta ar fi inadmisibil.

163 În consecință, este necesar să se considere că, întrucât documentele prezentate în această propunere de probe nu au nicio legătură cu motivele de drept invocate în mod legal în cererea introductivă sau în replică, acestea nu sunt pertinente pentru soluționarea litigiului și trebuie respinse, fără a fi necesar să se examineze dacă întârzierea în prezentarea lor era justificată.

– *Cu privire la întinderea controlului Tribunalului*

164 Trebuie arătat că reclamantele susțin că Tribunalul trebuie să examineze exactitatea materială, fiabilitatea și coerența informațiilor economice și financiare pe care s-a întemeiat SRB și să se asigure că schema de rezoluție se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă.

165 SRB susține că, în cazul unor probleme tehnice complexe, Tribunalul trebuie să examineze constatările de fapt și de drept făcute de autoritate, să verifice dacă măsura luată nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere și să verifice dacă autoritatea nu a depășit în mod vădit limitele puterii sale de apreciere. Potrivit SRB, acestuia trebuia să i se acorde o marjă de apreciere importantă atunci când a apreciat că evaluarea 2 era adecvată pentru adoptarea schemei de rezoluție, în măsura în care acesta se întemeia pe o apreciere factuală sau tehnică complexă.

166 În această privință, este necesar să se arate că jurisprudența a delimitat întinderea controlului exercitat de Tribunal atât în situații în care actul atacat se întemeiază pe o apreciere a elementelor de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe, cât și atunci când este vorba despre aprecieri economice complexe.

167 Pe de o parte, în ceea ce privește situațiile în care autoritățile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere, în special în ceea ce privește aprecierea unor elemente de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe pentru a determina natura și întinderea măsurilor pe care le adoptă, controlul instanțelor Uniunii trebuie să se limiteze la a examina dacă exercitarea unei asemenea competențe nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă aceste autorități nu au depășit în mod vădit limitele puterii lor de apreciere. Astfel, într-un asemenea context, instanța Uniunii nu poate să substituie aprecierea autorităților Uniunii, care sunt singurele cărora Tratatul FUE le-a încredințat această sarcină, cu propria apreciere cu privire la elementele de fapt de ordin științific și tehnic (Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 60, și Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punctul 76; a se vedea de asemenea Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 163 și jurisprudența citată).

168 Pe de altă parte, în ceea ce privește controlul pe care instanțele Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de autoritățile Uniunii, acesta este un control restrâns, care se limitează în mod necesar la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a exactității prezentării situației de fapt, precum și a lipsei unei erori vădite de apreciere și a abuzului de putere. Nu ține de competența instanțelor Uniunii ca, în cadrul acestui control, să substituie aprecierea autorității Uniunii competente cu propria apreciere economică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1985, Remia și alții/Comisia, 42/84, EU:C:1985:327, punctul 34, Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 100 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 ianuarie 2020, Iberpotash/Comisia, T-257/18, EU:T:2020:1, punctul 96 și jurisprudența citată).

169 Întrucât deciziile pe care SRB trebuie să le adopte în cadrul unei proceduri de rezoluție sunt întemeiate pe aprecieri economice și tehnice foarte complexe, este necesar să se considere că principiile care reies din jurisprudența menționată la punctele 167 și 168 de mai sus se aplică controlului pe care instanța este chemată să îl exercite.

170 Cu toate acestea, deși se recunoaște SRB o marjă de apreciere în materie economică și tehnică, aceasta nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla interpretarea, la care recurge SRB, a unor date de natură economică pe care se întemeiază decizia sa. Astfel, după cum a statuat Curtea, chiar în cazul unor aprecieri complexe, instanța Uniunii trebuie să verifice nu numai exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctul 57 și jurisprudența citată, Hotărârea din 26 martie 2019, Comisia/Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punctul 104 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 115 și jurisprudența citată).

171 În această privință, pentru a stabili că SRB a săvârșit o eroare vădită în aprecierea faptelor de natură să justifice anularea schemei de rezoluție, elementele de probă prezentate de reclamant trebuie să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în această schemă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 iunie 2018, Lubrizol France/Consiliul, C-223/17 P, nepublicată, EU:C:2018:442, punctul 39, Hotărârea din 12 decembrie 1996, AIUFFASS și AKT/Comisia, T-380/94, EU:T:1996:195, punctul 59, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Comune di Milano/Comisia, T-167/13, EU:T:2018:940, punctul 108 și jurisprudența citată).

172 Tribunalul consideră oportun, pe de o parte, să examineze în prealabil excepțiile de nelegalitate invocate în cadrul celui de al doilea și al celui de al treilea motiv și, pe de altă parte, să examineze împreună primul și al patrulea motiv, în măsura în care sunt întemeiate pe încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolul 18, articolul 24 alineatul (2) litera (a) și articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și

articolele 32, 38 și 43 din Directiva 2014/59 încalcă dreptul de a fi ascultat consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă

173 Reclamantele invocă, în temeiul articolului 277 TFUE, o excepție de nelegalitate a articolului 18, a articolului 24 alineatul (2) litera (a) și a articolului 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și a articolelor 32, 38 și 43 din Directiva 2014/59, în sensul că aceste dispoziții ar încălca dreptul de a fi ascultate consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, în măsura în care acestea nu prevăd audierea acționarilor entității care face obiectul unei măsuri de rezoluție înainte de adoptarea unei astfel de măsuri.

174 Potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 277 TFUE este expresia unui principiu general care asigură oricărei părți dreptul de a contesta, în vederea obținerii anulării unui act care o privește în mod direct și individual, validitatea actelor instituționale anterioare, care constituie temeiul juridic al actului atacat, dacă această parte nu dispunea de dreptul de a introduce, în temeiul articolului 263 TFUE, o acțiune directă împotriva actelor respective, ale căror consecințe le suportă astfel, fără să fi fost în măsură să solicite anularea lor (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2020, BP/FRA, C-601/19 P, nepublicată, EU:C:2020:1048, punctul 26 și jurisprudența citată).

– *Cu privire la conținutul excepției de nelegalitate*

175 În primul rând, Parlamentul și Consiliul arată că excepția de nelegalitate invocată împotriva articolelor 32, 38 și 43 din Directiva 2014/59 trebuie respinsă ca inadmisibilă, întrucât Directiva 2014/59 nu constituie temeiul juridic al schemei de rezoluție și nu are legătură cu aceasta.

176 Reclamantele susțin că, potrivit jurisprudenței, excepția de nelegalitate poate fi invocată nu numai împotriva regulamentelor, ci și împotriva directivelor și că aceasta trebuie să se extindă la acte care, deși nu constituie în mod formal temeiul juridic al actului atacat, au o legătură juridică directă cu acesta. Prin urmare, excepția de nelegalitate ar trebui să poată fi invocată și împotriva dispozițiilor Directivei 2014/59.

177 Întrucât scopul articolului 277 TFUE nu este de a permite unei părți să conteste aplicabilitatea vreunui act cu caracter general în cadrul oricărui tip de acțiune, actul a cărui nelegalitate este invocată trebuie să fie aplicabil, direct sau indirect, în speța care face obiectul acțiunii (a se vedea Hotărârea din 8 septembrie 2020, Comisia și Consiliul/Carreras Sequeros și alții, C-119/19 P și C-126/19 P, EU:C:2020:676, punctul 68 și jurisprudența citată).

178 Astfel, cu ocazia unei acțiuni în anulare formulate împotriva unor decizii individuale, Curtea a admis că pot face în mod valabil obiectul unei excepții de nelegalitate dispozițiile unui act cu aplicabilitate generală care constituie temeiul deciziilor menționate sau care au o legătură juridică directă cu astfel de decizii. În schimb, Curtea a statuat că este inadmisibilă o excepție de nelegalitate îndreptată împotriva unui act cu aplicabilitate generală a cărui decizie individuală atacată nu constituie o măsură de aplicare (a se vedea Hotărârea din 8 septembrie 2020, Comisia și Consiliul/Carreras Sequeros și alții, C-119/19 P și C-126/19 P, EU:C:2020:676, punctele 69 și 70 și jurisprudența citată).

179 Potrivit unei jurisprudențe constante, o excepție de nelegalitate invocată pe cale incidentală în temeiul articolului 277 TFUE, cu ocazia contestării pe cale principală a legalității unui act terț, nu este admisibilă decât atunci când există o legătură de conexitate între acest act și norma a cărei pretinsă nelegalitate se invocă. Conținutul unei excepții de nelegalitate trebuie să se limiteze la

ceea ce este indispensabil pentru soluționarea litigiului (a se vedea Hotărârea din 12 iunie 2015, Health Food Manufacturers' Association și alții/Comisia, T-296/12, EU:T:2015:375, punctul 170 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 4 decembrie 2018, Janoha și alții/Comisia, T-517/16, nepublicată, EU:T:2018:874, punctul 40 și jurisprudența citată).

180 Or, trebuie arătat că procedura urmată de SRB în schema de rezoluție se întemeiază numai pe dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014 și că articolele 32, 38 și 43 din Directiva 2014/59, care privesc măsurile de rezoluție adoptate de autoritățile naționale, nu au fost aplicate în speță și nu sunt menționate în această schemă.

181 Reclamantele susțin că directiva ar prezenta o legătură strânsă cu schema de rezoluție în măsura în care Regulamentul nr. 806/2014 ar fi fost adoptat urmând Directiva 2014/59 și ar conține aceleași deficiențe.

182 Un asemenea argument indică doar o similitudine între dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014 și cele ale Directivei 2014/59, însă nu este de natură să stabilească legătura juridică directă dintre schema de rezoluție și Directiva 2014/59 impusă de jurisprudența menționată la punctele 177-179 de mai sus.

183 Pe de altă parte, legalitatea articolelor din Directiva 2014/59, citate de reclamante, poate fi eventual contestată cu ocazia unei căi de atac împotriva unei decizii de rezoluție adoptate de o autoritate națională prin intermediul unei întrebări preliminare în aprecierea validității.

184 Astfel, este necesar să se considere, asemenea Parlamentului și Consiliului, că o eventuală constatare a nelegalității articolelor 32, 38 și 43 din Directiva 2014/59, invocată de reclamante, și a inaplicabilității lor în speță nu ar avea nicio consecință asupra validității schemei de rezoluție și, în consecință, excepția de nelegalitate în privința lor trebuie respinsă ca inadmisibilă.

185 În al doilea rând, în ceea ce privește articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de recapitalizare internă, este suficient să se arate că acesta nu a fost aplicat de SRB în schema de rezoluție și, prin urmare, excepția de nelegalitate în privința sa trebuie de asemenea respinsă ca inadmisibilă.

186 În al treilea rând, în ceea ce privește articolul 24 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, acesta prevede că, în ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție stabilește instrumentele, activele, drepturile și pasivele care trebuie transferate de către autoritatea națională de rezoluție în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) și alineatele (7)-(11) din Directiva 2014/59. Această dispoziție nu privește desfășurarea procedurii de rezoluție, iar reclamantele nu explică maniera în care aplicarea dispoziției menționate ar putea conduce la o încălcare a dreptului acționarilor de a fi ascultați înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție.

187 Excepția de nelegalitate a articolului 24 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 trebuie, așadar, respinsă ca inadmisibilă.

188 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în observațiile lor cu privire la memoriul în intervenție al Consiliului, reclamantele susțin că contestă în excepția lor de nelegalitate faptul că procedura de rezoluție prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu conține nicio garanție care să încadreze comportamentul SRB cu ocazia adoptării unei măsuri de rezoluție. Reclamantele recunosc astfel că excepția lor de nelegalitate vizează numai procedura prevăzută la acest articol.

189 Reiese din ceea ce precedă că este necesar să se considere că, prin excepția de nelegalitate invocată în cadrul celui de al doilea motiv, reclamantele contestă numai validitatea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, întrucât această dispoziție, prin faptul că nu a prevăzut o audiere a acționarilor de către SRB înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție, le încalcă dreptul de a fi ascultate, garantat de articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

– *Cu privire la excepția de nelegalitate a articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014*

190 Reclamantele arată că procedura de rezoluție, reglementată de articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, aduce atingere dreptului la apărare prin faptul că nu permite intervenția persoanelor vizate de măsura de rezoluție. Măsura de rezoluție ar fi adoptată fără ca persoanele în cauză să fie ascultate și fără ca acestea să aibă posibilitatea de a avea acces la raportul de evaluare pe care se bazează măsura și, prin urmare, de a-l contesta. Singura cale de atac posibilă împotriva evaluării provizorii, prevăzută la articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014, ar consta în contestarea măsurii de rezoluție înseși, care ar fi deja irevocabilă în măsura în care implică un transfer către un terț.

191 SRB susține că faptul că Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede o audiere formală a acționarilor sau a creditorilor înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție ar fi justificat de motive de interes public. Măsurile de rezoluție nu ar privi numai o entitate, ci ar avea legătură cu stabilitatea piețelor financiare. În plus, măsura de rezoluție nu ar fi adresată acționarilor entității în cauză și, prin urmare, nu ar fi necesar să îi asculte.

192 Parlamentul și Consiliul arată că acționarii unei entități care face obiectul unei proceduri de rezoluție nu dispun de un drept de a fi ascultați în temeiul articolului 41 alineatul (2) litera (a) din cartă în cadrul procedurii respective. Acestea apreciază că, în orice caz, dacă acționarii unei entități s-ar putea prevala de dreptul de a fi ascultat, acest drept ar putea face obiectul unor limitări.

193 În plus, Parlamentul, Consiliul și Comisia susțin că, în ipoteza în care acționarii unei instituții supuse unei proceduri de rezoluție ar dispune de un drept de a fi ascultați, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, acest drept ar fi recunoscut chiar și în lipsa unei dispoziții exprese în Regulamentul nr. 806/2014. Lipsa unei dispoziții exprese care să prevadă o audiere a acționarilor, la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, nu ar atrage nelegalitatea acestui regulament, în măsura în care nicio dispoziție nu ar interzice o astfel de audiere.

194 Trebuie arătat că articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă prevede că dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

195 Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele. În plus, trebuie să se precizeze că dreptul de a fi ascultat urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea situației de fapt cât mai precis și corect posibil și, pe de altă parte, permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze ca orice decizie cauzatoare de prejudicii să fie adoptată în deplină cunoștință de cauză și are în special ca obiectiv să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei vizate să invoce elementele privind situația sa personală pentru

ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctele 68 și 69 și jurisprudența citată).

196 Trebuie arătat că Curtea a afirmat întotdeauna importanța dreptului de a fi ascultat și conținutul său foarte larg în ordinea juridică a Uniunii, considerând că acest drept trebuie să se aplice oricărei proceduri susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudicii. Conform jurisprudenței Curții, respectarea dreptului de a fi ascultat se impune chiar în cazul în care reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctele 85 și 86 și jurisprudența citată, Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctul 67 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 noiembrie 2019, ADDE/Parlamentul, T-48/17, EU:T:2019:780, punctul 89 și jurisprudența citată).

197 În consecință, având în vedere caracterul său de principiu fundamental și general de drept al Uniunii, aplicarea principiului dreptului la apărare, care include dreptul de a fi ascultat, nu poate fi nici exclusă și nici restrânsă printr-un act normativ, iar respectarea sa trebuie, prin urmare, asigurată atât în cazul lipsei totale a unei reglementări specifice, cât și în cazul existenței unei reglementări care nu ar ține seama ea însăși de principiul menționat (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 62 și jurisprudența citată).

198 Astfel, domeniul de aplicare al dreptului de a fi ascultat, ca principiu și drept fundamental din ordinea juridică a Uniunii, este deschis atunci când administrația urmărește să adopte un act cauzator de prejudiciu, respectiv un act care poate afecta în mod negativ interesele persoanei particulare sau ale statului membru vizat, aplicarea sa nedepinzând de existența unei reguli exprese în acest scop, prevăzută de dreptul derivat (Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 64).

199 În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că, potrivit considerentului (121) al Regulamentului nr. 806/2014, acesta respectă drepturile fundamentale și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în special de cartă, îndeosebi dreptul la apărare, și ar trebui să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii. Pe de altă parte, nicio dispoziție a Regulamentului nr. 806/2014 nu exclude și nici nu restrânge explicit dreptul de a fi ascultați al acționarilor și al creditorilor entității în cauză în timpul procedurii de rezoluție.

200 În plus, trebuie arătat, asemenea Consiliului și Comisiei, că o măsură de rezoluție adoptată de SRB la finalul procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiect rezoluția unei entități. Entitatea care face obiectul rezoluției trebuie considerată persoana față de care este adoptată o măsură individuală și în privința căreia dreptul de a fi ascultată este garantat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

201 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că acționarii și creditorii acestei entități nu sunt destinatari ai unei măsuri de rezoluție, care nu este o decizie individuală luată împotriva lor.

202 Totuși, este necesar să se arate că, potrivit articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB poate exercita competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale entității vizate de o măsură de rezoluție în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 din acest regulament.

203 Astfel, procedura prevăzută la articolul 18 din regulament, chiar dacă nu constituie o procedură individuală deschisă împotriva acționarilor și a creditorilor entității în cauză, poate conduce la adoptarea unei măsuri de rezoluție susceptibile să le afecteze în mod defavorabil interesele.

204 Or, jurisprudența Curții, citată la punctul 196 de mai sus, a reținut o interpretare largă a dreptului de a fi ascultat ca fiind garantată oricărei persoane în cursul procedurii susceptibile să conducă la un act cauzator de prejudiciu. Prin urmare, nu se poate exclude ca acționarii și creditorii unei entități care face obiectul unei măsuri de rezoluție să se poată prevala de dreptul de a fi ascultați în cadrul procedurii de rezoluție.

205 Cu toate acestea, exercitarea dreptului de a fi ascultat poate fi supusă unor restrângeri în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, potrivit căruia:

„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

206 În consecință, este necesar să se examineze dacă inexistența în Regulamentul nr. 806/2014 a unei dispoziții care să prevadă explicit o audiere a acționarilor și a creditorilor entității în cauză în cadrul procedurii prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat constituie o limitare a exercitării dreptului de a fi ascultat care este conformă cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

207 Curtea a considerat că drepturile fundamentale, precum respectarea dreptului la apărare, nu constituie prerogative absolute, ci pot presupune restricții, cu condiția ca acestea să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite prin măsura în cauză și să nu constituie, în raport cu obiectivul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere substanței înseși a drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2013, G. și R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punctul 33 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punctul 50 și jurisprudența citată).

208 În această privință, SRB, precum și Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul arată că restrângerea dreptului de a fi ascultați al acționarilor ar fi justificată, pe de o parte, de obiectivul care vizează garantarea stabilității piețelor financiare și, pe de altă parte, de necesitatea de a asigura eficacitatea deciziilor de rezoluție, care trebuie adoptate cu celeritate.

209 În primul rând, trebuie arătat că mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014, în special considerentele (12), (58) și (61) ale acestuia, precizează că stabilitatea piețelor financiare este unul dintre obiectivele urmărite de mecanismele de rezoluție instituite prin regulamentul respectiv.

210 În plus, potrivit articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din același regulament, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. Printre obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 figurează între altele cel de „evitare[a] efectel[or] negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea

contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață”, precum și cel de „protejare[a] fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar”.

211 În această privință, Curtea a arătat că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii. Băncile și instituțiile de credit sunt o sursă esențială de finanțare pentru întreprinderi active pe diferitele piețe. În plus, băncile sunt deseori interconectate și multe dintre ele își exercită activitățile la nivel internațional. Acesta este motivul pentru care dificultățile uneia sau ale mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru respectiv, fie în alte state membre. Acest lucru riscă, la rândul său, să producă efecte de contagiere negative în alte sectoare ale economiei (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 50, Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 72, și Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

212 Curtea a statuat că obiectivul care constă în a asigura stabilitatea sistemului financiar, evitând totodată cheltuieli publice excesive și minimizând denaturările concurenței, constituie un interes public superior (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 69).

213 În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”) a considerat, în Decizia din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, punctul 6), că, în domeniile sensibile din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar, statele dispuneau de o marjă de apreciere largă și că, prin urmare, imposibilitatea unui acționar de a participa la procedura care conduce la vânzarea băncii nu era disproporționată în raport cu obiectivele legitime de a proteja drepturile creditorilor și buna administrare a stării de insolvență a băncii.

214 De asemenea, trebuie menționată Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții (C-41/15, EU:C:2016:836), pronunțată cu ocazia unei cereri de decizie preliminară privind interpretarea articolelor 8, 25 și 29 din A doua directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf TFUE, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 1977, L 26, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 8). Această cauză privea o măsură excepțională a autorităților naționale prin care se urmărea evitarea, prin intermediul unei majorări de capital, a intrării în dificultate a unei societăți care, potrivit instanței de trimitere, ar amenința stabilitatea financiară a Uniunii. Curtea a apreciat că protecția pe care A doua directivă 77/91 o conferea acționarilor și creditorilor unei societăți pe acțiuni în ceea ce privește capitalul social al acesteia nu se extindea la o astfel de măsură națională adoptată într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru și care urmărește să remedieze o amenințare sistemică la adresa stabilității financiare a Uniunii care rezultă din insuficiența fondurilor proprii ale societății vizate (Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 50). Curtea a adăugat că prevederile celei de A doua directive 77/91 nu se opun, așadar, unei măsuri excepționale privind capitalul social al unei societăți pe acțiuni pe care autoritățile naționale au adoptat-o într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru, fără aprobarea adunării generale a acestei societăți și în scopul evitării unui risc sistemic și al asigurării stabilității financiare a Uniunii (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 51 și jurisprudența citată).

215 Aceste considerații se aplică prin analogie situației foștilor acționari ai unei bănci care a fost supusă unei proceduri de rezoluție în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

216 În plus, trebuie arătat că un alt obiectiv al rezoluției urmărit de articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume acela de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, participă de asemenea la obiectivul de interes general de protecție a stabilității piețelor financiare.

217 Potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 35 din Directiva 2014/59, funcțiile critice ale unei instituții sunt definite ca fiind „activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni”.

218 În această privință, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2016/778 al Comisiei din 2 februarie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește circumstanțele și condițiile în care plata contribuțiilor *ex post* extraordinare poate fi amânată parțial sau integral și în ceea ce privește criteriile de stabilire a activităților, serviciilor și operațiunilor pentru funcțiile critice și de stabilire a liniilor de activitate și a serviciilor asociate pentru liniile de activitate esențiale (JO 2016, L 131, p. 41) prevede criteriile de stabilire a funcțiilor critice. Este vorba despre o funcție care este furnizată de o instituție unor părți terțe care nu sunt afiliate instituției sau grupului și a cărei perturbare bruscă ar avea un impact negativ semnificativ asupra părților terțe, ar avea un efect de contagiune sau ar afecta încrederea generală a actorilor de pe piață, dată fiind relevanța sistemică a funcției pentru părțile terțe și relevanța sistemică a instituției sau a grupului în exercitarea acestei funcții.

219 Obiectivul care constă în asigurarea continuității funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, prevăzut la articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, urmărește să evite o întrerupere a acestor funcții care ar putea determina perturbări nu numai pe piața relevantă, ci și pentru întreaga stabilitate financiară a Uniunii.

220 Prin urmare, dat fiind că urmărește să mențină sau să restabilească situația financiară a unei instituții de credit, mai ales în măsura în care constituie o alternativă la lichidarea sa, trebuie să se considere că o măsură de rezoluție răspunde efectiv unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

221 Din ceea ce precedă reiese că procedura de rezoluție, instituită prin Regulamentul nr. 806/2014 și descrisă la articolul 18, urmărește un obiectiv de interes general în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume obiectivul de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care poate justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat.

222 În al doilea rând, mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014 implică faptul că, atunci când o măsură de rezoluție devine necesară, aceasta trebuie adoptată rapid. Este vorba printre altele despre considerentele (26), (31), (53) și în special despre considerentul (56) al acestui regulament, care prevede că, în scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp.

223 În această privință, Curtea a considerat că Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiectiv să instituie, potrivit considerentului (8) al acestuia, mecanisme de rezoluție mai eficiente, care trebuie să reprezinte un instrument esențial pentru evitarea daunelor provocate în trecut de intrarea în dificultate a unor bănci și că un astfel de obiectiv presupune luarea rapidă a deciziilor, după cum arată termenele scurte prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat, pentru ca stabilitatea financiară să nu fie pusă în pericol (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 55).

224 Astfel, articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede printre altele că, în cazul în care BCE estimează că o entitate se află în dificultate sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și SRB. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, în cazul în care SRB însuși realizează o evaluare, ea este comunicată BCE fără întârziere. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (1), SRB adoptă o schemă de rezoluție care, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este transmisă Comisiei de îndată ce o adoptă. Comisia dispune astfel de un termen de 24 de ore pentru a aproba o schemă de rezoluție sau pentru a formula obiecții.

225 Rezultă că, odată ce entitatea îndeplinește condițiile pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție, și anume, în primul rând, că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu există altă perspectivă rezonabilă ca intrarea sa în dificultate să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere, și, în al treilea rând, că rezoluția sa este necesară pentru atingerea unuia sau a mai multora dintre obiectivele prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, articolul 18 din același regulament prevede că o decizie trebuie să fie adoptată într-un termen foarte scurt.

226 Această luare de decizie rapidă urmărește în special să asigure continuitatea funcțiilor critice ale entității în cauză și să evite consecințele unei intrări în dificultate a entității asupra stabilității financiare. Rapiditatea unei luări de decizii constituie, așadar, o condiție a eficacității sale.

227 Astfel, Curtea a statuat deja că urgența care impune o acțiune imediată din partea autorității competente justifică o restrângere a dreptului de a fi ascultate al persoanelor afectate de măsurile adoptate în domeniul răspunderii pentru mediul înconjurător (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2010, ERG și alții, C-379/08 și C-380/08, EU:C:2010:127, punctul 67) și în domeniul agriculturii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2006, Dokter și alții, C-28/05, EU:C:2006:408, punctul 76).

228 În plus, în domeniul măsurilor de înghețare a fondurilor, Curtea a statuat că comunicarea motivelor pe care se întemeiază includerea inițială a numelui unei persoane sau al unei entități pe lista persoanelor care fac obiectul unor măsuri restrictive, anterior acestei includeri, ar fi de natură să compromită eficacitatea măsurilor de înghețare a fondurilor și a resurselor economice pe care le impune dreptul Uniunii. În vederea atingerii obiectivului urmărit prin regulamentul aplicabil, astfel de măsuri trebuie, prin însăși natura lor, să beneficieze de un efect de surpriză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctele 338-340, Hotărârea din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 61, și Hotărârea din 12 februarie 2020, Amisi Kumba/Consiliul, T-163/18, EU:T:2020:57, punctul 51).

229 Pentru motive care țin de asemenea de obiectivul urmărit de dreptul Uniunii și de eficacitatea măsurilor pe care le prevede acesta, autoritățile Uniunii nu sunt obligate nici să procedeze la o audiere a reclamanților înainte de includerea inițială a numelor lor în lista persoanelor care fac obiectul măsurilor restrictive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 341, și Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 103).

230 Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazurile în care restrângerea dreptului de a fi ascultată nu privește entitatea vizată de procedura de rezoluție, ci pe acționarii sau creditorii săi.

231 Trebuie arătat de asemenea că, în Decizia din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), Curtea EDO a constatat că vânzarea băncii în faliment ca întreprindere în activitate a fost realizată pentru a obține îndestularea rapidă și mai sigură a creditorilor săi, care așteptau de mulți ani să primească ce le era datorat, și finalizarea rapidă a procedurii de faliment. În consecință, necesitatea simplității și a rapidității în procedura care conduce la vânzarea băncii era de o importanță capitală. Dacă legea ar fi prevăzut că instanța competentă în materia falimentului era obligată să consulte toți acționarii și creditorii băncii, aceasta ar fi determinat o încetinire semnificativă a procedurii și, în consecință, o întârziere suplimentară în ceea ce privește plata sumelor datorate creditorilor și în finalizarea procedurii de faliment.

232 În Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punctul 136), Curtea EDO a statuat că, într-un domeniu sensibil din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar și în anumite situații, putea exista o necesitate imperativă de a acționa cu cea mai mare diligență și fără preaviz, în scopul de a evita prejudicii ireparabile pentru bancă, depunătorii săi și ceilalți creditori ai săi sau pentru sistemul bancar și financiar în ansamblul său.

233 În plus, faptul că măsura de rezoluție poate conduce la o ingerință în dreptul de proprietate al acționarilor și al creditorilor entității vizate nu poate justifica o obligație de a li se acorda un drept de a fi ascultați înainte de adoptarea acesteia.

234 În această privință, Tribunalul a subliniat deja, la punctul 282 din Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co și alții/Consiliul și alții (T-680/13, EU:T:2018:486), că procedurile aplicabile trebuie să ofere persoanei în cauză o ocazie adecvată de a-și susține cauza în fața autorităților competente. Pentru a se asigura de respectarea acestei condiții, care constituie o cerință inerentă articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), procedurile aplicabile trebuie examinate dintr-un punct de vedere general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 368 și jurisprudența citată, Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 119, și Curtea EDO, 20 iulie 2004, Bäck împotriva Finlandei, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, punctul 56). Astfel, cerința menționată nu poate fi interpretată în sensul că persoana interesată trebuie, în orice împrejurare, să își poată susține punctul de vedere în fața autorităților competente înaintea adoptării măsurilor care aduc atingere dreptului său de proprietate (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 19 septembrie 2006, Maupas și alții împotriva Franței, CE:ECHR:2006:0919JUD 001384402, punctele 20 și 21).

235 Tribunalul a considerat că această situație se regăsea în special atunci când, precum în cazul unei măsuri de rezoluție, măsurile în cauză nu constituiau o sancțiune și se înscriau într-un context de o urgență deosebită. În această ultimă privință, Tribunalul a arătat că era vorba despre prevenirea unui risc iminent de colaps al băncilor vizate pentru a proteja stabilitatea sistemului financiar al unui stat membru și despre evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro. Or, punerea în aplicare a unei proceduri de consultare prealabilă, în cadrul căreia miile de deponenți și de acționari ai băncilor vizate și-ar fi putut exprima în mod util punctul de vedere înaintea adoptării decretelor prejudiciabile, ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor pentru prevenirea unui asemenea colaps. Realizarea obiectivului care constă în protejarea stabilității sistemului financiar a acestui stat și evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro ar fi fost expusă unor riscuri semnificative (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 282 și jurisprudența citată).

236 Această apreciere a fost confirmată de Curte, care a considerat că Tribunalul și-a sprijinit în mod întemeiat raționamentul pe Hotărârea Curții EDO din 21 iulie 2016, Mamatas și alții împotriva Greciei (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), din care rezultă că cerința potrivit căreia orice restricție privind dreptul de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege nu poate fi interpretată în sensul că persoanele în cauză ar fi trebuit consultate înainte de adoptarea acestei legi, în special atunci când o astfel de consultare prealabilă ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor care urmăreau să prevină colapsul băncilor în cauză (Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 159).

237 Pe de altă parte, trebuie să se considere că necesitatea de a acționa rapid fără a informa acționarii și creditorii unei entități cu privire la iminența unei proceduri de rezoluție care o vizează urmărește să evite agravarea situației acestei entități care ar dăuna eficacității măsurii de rezoluție. Astfel, informarea acționarilor sau a deținătorilor de obligațiuni ai băncii că aceasta ar putea fi supusă unei proceduri de rezoluție și, prin urmare, că s-a considerat că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate ar putea să îi determine să își vândă titlurile pe piețe și să conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință agravarea situației financiare a băncii și ar face mai dificilă, chiar imposibilă, adoptarea unei soluții susceptibile să împiedice lichidarea acesteia.

238 În această privință, după cum reiese din considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură.

239 Prin urmare, este necesar să se considere că instituirea în Regulamentul nr. 806/2014 a unei consultări a acționarilor și a creditorilor entității în cauză înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție ar determina o încetinire substanțială a procedurii, care ar compromite atât realizarea obiectivelor măsurii, cât și eficacitatea acesteia.

240 Pe de altă parte, ținând seama de urgența adoptării unei măsuri de rezoluție, nu ar fi posibilă consultarea în prealabil a acționarilor, ca urmare printre altele a dificultăților legate de identificarea lor. Astfel, după cum arată Regatul Spaniei și Consiliul, dat fiind că acțiunile și obligațiunile sunt negociate în mod continuu pe piețe, ar fi imposibil, în practică, să se știe ce investitori particulari și instituționali ar trebui contactați.

241 Din tot ceea ce precedă reiese că o audiere a acționarilor și a creditorilor entității vizate de o măsură de rezoluție, înainte de adoptarea acestei măsuri, ar compromite obiectivele de stabilitate a piețelor financiare și de continuitate a funcțiilor critice ale entității, precum și cerințele de rapiditate și de eficacitate a procedurii de rezoluție.

242 Prin urmare, lipsa unei dispoziții care să prevadă audierea acționarilor și a creditorilor entității în cauză în cadrul procedurii menționate la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 constituie o limitare a dreptului de a fi ascultat care este justificată și necesară pentru a răspunde unui obiectiv de interes general și respectă principiul proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

243 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantelor.

244 *Primo*, reclamantele susțin că lipsa audierii prealabile a acționarilor ar împiedica SRB să aibă cunoștință, prin intermediul organelor sociale ale instituției sau al acționarilor săi, de existența unor măsuri private (precum o majorare de capital, executarea planului de afaceri aprobat de consiliul de administrație sau o vânzare de active), altele decât rezoluția.

245 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB adoptă o schemă de rezoluție numai în cazul în care, ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, în mod independent sau în combinație cu o măsură de rezoluție.

246 Astfel, SRB trebuie să examineze dacă măsurile avute deja în vedere de bancă pentru a face față dificultăților sale pot fi puse în aplicare într-un termen rezonabil care să permită evitarea intrării sale în dificultate. În cazul în care ar fi avute în vedere măsuri alternative din sectorul privat în momentul în care procedura de rezoluție a fost inițiată, în special măsurile menționate de reclamante, cum ar fi o majorare de capital, executarea planului de afaceri aprobat de consiliul de administrație sau vânzarea de active, SRB ar trebui să fie informat de entitatea în cauză sau de organele sale sociale. Nu revine SRB sarcina de a căuta alte soluții de natură privată a căror existență ar fi ignorată chiar de bancă.

247 Prin urmare, reclamantele nu pot pretinde că acționarii, în cadrul unei audieri individuale care are loc după inițierea procedurii de rezoluție, ar putea informa SRB cu privire la existența altor măsuri alternative, realizabile având în vedere situația entității în cauză, susceptibile să împiedice intrarea în dificultate a entității într-un termen rezonabil și cu privire la care SRB nu ar fi fost informat de banca însăși sau de organele sale sociale.

248 *Secundo*, reclamantele susțin că nici obiectivul de a garanta stabilitatea financiară, nici necesitatea de a adopta o măsură de rezoluție cu celeritate nu justifică eliminarea totală a dreptului de a fi ascultat al acționarilor entității, în măsura în care Regulamentul nr. 806/2014 ar putea prevedea o audiere a acționarilor după adoptarea măsurii de rezoluție.

249 În această privință, este suficient să se arate, asemenea Banco Santander și Parlamentului, că o audiere a acționarilor, ulterioară adoptării schemei de rezoluție, nu ar putea modifica conținutul acestei măsuri și că, prin urmare, nu poate determina anularea sa.

250 *Tertio*, reclamantele susțin că există o disparitate nejustificată între, pe de o parte, dispozițiile în cauză și, pe de altă parte, cele ale articolului 22 din Regulamentul nr. 1024/2013 și cele ale articolului 31 din Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al BCE din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între BCE și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (denumit în continuare „Regulamentul-cadru privind MUS”) (JO 2014, L 141, p. 1), care recunosc un drept de a fi ascultat înainte de adoptarea unei decizii de supraveghere prudențială a instituțiilor de credit care să afecteze negativ drepturile unei instituții.

251 Este necesar să se constate, asemenea SRB, că nicio dispoziție echivalentă nu a fost inserată în Regulamentul nr. 806/2014 în special pentru a permite adoptarea unor măsuri de rezoluție în situații de urgență și pentru a evita consecințele negative asupra piețelor financiare. După cum subliniază Consiliul, aceste dispoziții nu se aplică în timpul procedurii de rezoluție menționate la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014. În plus, acestea prevăd că dreptul de a fi ascultat este acordat destinatarului unei decizii, și anume banca care face obiectul măsurii de supraveghere a BCE.

252 Astfel, nu se poate deduce din aceste dispoziții, prin care se acordă un drept de a fi ascultat instituției destinatare a unei decizii, că acționarilor sau creditorilor unei entități care face obiectul unei măsuri de rezoluție ar trebui să li se recunoască același drept.

253 În plus, contrar celor pretinse de reclamante, articolul 22 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1024/2013 și articolul 31 alineatul (4) din Regulamentul-cadru privind MUS prevăd dispoziții speciale în cazul în care trebuie adoptată o decizie urgentă, care exclud posibilitatea ca persoanele în cauză să fie ascultate înainte de adoptarea unei decizii.

254 *Quarto*, reclamantele susțin că instituirea de către SRB a unei proceduri de audiere a acționarilor și a creditorilor privind evaluarea 3 nu permite remedierea imposibilității de a formula observații în cadrul procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014.

255 Prin intermediul acestui argument, reclamantele intenționau să răspundă la constatarea efectuată de SRB, de Consiliu și de Comisie potrivit căreia o procedură de audiere a acționarilor Banco Popular a fost instituită în cadrul evaluării 3 prevăzute la articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, chiar dacă o astfel de audiere nu este prevăzută de regulament. Această constatare urmărea să ilustreze faptul că, în lipsa urgenței sau a riscului pentru stabilitatea piețelor financiare, SRB asigură respectarea dreptului de a fi ascultați al acționarilor prin organizarea unei audieri, înainte de adoptarea unei decizii referitoare la dreptul lor la o eventuală compensație în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014, chiar dacă această audiere nu este prevăzută în mod expres de Regulamentul nr. 806/2014.

256 Rezultă din tot ceea ce precedă că excepția de nelegalitate a articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, în măsura în care procedura pe care o stabilește ar încălca dreptul de a fi ascultat prin faptul că nu prevede audierea acționarilor și a creditorilor entității în cauză, trebuie respinsă.

257 În consecință, al doilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte neîntemeiat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 21, 22, 24 și 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și articolele 38 și 63 din Directiva

2014/59 încalcă dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă, și principiul libertății de a desfășura o activitate comercială, consacrat la articolul 16 din cartă

258 Reclamantele invocă o excepție de nelegalitate, în temeiul articolului 277 TFUE, al articolelor 21, 22, 24 și 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și al articolelor 38 și 63 din Directiva 2014/59. Reclamantele susțin că aceste articole încalcă dreptul de proprietate și principiul libertății de a desfășura o activitate comercială, în măsura în care autorizează vânzarea de acțiuni ale unei instituții financiare și acordă autorităților de rezoluție competența de a reduce la zero capitalul prin anularea acțiunilor, fără audierea sau consimțământul acționarilor. Acordarea către SRB, prin Regulamentul nr. 806/2014 și prin Directiva 2014/59, a unor competențe de expropriere exorbitante, fără ca acționarii să dispună de un drept de a fi ascultați sau de a prezenta observații, ar constitui o ingerință disproporționată în drepturile consacrate la articolele 16 și 17 din cartă.

259 În ceea ce privește articolele 38 și 63 din Directiva 2014/59, precum și articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de recapitalizare internă, este suficient să se constate că acestea nu au fost aplicate de SRB în schema de rezoluție. Astfel, în temeiul jurisprudenței citate la punctele 177-179 de mai sus, în măsura în care nu există o legătură juridică directă între aceste articole și schema de rezoluție, excepția de nelegalitate în privința lor trebuie respinsă ca inadmisibilă.

260 Celelalte articole din Regulamentul nr. 806/2014 a căror legalitate este contestată de reclamante sunt articolul 21, referitor la reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital, articolul 22, privind principiile generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție, și articolul 24, referitor la instrumentul de vânzare a activității.

261 Reclamantele susțin în esență că articolele 21, 22 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 aduc atingere dreptului de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă în măsura în care conferă SRB competența de a reduce la zero capitalul unei entități care face obiectul unei măsuri de rezoluție, de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital relevante și de a o vinde, fără ca acționarii acesteia să fie ascultați sau să își fi dat acordul.

262 În această privință, trebuie amintit că articolul 41 din cartă prevede că dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

263 Este suficient să se constate, asemenea SRB, că acest drept este distinct de dreptul de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă.

264 Prin urmare, faptul că dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014 contestate de reclamante nu prevăd o audiere a acționarilor nu poate dovedi o încălcare a dreptului lor de proprietate.

265 Este necesar să se arate că, în celelalte părți ale cererii introductive, reclamantele nu menționează dispozițiile articolelor 21, 22 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 și nu invocă niciun argument specific de natură să demonstreze că aplicarea acestor dispoziții ar determina o încălcare a dreptului de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă.

266 În plus, în ceea ce privește libertatea de a desfășura o activitate comercială garantată de articolul 16 din cartă, pe de o parte, este necesar să se arate, asemenea SRB, Consiliului și Comisiei, că reclamantele nu precizează ce drept garantat de libertatea de a desfășura o activitate comercială ar fi încălcat de dispozițiile contestate ale Regulamentului nr. 806/2014. Astfel, Curtea

a precizat că protecția conferită de articolul 16 din cartă include libertatea de a desfășura o activitate economică sau comercială, libertatea contractuală și libera concurență [Hotărârea din 22 ianuarie 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, punctul 42, Hotărârea din 16 iulie 2020, Adusbef și Federconsumatori, C-686/18, EU:C:2020:567, punctul 82, și Hotărârea din 15 aprilie 2021, Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) și alții, C-798/18 și C-799/18, EU:C:2021:280, punctul 56]. Pe de altă parte, este suficient să se constate că reclamantele nu invocă niciun argument susceptibil să stabilească o încălcare a acestei libertăți.

267 În ceea ce privește afirmația reclamantelor potrivit căreia lipsa oricărei compensări ar constitui o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, este suficient să se arate că aceasta se întemeiază pe o interpretare eronată a dispozițiilor Regulamentului nr. 806/2014. Astfel, trebuie amintit că Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres posibilitatea ca acționarii și creditorii entității vizate de o măsură de rezoluție să beneficieze de o compensație în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din acest regulament dacă au suferit pierderi mai mari în cadrul rezoluției decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență.

268 Pe de altă parte, reclamantele susțin că admiterea excepției de nelegalitate va stabili că limitarea dreptului lor de proprietate, imputabilă schemei de rezoluție, este lipsită de temei juridic, întrucât nu îndeplinește cerințele necesității și proporționalității prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă. Întrucât acționarii Banco Popular au fost privați de dreptul lor de proprietate, fără să fi fost ascultați și nici despăgubiți, acest lucru ar aduce atingere dreptului menționat.

269 În această privință, este suficient să se constate că argumentele respective nu urmăresc să conteste dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014 sau ale Directivei 2014/59, ci schema de rezoluție. Prin urmare, acestea vor fi examinate în cadrul celui de al optulea motiv.

270 În sfârșit, reclamantele adaugă de asemenea, în observațiile lor cu privire la memoriile în intervenție, că Regulamentul nr. 806/2014 și Directiva 2014/59 acordă SRB competențe disproporționate de natură să provoace dispariția instituțiilor financiare solvabile din motive nejustificate, ceea ce ar fi contrar jurisprudenței stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (10/56, EU:C:1958:8).

271 Este suficient să se constate că, prin acest argument, reclamantele invocă o nouă excepție de nelegalitate, întemeiată pe faptul că Regulamentul nr. 806/2014 și Directiva 2014/59 încalcă principiul delegării de competențe.

272 Prin urmare, trebuie să se considere că acest argument formează un motiv nou care este tardiv, fiind prezentat numai în stadiul observațiilor cu privire la memoriile în intervenție. Această nouă excepție de nelegalitate nu se întemeiază pe niciun element de drept sau de fapt care ar fi apărut în cursul procedurii și trebuie respinsă ca inadmisibilă în temeiul articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

273 În consecință, al treilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte neîntemeiat.

Cu privire la primul și la al patrulea motiv, întemeiate pe nemotivarea schemei de rezoluție, pe încălcarea dreptului la bună administrare consacrat la articolul 41 alineatul (2) literele (b) și (c) din cartă și a dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă

274 Prin intermediul primului și al celui de al patrulea motiv, reclamantele invocă, în esență, trei critici. Acestea susțin că, prin faptul că nu le-a dat acces la schema de rezoluție și la evaluarea 2, SRB a încălcat, în primul rând, obligația de motivare consacrată la articolul 41 alineatul (2) litera (c) din cartă, în al doilea rând, dreptul de acces la dosar consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă și, în al treilea rând, dreptul la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă.

– *Cu privire la prima critică, referitoare la încălcarea obligației de motivare*

275 Reclamantele susțin că SRB și-a încălcat obligația de motivare consacrată la articolul 41 alineatul (2) litera (c) din cartă. Acestea susțin în esență că nedivulgarea integralității schemei de rezoluție, precum și a evaluărilor 1 și 2 le-a împiedicat să cunoască motivele pentru care SRB a adoptat schema de rezoluție.

276 Articolul 41 alineatul (2) litera (c) din cartă, referitor la dreptul la bună administrare, prevede că acest drept include obligația administrației de a-și motiva deciziile.

277 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctele 85 și 87 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 21 octombrie 2020, BCE/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nepublicată, EU:C:2020:845, punctul 41 și jurisprudența citată).

278 În plus, gradul de precizie a motivării unui act trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice sau de timp în care acesta trebuie adoptat (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 23 mai 2019, KPN/Comisia, T-370/17, EU:T:2019:354, punctul 139 și jurisprudența citată, Hotărârea din 27 ianuarie 2021, KPN/Comisia, T-691/18, nepublicată, EU:T:2021:43, punctul 162).

279 În primul rând, reclamantele susțin că anumite pasaje omise din versiunea neconfidențială a schemei de rezoluție la care au avut acces erau esențiale pentru a cunoaște motivele acesteia și pentru a-și exercita dreptul la apărare. Lipsa pasajelor respective ar împiedica reclamantele să cunoască motivele pentru care SRB a recurs la schema de rezoluție și ar constitui o încălcare a obligației sale de motivare.

280 Pe de o parte, reclamantele enumeră în cererea introductivă o serie de puncte din schema de rezoluție care nu figurau în versiunea publicată inițial de SRB pe site-ul său internet la 11 iulie 2017 și care constituie, în opinia lor, aspecte importante ale acesteia.

281 În această privință, este suficient să se arate că diferitele puncte ale schemei de rezoluție menționate de reclamante figurează integral în versiunile schemei de rezoluție mai puțin cenzurate publicate pe site-ul internet al SRB la 2 februarie și la 31 octombrie 2018 și că reclamantele au fost în măsură să ia cunoștință de acestea înainte de depunerea replicii.

282 Pe de altă parte, reclamantele susțin că schema de rezoluție nu face referire la motivul pentru care nu fuseseră adoptate măsuri de intervenție timpurie, de restructurare sau de supraveghere prudențială. În această privință, ele susțin că schema de rezoluție s-ar limita să indice că instituția era „în dificultate” fără a preciza motivele pentru aceasta și fără a explica motivele pentru care măsurile de intervenție timpurie nu erau suficiente. În replică, reclamantele adaugă că, din cauza omisiunilor care figurează în ultima versiune a schemei de rezoluție făcută publică de SRB, ele nu ar cunoaște încă motivele care au justificat rezoluția Banco Popular și alegerea instrumentului de vânzare a activității.

283 În această privință, din schema de rezoluție reiese că SRB a explicat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, ceea ce constituie o motivare suficientă pentru adoptarea acestei scheme.

284 În special, la articolul 2 din schema de rezoluție, SRB a indicat că BCE apreciase că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Acesta a arătat că elemente obiective indicau că Banco Popular nu ar fi probabil, într-un viitor apropiat, în măsură să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență. În plus, dificultățile Banco Popular descrise în evaluarea BCE și amintite în schema de rezoluție sunt suficiente pentru a explica faptul că situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular rezulta din deteriorarea situației sale de lichiditate.

285 Rezultă că schema de rezoluție este motivată corespunzător cerințelor legale și că reclamantele au fost în măsură să înțeleagă motivele intrării în dificultate a Banco Popular și justificarea adoptării schemei de rezoluție.

286 În plus, considerentul (26) al schemei de rezoluție enumeră măsurile luate pentru a încerca rezolvarea dificultăților Banco Popular înainte de rezoluție. Articolul 3 din schema de rezoluție privește măsurile alternative și indică, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a Banco Popular să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat sau măsuri de supraveghere sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante.

287 În special, la articolul 3 punctul 3.3 din schema de rezoluție, SRB a apreciat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie, să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. SRB a arătat că, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a confirmat că nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care ar fi putut restabili imediat poziția lichidității băncii și care i-ar fi putut acorda suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție corporativă sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE în calitate de autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36, a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau în temeiul articolului 16 din Regulamentul

nr. 1024/2013, nu puteau garanta că banca ar avea posibilitatea de a-și achita creanțele sau alte datorii la scadență, ținând seama de amploarea și de ritmul deteriorării poziției lichidității observate.

288 Rezultă că SRB a explicat suficient în schema de rezoluție motivele pentru care măsurile de intervenție timpurie nu erau suficiente pentru a rezolva dificultățile Banco Popular.

289 În sfârșit, este necesar să se arate că considerentele (44)-(46) ale schemei de rezoluție explică motivul pentru care nu au fost urmate planul de rezoluție din anul 2016 și în special instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014 care era avut în vedere în acesta.

290 Articolul 5 din schema de rezoluție privește alegerea instrumentului de rezoluție și SRB explică în special la articolul 5.3 din această schemă motivul pentru care celelalte instrumente enumerate la articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

291 Este necesar să se considere că schema de rezoluție este motivată corespunzător cerințelor legale și aceste diferite dispoziții ale schemei de rezoluție permiteau reclamantelor să înțeleagă motivele alegerii instrumentului de vânzare a activității ca instrument de rezoluție.

292 Pe de altă parte, trebuie arătat că argumentele reclamantelor privind nemotivarea constituie generalități, că nu fac referire la conținutul schemei de rezoluție și nu justifică în ce măsură elementele care figurează în aceasta și menționate mai sus ar fi insuficiente pentru a înțelege domeniul ei de aplicare.

293 Prin urmare, trebuie să se considere că argumentele reclamantelor nu sunt suficiente pentru a stabili existența unei încălcări a obligației de motivare în ceea ce privește schema de rezoluție.

294 În al doilea rând, reclamantele susțin, în cererea introductivă, că nu le-a fost comunicată evaluarea 2, astfel încât le-ar fi imposibil să cunoască criteriile de evaluare utilizate de expertul independent.

295 Or, evaluarea 2 a fost publicată pe site-ul internet al SRB, la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, în versiuni din ce în ce mai puțin cenzurate.

296 Trebuie să se constate că, în replică, în urma acestor publicații, reclamantele nu invocă niciun argument privind o motivare insuficientă a evaluării 2.

297 În orice caz, trebuie arătat că, în cadrul evaluării 2, Deloitte a explicat metodologia utilizată și a indicat printre altele că, pentru a determina valoarea economică a Banco Popular, a utilizat scenariul vânzării Banco Popular în temeiul instrumentului de vânzare a activității, ceea ce necesita evaluarea activelor și pasivelor care urmau a fi vândute în condiții comerciale. Acesta a explicat că evaluarea sa economică urmărește să furnizeze o estimare a valorii care ar fi oferită de un potențial cumpărător pentru întreaga bancă și că adoptase o abordare pe categorii de active. Deloitte a indicat de asemenea că s-a întemeiat pe cerințele prevăzute la articolul 36 din Directiva 2014/59 (care corespund articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014) și pe Proiectul definitiv de standarde tehnice de reglementare ale Autorității Bancare Europene (ABE) nr. 2017/05 din 23 mai 2017 privind evaluarea în scopul rezoluției. În continuare, în cadrul evaluării 2, Deloitte și-a explicat abordarea utilizată pentru valorificarea fiecărei categorii de active.

298 Rezultă că criteriile de evaluare utilizate în cadrul evaluării 2 erau suficient explicate.

299 În al treilea rând, reclamantele susțin că, după adoptarea schemei de rezoluție, nu existau motive de a nu publica integral schema respectivă și evaluarea 2. Acestea contestă, în replică, faptul că doar destinatarul schemei de rezoluție, și anume FROB, ar avea dreptul la o decizie motivată. Întrucât reclamantele au calitatea de a contesta schema de rezoluție, acestea ar avea dreptul să primească o decizie motivată.

300 În această privință, trebuie amintit că reclamantele nu sunt destinatare ale schemei de rezoluție, care este adresată FROB. Reclamantele trebuie considerate terți și nu dispun, așadar, de un drept la comunicarea schemei de rezoluție.

301 În temeiul articolului 29 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB publică pe site-ul său oficial fie o copie a schemei de rezoluție, fie un aviz în care prezintă pe scurt efectele măsurii de rezoluție, în special efectele asupra clienților cu amănuntul.

302 În speță, la 7 iunie 2017, SRB a publicat pe site-ul său internet o comunicare prin care informa cu privire la adoptarea schemei de rezoluție însoțită de un document care rezuma efectele rezoluției conform articolului 29 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014. La 11 iulie 2017, SRB a publicat o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție. În plus, SRB a publicat pe site-ul său internet, la 2 februarie 2018 și ulterior la 31 octombrie 2018, versiuni neconfidențiale mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2.

303 În plus, articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Înainte ca informațiile să fie divulgate, comitetul se asigură că acestea nu cuprind informații confidențiale, evaluând, în special, efectele pe care le-ar putea avea divulgarea lor asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor. Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planurilor de rezoluție astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 9, ale rezultatului evaluărilor realizate în conformitate cu articolul 10 sau ale schemei de rezoluție menționate la articolul 18.”

304 Această dispoziție prevede în mod expres obligația SRB de a se asigura, înainte de publicarea sau de comunicarea către un terț a schemei de rezoluție, că aceasta nu conține informații confidențiale. Obligația menționată se aplică și evaluării 2, care constituie o anexă la schema de rezoluție și care face parte integrantă din aceasta în temeiul articolului 12 punctul 12.2 din schema respectivă.

305 În această privință, este necesar să se arate că Curtea a statuat deja că o decizie a Comisiei care concluzionează în sensul inexistenței unui ajutor de stat denunțat de o persoană care formulează o plângere poate, având în vedere obligația de respectare a secretului comercial, să fie suficient motivată fără să cuprindă toți indicatorii numerici pe care se întemeiază raționamentul acestei instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 108-111). Prin urmare, o versiune neconfidențială a unei astfel de decizii, atunci când menționează în mod clar și neechivoc raționamentul instituției respective, precum și metodologia utilizată de aceasta, astfel încât să permită persoanelor interesate să cunoască aceste justificări, iar Tribunalului să își exercite

controlul în privința lor, este suficientă pentru a îndeplini obligația de motivare care revine aceleiași instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2016, Club Hotel Loutraki și alții/Comisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punctul 55).

306 În plus, în ceea ce privește elementele economice utilizate de Deloitte în cadrul evaluării 2 și luate în considerare de SRB în schema de rezoluție, nu se poate contesta că acestea reprezintă aprecieri tehnice complexe. Din moment ce schema de rezoluție evidențiază în mod clar raționamentul urmat de SRB pentru a permite contestarea ulterioară a temeiniciei acestuia în fața instanței competente, ar fi excesiv să se impună o motivare specifică pentru fiecare dintre opțiunile tehnice sau pentru fiecare dintre indicatorii numerici pe care se întemeiază acest raționament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctul 108 și jurisprudența citată).

307 Or, pe de o parte, reclamantele nu contestă că schema de rezoluție și evaluarea 2 conțin informații confidențiale pe care SRB are obligația să le protejeze. Pe de altă parte, ele nu au precizat în ce măsură datele care au rămas ocultate în versiunile neconfidențiale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2 erau necesare pentru înțelegerea schemei de rezoluție.

308 Reclamantele nu au stabilit, așadar, că SRB a încălcat obligația de motivare care îi revine prin faptul că a ocultat datele economice în versiunile neconfidențiale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2.

309 Prin urmare, este necesar să se considere că reclamantele nu pot invoca un drept de a primi comunicarea versiunilor integrale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2 și nici ca acestea să fie publicate.

310 În al patrulea rând, în replică, reclamantele se limitează să susțină că nepublicarea evaluării 1, care a fost furnizată ulterior, sub o formă cenzurată în februarie 2018, apoi sub o formă mai puțin cenzurată în octombrie 2018, le-a împiedicat să ia cunoștință de o parte esențială a schemei de rezoluție.

311 Este suficient să se constate că această afirmație este insuficientă pentru a stabili o încălcare a obligației de motivare, reclamantele neexplicând partea din raționamentul urmat de SRB în schema de rezoluție pe care nu ar fi fost în măsură să o înțeleagă din cauza nepublicării integrale a evaluării 1.

312 În al cincilea rând, reclamantele susțin că SRB nu poate pretinde că și-a respectat obligația de motivare prin publicarea, la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, a schemei de rezoluție și a evaluărilor 1 și 2 în versiuni mai puțin cenzurate, această obligație neputând fi îndeplinită *a posteriori*.

313 În această privință, este suficient să se constate că publicările succesive pe site-ul internet al SRB privesc schema de rezoluție și evaluările 1 și 2 în versiunile lor originale Publicările respective urmăreau să acorde publicului acces mai larg la aceste documente, divulgând părți care fuseseră inițial considerate confidențiale. Pentru SRB nu era vorba despre publicarea unor informații care nu figurau de la început în schema de rezoluție sau în evaluările 1 și 2 și care ar avea ca obiect completarea motivării acestora.

314 În al șaselea rând, reclamantele invocă, în replică, deciziile comisiei de apel a SRB din 28 noiembrie 2017 și din 19 iunie 2018, adoptate ca răspuns la cererile lor de acces la documente în temeiul articolului 90 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și al Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), în urma cărora SRB a publicat, în lunile februarie și octombrie 2018, pe site-ul său internet versiuni mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și a evaluărilor 1 și 2. Acestea susțin că comisia de apel a SRB a indicat că respingerea cererii de acces la conținutul esențial al schemei de rezoluție și al evaluărilor era un indiciu al nerespectării dreptului la o decizie motivată și la o protecție jurisdicțională efectivă.

315 În această privință, este necesar să se arate că, în decizia sa din 28 noiembrie 2017, comisia de apel a SRB a arătat că decizia SRB de a refuza în totalitate accesul la evaluarea 2 în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 era excesivă și că afirmația SRB potrivit căreia orice divulgare a evaluării 2 și, în consecință, divulgarea sa într-o versiune cenzurată și neconfidențială ar aduce atingere obiectivului de protecție a unui interes protejat de Regulamentul nr. 1049/2001 nu îndeplinea obligația de motivare. Comisia de apel a considerat de asemenea că declarațiile SRB care justificau excepția de la divulgarea schemei de rezoluție erau atât de vagi și de generale încât nu permiteau îndeplinirea obligației de motivare.

316 Aprecierile comisiei de apel a SRB privind încălcarea obligației de motivare nu vizau, așadar, schema de rezoluție și nici evaluarea 2, ci decizia SRB, adoptată în cadrul Regulamentului nr. 1049/2001, prin care s-a refuzat accesul reclamantelor la aceste documente.

317 Contrar celor susținute de reclamante, din extrasele deciziilor comisiei de apel, citate în replică, nu reiese că acesta a considerat că versiunea schemei de rezoluție publicată inițial de SRB încălca obligația de motivare. Astfel cum arată SRB, comisia de apel nu este competentă să se pronunțe cu privire la validitatea schemei de rezoluție și nu s-ar putea pronunța cu privire la o încălcare a obligației de motivare a acesteia.

318 În această privință, trebuie amintit că, în urma deciziilor comisiei de apel din 28 noiembrie 2017 și din 19 iunie 2018, SRB a publicat pe site-ul său internet, la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, versiuni mai puțin cenzurate ale evaluărilor 1 și 2 și ale schemei de rezoluție.

319 Deciziile comisiei de apel invocate de reclamante nu sunt, așadar, pertinente în vederea stabilirii unei încălcări a obligației de motivare a SRB în schema de rezoluție sau a unei motivări insuficiente a evaluării 2.

320 În consecință, prima critică referitoare la încălcarea obligației de motivare trebuie respinsă.

– *Cu privire la a doua critică, referitoare la încălcarea dreptului de acces la dosar*

321 Reclamantele susțin că necomunicarea evaluării 2 constituie o încălcare a dreptului lor de acces la dosar, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă.

322 Articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, referitor la dreptul la bună administrare prevede că acest drept include dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial.

323 Dreptul de acces la dosar este prevăzut la articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia:

„Persoanele care fac obiectul deciziilor comitetului au drept de acces la dosarul comitetului, sub rezerva interesului legitim al altor persoane în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale. Dreptul de acces la dosar nu este extins la informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale comitetului."

324 În cadrul acestei critici, reclamantele se întemeiază în esență pe punctele 81-83 din Hotărârea din 29 iunie 1995, Solvay/Comisia (T-30/91, EU:T:1995:115), în care Tribunalul a statuat, în contextul unei proceduri administrative în domeniul dreptului concurenței, că nu poate fi numai de competența Comisiei să decidă care sunt documentele utile apărării întreprinderii în cauză. În ceea ce privește aprecierile economice dificile și complexe care trebuie efectuate, Comisia trebuie să acorde consilierilor întreprinderii în cauză posibilitatea de a efectua o examinare a documentelor care pot fi pertinente, în vederea aprecierii valorii lor probante pentru apărare. Tribunalul a adăugat că nu putea admite că, atunci când a statuat cu privire la încălcare, Comisia a dispus singură de documentele pertinente și, prin urmare, a putut decide singură să le utilizeze sau să nu le utilizeze împotriva reclamantului, deși aceasta nu avea acces la ele și, prin urmare, nu a putut lua decizia corespunzătoare de a le utiliza sau de a nu le utiliza pentru apărarea sa. Într-o astfel de ipoteză, dreptul la apărare de care beneficiază reclamantul în cadrul procedurii administrative ar suferi o restricție prea mare în raport cu competențele Comisiei.

325 În această privință, trebuie amintit, în primul rând, că accesul la dosar, în cazurile de concurență, are drept scop în special să permită destinatarilor comunicării privind obiecțiunile să ia cunoștință de elementele de probă care figurează în dosarul Comisiei, pentru a se putea exprima în mod util cu privire la concluziile la care a ajuns aceasta din urmă în comunicarea sa privind obiecțiunile pe baza elementelor respective. Acest drept de acces la dosar presupune ca întreprinderii în cauză să i se acorde de către Comisie posibilitatea de a recurge la o examinare a tuturor documentelor care figurează în dosarul de investigare și care sunt susceptibile să fie pertinente pentru apărarea acelei întreprinderi. Acestea cuprind atât documentele incriminatorii, cât și pe cele dezincriminatorii, sub rezerva secretelor comerciale ale altor întreprinderi, a documentelor interne ale Comisiei și a altor informații confidențiale (a se vedea Hotărârea din 14 mai 2020, NKT Verwaltung și NKT/Comisia, C-607/18 P, nepublicată, EU:C:2020:385, punctele 261 și 262 și jurisprudența citată).

326 În al doilea rând, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, respectarea dreptului la apărare în cadrul unei proceduri desfășurate în fața Comisiei având ca obiect aplicarea în privința unei întreprinderi a unei amenzi pentru încălcarea normelor de concurență impune ca întreprinderii în cauză să i se fi oferit posibilitatea să își exprime în mod util punctul de vedere asupra realității și pertinenței faptelor și circumstanțelor invocate, precum și asupra documentelor reținute de Comisie în susținerea afirmației sale privind existența încălcării. Aceste drepturi sunt prevăzute la articolul 41 alineatul (2) literele (a) și (b) din cartă (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2019, Brugg Kabel și Kabelwerke Brugg/Comisia, C-591/18 P, nepublicată, EU:C:2019:1026, punctul 26 și jurisprudența citată).

327 În al treilea rând, în ceea ce privește, mai general, respectarea dreptului la apărare, astfel cum este consacrat la articolul 41 alineatul (2) din cartă, acesta include dreptul de a fi ascultat și dreptul de acces la dosar, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 99 și jurisprudența citată, Hotărârea din 2 decembrie 2020, Kalai/Consiliul, T-178/19, nepublicată, EU:T:2020:580, punctul 73).

328 În al patrulea rând, trebuie amintit că încălcarea dreptului de acces la dosar în cursul procedurii prealabile adoptării unei decizii este susceptibilă, în principiu, să determine anularea acestei decizii atunci când a adus atingere dreptului la apărare [a se vedea Hotărârea din 25 octombrie 2011, Solvay/Comisia, C-109/10 P, EU:C:2011:686, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 15 iulie 2015, Akzo Nobel și alții/Comisia, T-47/10, EU:T:2015:506, punctul 349 (nepublicată) și jurisprudența citată].

329 Reiese din jurisprudența citată la punctele 325-328 de mai sus că atât dreptul de acces la dosar consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, cât și, mai specific, accesul la dosar în cauzele de concurență se referă la persoane sau la întreprinderi care fac obiectul unor proceduri deschise sau al unor decizii luate împotriva acestora.

330 Or, în speță, din articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că dreptul de acces la dosar privește entitatea care face obiectul schemei de rezoluție, și anume Banco Popular, iar nu acționarii sau creditorii săi.

331 Prin urmare, reclamantele nu pot invoca un drept de acces la dosar.

332 Pe de altă parte, atât articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, cât și articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 prevăd că anumite date pot fi protejate dacă sunt confidențiale.

333 Rezultă că reclamantele nu pot invoca faptul că necomunicarea de către SRB a evaluării 2 în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea schemei de rezoluție constituie o încălcare a dreptului de acces la dosar consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă.

334 În sfârșit, în măsura în care, prin această critică, reclamantele ar invoca un drept la comunicarea evaluării 2 ulterior adoptării schemei de rezoluție, este necesar să se arate că o astfel de comunicare ulterioară nu intră sub incidența dreptului de acces la dosar consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă.

335 În orice caz, trebuie amintit că, după cum arată reclamantele, ele au depus la SRB cereri de acces la documente în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, care au determinat SRB să publice pe site-ul său internet, la 2 februarie 2018 și ulterior la 31 octombrie 2018, versiuni neconfidențiale ale evaluării 2.

336 În plus, din analiza primei critici reiese că, în măsura în care reclamantele nu sunt destinatare ale schemei de rezoluție și nici ale evaluării 2 care constituie o anexă la aceasta și în măsura în care nu contestă că evaluarea 2 conține date confidențiale, acestea nu pot invoca un drept la comunicarea unei versiuni integrale a evaluării 2 și nici ca aceasta să fie publicată.

337 Prin urmare, a doua critică, referitoare la încălcarea dreptului de acces la dosar, trebuie respinsă.

– *Cu privire la a treia critică, referitoare la încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă*

338 În cadrul primului și al celui de al patrulea motiv, reclamantele invocă o încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă, consacrat la articolul 47 din cartă, ca urmare, pe de o parte, a nemotivării schemei de rezoluție și, pe de altă parte, a unei atingeri aduse dreptului lor la apărare și principiului egalității armelor, dat fiind că SRB le-a refuzat accesul integral la schema de rezoluție și la evaluarea 2.

339 Trebuie subliniat că caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă impune ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să comunice motivele menționate pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 55 și jurisprudența citată, Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 43 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 februarie 2021, Ramazani Shadary/Consiliul, T-122/19, nepublicată, EU:T:2021:61, punctul 50 și jurisprudența citată).

340 Este necesar să se arate că din analiza primei critici reiese că argumentul reclamantelor referitor la încălcarea obligației de motivare a fost respins. Reiese de asemenea din analiza primei și a celei de a doua critici că reclamantele nu dispuneau de un drept la comunicarea versiunilor integrale ale schemei de rezoluție sau ale evaluării 2 și nici de un drept la publicarea acestora.

341 Prin urmare, afirmațiile reclamantelor din prezenta critică, referitoare la încălcarea dreptului la apărare, la încălcarea principiului egalității armelor și la încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă, în măsura în care se întemeiază pe aceleași argumente, trebuie respinse.

342 Pe de altă parte, trebuie amintit că SRB a publicat pe site-ul său internet, la 11 iulie 2017, o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție. Întrucât reclamantele au avut acces la aceasta, au putut contesta schema respectivă în fața Tribunalului prin prezenta acțiune.

343 În plus, ulterior introducerii prezentei acțiuni și în urma deciziilor comisiei de apel a SRB menționate la punctul 314 de mai sus, SRB a publicat pe site-ul său internet, la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, și anume înainte de depunerea replicii, versiuni mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2. Reclamantele au fost astfel în măsură să prezinte argumente cu privire la aceste versiuni.

344 În măsura în care s-a constatat că reclamantele nu stabiliseră că versiunile schemei de rezoluție și ale evaluării 2 publicate pe site-ul internet al SRB și la care au avut acces erau insuficient motivate, ele nu pot susține că un acces la o versiune integrală era necesar pentru exercitarea dreptului lor la apărare sau a dreptului lor la o cale de atac efectivă.

345 Pe de altă parte, Tribunalul are posibilitatea de a solicita SRB prezentarea oricărui document pe care îl consideră pertinent pentru soluționarea litigiului, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii sau al unei activități de cercetare judecătorească, în temeiul articolului 91 litera (b) și al articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Totuși, conform articolului 103 alineatul (1) din același regulament, Tribunalul poate considera că anumite informații cuprinse în aceste documente au caracter confidențial și poate decide astfel că nu vor fi comunicate celorlalte părți și în special reclamantelor.

346 Rezultă de aici că o decizie a Tribunalului de a dispune prezentarea documentelor avute în vedere în cererea reclamantelor nu garantează acestora din urmă accesul la toate documentele respective în cazul în care Tribunalul apreciază că acestea conțin date confidențiale.

347 În plus, în speță, la 12 mai 2021, Tribunalul, prin intermediul unei ordonanțe privind măsuri de cercetare judecătorească, a dispus ca SRB să prezinte anumite documente, printre care versiunile confidențiale ale schemei de rezoluție, ale evaluării 2 și ale evaluării BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. În conformitate cu articolul 103 din Regulamentul de procedură, după ce a examinat conținutul documentelor respective, Tribunalul a considerat că elementele care rămân ocultate în versiunile acestor documente publicate pe site-urile internet ale SRB și ale BCE nu erau pertinente pentru soluționarea prezentului litigiu. Prin urmare, prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale acestor documente.

348 În plus, celelalte argumente ale reclamantelor prin care se urmărește dovedirea unei încălcări a dreptului lor la o cale de atac efectivă trebuie de asemenea respinse.

349 Pe de o parte, reclamantele se întemeiază în mod greșit pe jurisprudența în materie de măsuri restrictive, potrivit căreia respectarea obligației de comunicare a motivelor unei decizii este necesară pentru a permite destinatarilor unor astfel de măsuri să își apere drepturile în cele mai bune condiții și pentru a respecta dreptul la protecție jurisdicțională efectivă.

350 Astfel, spre deosebire de măsurile restrictive prin care unei persoane i se aplică o măsură individuală de sancționare economică și financiară (înghețarea fondurilor), schema de rezoluție nu constituie o măsură individuală luată împotriva acționarilor Banco Popular și, prin urmare, a reclamantelor.

351 Așadar, jurisprudența citată de reclamante nu este aplicabilă în speță.

352 Pe de altă parte, reclamantele afirmă, în replică, că comisia de apel a SRB ar fi considerat că, prin faptul că le-a refuzat accesul la conținutul esențial al schemei de rezoluție și la evaluările 1 și 2, SRB le-a încălcat dreptul la o cale de atac efectivă.

353 Trebuie arătat că reclamantele nu precizează la ce decizie a comisiei de apel, cea din 28 noiembrie 2017 sau cea din 19 iunie 2018, se referă acestea, ceea ce nu permite Tribunalului să identifice cu precizie elementele pe care le-ar putea considera ca aflându-se la baza argumentului respectiv.

354 În orice caz, este suficient să se amintească faptul că, în temeiul articolului 85 alineatul (3) și al articolului 90 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014, comisia de apel este competentă să se pronunțe asupra unei acțiuni formulate împotriva unei decizii confirmative a SRB, adoptată în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, privind o cerere de acces la documente. Rolul său constă în a examina dacă SRB a justificat în mod corect respingerea cererii de acces la documente în raport cu excepțiile prevăzute de acest regulament, iar nu în aprecierea legalității unor decizii precum schema de rezoluție și evaluările 1 și 2.

355 În sfârșit, reclamantele invocă o încălcare a principiului egalității armelor.

356 În această privință, potrivit jurisprudenței, principiul egalității armelor, care face parte integrantă din principiul protecției jurisdicționale efective a drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, consacrat la articolul 47 din cartă, întrucât este un corolar al noțiunii înseși de proces echitabil, precum printre altele principiul contradictorialității, presupune obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și susține cauza, inclusiv probele, în condiții care nu o

plasează într-o situație de dezavantaj net în raport cu adversarul acesteia (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punctul 61 și jurisprudența citată).

357 Acest principiu are drept scop asigurarea echilibrului procedural între părțile la o procedură judiciară, garantând egalitatea drepturilor și obligațiilor acestor părți în ceea ce privește în special regulile care reglementează administrarea probelor și dezbaterea contradictorie în fața instanței, precum și dreptul la o cale de atac al acestor părți. În vederea îndeplinirii cerințelor privind dreptul la un proces echitabil, este important ca părțile să aibă cunoștință și să poată discuta în contradictoriu atât elementele de fapt, cât și elementele de drept care sunt decisive pentru rezultatul procedurii (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punctul 62 și jurisprudența citată).

358 Or, întrucât SRB nu constituie o instanță judecătorească în sensul articolului 47 din cartă și întrucât această dispoziție nu este, prin urmare, aplicabilă în speță, reclamantele nu pot invoca în mod valabil dreptul la un proces echitabil împotriva schemei de rezoluție (a se vedea prin analogie Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 213).

359 În consecință, a treia critică, referitoare la o încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă, trebuie respinsă.

360 Rezultă că primul și al patrulea motiv trebuie respinse ca neîntemeiate.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și a articolului 32 din Directiva 2014/59

361 Reclamantele susțin că SRB a încălcat articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 32 din Directiva 2014/59 și a săvârșit o eroare vădită de apreciere întrucât condițiile prevăzute de aceste dispoziții pentru adoptarea schemei de rezoluție nu erau îndeplinite. Acestea arată că problema Banco Popular nu era o problemă de solvabilitate, ci de lichiditate, astfel încât schema de rezoluție nu era necesară.

362 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, întrucât schema de rezoluție nu se întemeiază pe articolul 32 din Directiva 2014/59, motivul este inoperant în măsura în care se întemeiază pe o încălcare a acestei dispoziții.

363 Articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB adoptă o schemă de rezoluție numai în cazul în care apreciază că sunt întrunite următoarele condiții:

„(a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;

(b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;

(c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5).”

364 Prezentul motiv se împarte în esență în trei aspecte, care corespund fiecăreia dintre condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

– Cu privire la primul aspect, referitor la prima condiție prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014

365 Reclamantele susțin că, dat fiind că Banco Popular se confrunta cu o problemă de lichiditate, iar nu de solvabilitate, aceasta nu se afla sau nu era susceptibilă de a se afla în dificultate, în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

366 În primul rând, trebuie amintit că, la 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014. În această evaluare, BCE, luând în considerare în special retragerile excesive din depozite, rapiditatea cu care fusese pierdută trezoreria de către bancă și incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, a considerat că existau elemente obiective care indicau că Banco Popular probabil nu va fi în măsură, în viitorul apropiat, să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a concluzionat că se considera că Banco Popular se afla sau, în orice caz, era susceptibilă de a se afla în dificultate, într-un viitor apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

367 În al doilea rând, prin scrisoarea din 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

368 Contrar celor pretinse de reclamante, această concluzie a consiliului de administrație al Banco Popular nu poate fi înlăturată ca fiind lipsită de pertinență pentru motivul că membrii consiliului de administrație al Banco Popular au acceptat, în fața amenințării de a angaja răspunderea lor personală și de a fi sancționați de BCE, să declare formal pretinsa situație de dificultate a băncii la cererea SRB. Astfel, în lipsa oricărui indiciu concret, acest argument trebuie respins ca fiind pur speculativ.

369 În scrisoarea adresată BCE din 6 iunie 2017, Banco Popular se referă la notificarea transmisă BCE în temeiul articolului 414 din Regulamentul nr. 575/2013 privind încălcarea cerințelor minime în materie de acoperire a necesarului de lichiditate și face trimitere la evaluarea efectuată de consiliul său de administrație, care figurează în anexă, potrivit căreia Banco Popular se afla în dificultate, și la informațiile și analizele pe care acesta din urmă s-a întemeiat pentru a ajunge la concluzia respectivă.

370 În această scrisoare se arată:

„În conformitate cu articolul 21.4 din Legea 11/2015 și cu articolele 45 și 46 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 [al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și

conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție (JO 2016, L 184, p. 1)], Banco Popular notifică prin prezenta că consiliul său de administrație a evaluat că banca este susceptibilă de a se afla în dificultate."

371 În al treilea rând, la articolul 2 din schema de rezoluție, SRB a amintit concluzia evaluării BCE și a concluzionat la articolul 2 punctul 2.2 că, potrivit evaluării BCE, era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

372 Astfel, în speță, situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular a fost constatată în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia, în sensul alineatului (1) litera (a) al aceluiași articol, se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în situația următoare:

„entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat".

373 În primul rând, trebuie să se arate că nici BCE, nici SRB nu s-au întemeiat pe situația prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia se consideră că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate atunci când „activele entității sunt inferioare pasivelor sau [atunci când], potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat".

374 Astfel, insolvența entității nu este o condiție pentru constatarea dificultății în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, nu este o condiție pentru adoptarea unei scheme de rezoluție.

375 În această privință, după cum arată SRB, din considerentul (57) al Regulamentului nr. 806/2014 reiese că:

„Ar trebui să se ia decizia de a supune o entitate procedurii de rezoluție înainte ca insolvabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanț și înainte ca întregul său capital propriu să fi fost anihilat. Procedura de rezoluție ar trebui declanșată după ce se determină faptul că o entitate se află sau este susceptibilă să se afle în dificultate și că nu există nicio măsură alternativă din sectorul privat care să împiedice intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil. […]"

376 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamante, insolvența Banco Popular nu constituia singura ipoteză în care se putea considera că aceasta se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

377 Întrucât situația prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 nu impune ca entitatea în cauză să fie insolvabilă, sunt inoperante argumentele reclamantelor care urmăresc să demonstreze că Banco Popular era solvabilă la data schemei de rezoluție. Astfel, faptul că o entitate este solvabilă având în vedere bilanțul său nu înseamnă că aceasta dispune de o trezorerie suficientă, și anume de fonduri disponibile pentru a-și achita datoriile sau celelalte creanțe care ajung la scadență.

378 Reiese de asemenea că, contrar celor susținute de reclamante, afirmația care figurează în cadrul evaluării 1, potrivit căreia Banco Popular era solvabilă cu un activ net de peste 8,4 miliarde de euro, nu este în contradicție cu constatarea potrivit căreia Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Întrucât această din urmă constatare rezultă din evaluarea

BCE, iar nu din evaluarea 1 sau din evaluarea 2, argumentul reclamantelor potrivit căruia aceste evaluări ar fi contradictorii în ceea ce privește situația de solvabilitate a Banco Popular este de asemenea inoperant.

379 În al doilea rând, trebuie arătat că reclamantele admit că Banco Popular avea probleme de lichiditate la data schemei de rezoluție. În plus, acestea nu invocă niciun argument prin care să conteste că Banco Popular era, la data schemei de rezoluție, în situația avută în vedere la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume că Banco Popular s-ar afla probabil, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

380 În această privință, trebuie arătat că, în considerentul (23) al schemei de rezoluție, referindu-se la evaluarea efectuată de BCE, SRB a constatat că situația trezoreriei Banco Popular s-a deteriorat semnificativ din luna octombrie 2016, ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de clientelă. Tribunalul a dedus de aici că banca nu dispunea de suficiente opțiuni pentru a-și restabili poziția de lichiditate pentru a se asigura că va fi în poziție stabilă pentru a-și îndeplini obligațiile la scadență.

381 În schema de rezoluție, SRB a enumerat diferitele evenimente care au condus, din luna februarie 2017, la o deteriorare rapidă a poziției de lichiditate a Banco Popular. SRB face referire în special la publicarea, în luna februarie 2017, a raportului anual pentru 2016 al Banco Popular prin care se anunța o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro și numirea unui nou președinte, precum și la publicarea, în luna mai 2017, a raportului financiar pentru primul trimestru al anului 2017, prin care se anunțau rezultate mai slabe decât cele așteptate de piață. SRB a menționat scăderile ratingurilor Banco Popular efectuate de diferite agenții de rating în lunile februarie, aprilie și iunie 2017. Acesta a arătat de asemenea că acoperirea mediatică negativă continuă cu privire la rezultatele financiare și la pretinsul risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a Banco Popular determinase o creștere a retragerilor de depozite.

382 În plus, SRB a indicat că, la 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 575/2013 și că Banco Popular nu a reușit să își restabilească conformitatea cu această limită la data schemei de rezoluție.

383 Articolul 412 alineatul (1) din Regulamentul nr. 575/2013 definește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate după cum urmează:

„Instituțiile trebuie să dețină active lichide a căror valoare însumată acoperă diferența dintre ieșirile de lichidități și intrările de lichidități în situații de criză, astfel încât să fie asigurat faptul că instituțiile mențin niveluri ale rezervelor de lichiditate care sunt adecvate pentru a le permite să facă față eventualelor dezechilibre dintre intrările și ieșirile de lichidități în situații de criză gravă într-un interval de treizeci de zile. În perioade de criză, instituțiile își pot utiliza activele lichide pentru a-și acoperi ieșirile nete de lichidități.”

384 Astfel cum arată SRB, aceste diferite elemente figurează în Ghidul ABE din 6 august 2015 privind interpretarea diferitor circumstanțe în care o instituție este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (denumit în continuare „Ghidul ABE”).

385 Acest ghid, aplicabil de la 1 ianuarie 2016, are ca obiect furnizarea unui ansamblu de elemente obiective care permit să se stabilească dacă o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu împrejurările prevăzute la articolul 32 alineatul (4) literele (a)-(c) din Directiva 2014/59. Formularea articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59 este identică cu cea a articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

386 Articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia depun toate eforturile pentru a se respecta orientările și recomandările ABE cu privire la sarcinile care sunt de resortul organismelor respective.

387 Potrivit Ghidului ABE, trebuie să se considere că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59, dacă încalcă cerințele normative în materie de lichiditate, dacă se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.

388 Printre elementele care trebuie luate în considerare, Ghidul ABE menționează între altele: în primul rând, evoluțiile negative semnificative care afectează evoluția poziției lichidității instituției și sustenabilitatea profilului său de finanțare, precum și respectarea cerințelor minime de lichiditate prevăzute de Regulamentul nr. 575/2013 și a cerințelor suplimentare impuse în temeiul articolului 105 din acest regulament sau a oricărei cerințe minime naționale de lichiditate; în al doilea rând, o evoluție negativă semnificativă a obligațiilor actuale și viitoare ale instituției, a cărei evaluare trebuie să ia în considerare, dacă este cazul, ieșirile de lichiditate prevăzute și excepționale, inclusiv semnele emergente ale unei eventuale panici bancare; în al treilea rând, evoluțiile care ar fi susceptibile de a afecta grav reputația instituției, în special evoluțiile descendente semnificative ale ratingului din partea uneia sau mai multor agenții de rating, dacă determină ieșiri semnificative sau imposibilitatea de reînnoire a finanțării ori activarea indicatorilor de declanșare contractuali pe baza ratingurilor externe.

389 Diferitele elemente luate în considerare de BCE și de SRB, în conformitate cu Ghidul ABE, care, de altfel, nu au fost contestate de reclamante, au permis să se concluzioneze că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în sensul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, la data adoptării schemei de rezoluție.

390 Rezultă din aceasta că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

391 În consecință, primul aspect trebuie respins.

– Cu privire la al doilea aspect, referitor la a doua condiție prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014

392 Reclamantele susțin că, pentru o problemă de lichiditate, nu era necesar să se recurgă la schema de rezoluție, întrucât existau alte soluții mai proporționale. Adoptarea unor măsuri de intervenție timpurie ar fi permis restabilirea încrederii, a stabilității și a valorii Banco Popular. Prin urmare, condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar fi îndeplinită. Imposibilitatea de a recurge la măsuri de intervenție timpurie sau la măsuri de natură privată, care ar fi evitat rezoluția, nu ar fi fost justificată.

393 La articolul 3 din schema de rezoluție, SRB, ținând seama de evaluarea BCE, a concluzionat că nu exista o măsură alternativă de natură să împiedice în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular și era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

394 Mai precis, la articolul 3 punctul 3.2 din schema de rezoluție, SRB a arătat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca alte măsuri alternative din sectorul privat să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. Lipsa unor astfel de măsuri putea fi dedusă printre altele din următoarele împrejurări:

– banca însăși ar fi recunoscut într-o scrisoare adresată BCE la 6 iunie 2017 că era susceptibilă de a se afla în dificultate;

– procedura de vânzare privată nu condusese la un rezultat pozitiv într-un termen care ar fi permis băncii să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență;

– era puțin probabil ca banca să fie în măsură să mobilizeze în termenele necesare suficiente lichidități suplimentare prin intermediul tranzacțiilor de pe piață, al operațiunilor băncii centrale sau prin măsuri prevăzute în fondul său de rezervă și în planurile sale de relansare;

– un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient având în vedere rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate.

395 În plus, la articolul 3 punctul 3.3 din schema de rezoluție, menționat la punctul 287 de mai sus, SRB a apreciat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie, să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular.

396 La articolul 3 punctul 3.4 din schema de rezoluție, SRB a considerat de asemenea că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014, să împiedice în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular. În special, SRB a considerat că, dat fiind că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate din cauza poziției lichidității sale, reducerea valorii contabile și conversia capitalului nu ar fi suficiente pentru restabilirea situației de lichiditate a băncii.

397 Rezultă că SRB a justificat, în schema de rezoluție, motivele pentru care nu puteau fi avute în vedere măsuri alternative de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie sau din sectorul privat. Reclamantele nu invocă niciun argument de natură să repună în discuție această concluzie.

398 În primul rând, reclamantele arată că exista o soluție prudențială care împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, rezultată din aportul urgent de lichidități autorizat de Banca Spaniei și de BCE, la 5 iunie 2017, care ar fi permis acoperirea nevoilor de lichidități ale Banco Popular.

399 Este necesar să se arate că, la 6 iunie 2017, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a considerat că, deși Banco Popular dezvoltase diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul ultimelor săptămâni anterioare și începuse să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia deteriorarea poziției de lichiditate a Banco Popular la

data acestei evaluări. BCE a arătat că, chiar și cu recurgerea la aportul urgent de lichidități aprobat de Consiliul guvernatorilor BCE la 5 iunie 2017, situația trezoreriei la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față angajamentelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

400 În considerentul (26) litera (c) al schemei de rezoluție, SRB a constatat că Banco Popular a primit un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017, ca urmare a lipsei unei obiecții din partea BCE, însă Banca Spaniei nu a fost în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar.

401 În această privință, trebuie să se observe că, într-o scrisoare din 5 iunie 2017, Banca Spaniei a solicitat BCE aprobarea sa pentru a acorda Banco Popular un aport urgent de lichidități în scopul de a face față crizei severe de lichiditate de care era afectată aceasta din urmă. Or, chiar în aceeași zi, Banca Spaniei a adresat BCE o nouă scrisoare, care conținea o cerere de extindere a aportului urgent de lichidități în favoarea Banco Popular, întrucât aceasta din urmă a informat-o cu privire la mișcările de lichidități deosebit de importante. Aceste două scrisori transmise BCE în aceeași zi arată rapiditatea cu care s-a deteriorat situația lichidității Banco Popular.

402 Astfel, SRB a constatat, la articolul 3 punctul 3.2 litera (d) din schema de rezoluție, că un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient, având în vedere rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate a Banco Popular.

403 Trebuie să se arate că, în ziua următoare acestui prim aport urgent de lichidități, și anume la 6 iunie 2017, din cauza amplorii și a rapidității retragerilor de lichidități, BCE și consiliul de administrație al Banco Popular au concluzionat că banca nu ar mai fi în măsură să își achite datoriile sau alte creanțe la scadența din 7 iunie. Astfel, întrucât a fost constatată intrarea în dificultate a Banco Popular, nu mai era posibil un aport urgent de lichidități suplimentar.

404 În plus, după cum susține SRB, el nu joacă niciun rol în furnizarea unui aport urgent de lichidități, care este de competența băncilor centrale naționale.

405 Prin urmare, în schema de rezoluție, SRB nu a putut decât să constate, pe de o parte, că BCE, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular, a apreciat că aportul urgent de lichidități pe care îl aprobase nu ar fi permis rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular și, pe de altă parte, că Banca Spaniei nu a acordat Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

406 Reiese de aici că, contrar celor susținute de reclamante, un aport urgent de lichidități nu constituia o măsură alternativă la rezoluție.

407 În al doilea rând, reclamantele susțin că acordarea integrală a aportului urgent de lichidități autorizat inițial de BCE ar fi permis Banco Popular să facă față nevoilor sale imediate de lichiditate pentru a pune în aplicare alte măsuri de natură privată, precum vânzări de active.

408 Este suficient să se arate că, în măsura în care s-a constatat că Banco Popular nu putea beneficia de un aport urgent de lichidități suplimentar, vânzările de active menționate de reclamante, întrucât ar fi fost condiționate de acordarea acestui aport, nu constituiau, așadar, măsuri alternative rezoluției.

409 În orice caz, trebuie să se constate că reclamantele par să nu țină seama de faptul că, la 6 iunie 2017, deteriorarea poziției de lichiditate a Banco Popular era de așa natură încât trebuiau adoptate măsuri urgente. În plus, reclamantele nu au demonstrat că măsurile alternative pe care le invocă, constând în vânzări de active, precum vânzarea Totalbank sau WiZink, ar fi putut interveni într-un termen destul de scurt pentru a permite Banco Popular să găsească lichiditățile suficiente pentru a face față angajamentelor sale la 7 iunie 2017.

410 După cum subliniază SRB, astfel de vânzări de active, care erau doar într-o etapă pregătitoare, nu ar fi putut fi încheiate înainte de mai multe săptămâni. Prin urmare, chiar presupunând, așa cum susțin reclamantele, că un aport urgent de lichidități suplimentar ar fi fost acordat Banco Popular până la 21 iunie 2017, astfel de vânzări nu ar fi putut fi încheiate în acest termen.

411 În această privință, trebuie să se arate de asemenea că BCE a apreciat că nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care să permită restabilirea imediată a situației de trezorerie a Banco Popular și care să îi asigure suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție comercială sau o altă soluție.

412 În plus, președintele Banco Popular, atunci când a anunțat în aprilie 2017 lansarea unei proceduri de vânzare privată a băncii pentru a face față riscurilor de faliment, a recunoscut de fapt că vânzările de active nu mai constituiau măsuri suficiente pentru a remedia dificultățile Banco Popular.

413 În sfârșit, reclamantele nu explică, presupunând chiar că aceste vânzări de active ar fi putut avea loc într-un termen suficient de scurt pentru a genera noi lichidități, în ce mod astfel de măsuri ar fi permis să limiteze retragerile de depozite și, în consecință, să întrerupă retragerile de lichidități și să restabilească viabilitatea Banco Popular pe termen lung.

414 În al treilea rând, reclamantele susțin că alte măsuri din sectorul privat ar fi permis rezolvarea problemelor de lichiditate ale Banco Popular. În această privință, reclamantele invocă două scrisori în care Barclays Bank și Deutsche Bank ar fi indicat, la 3 și la 5 iunie 2017, că erau dispuse să asigure o majorare de capital a Banco Popular de 4 miliarde de euro. Potrivit reclamantelor, era posibil să se amâne schema de rezoluție pentru week-endul următor datei de 7 iunie 2017, în măsura în care SRB ar fi putut acorda Banco Popular un împrumut prin intermediul FUR, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru a-i permite să țină până la încheierea piețelor vineri.

415 Este suficient să se arate că scrisorile menționate de reclamante nu conțin niciun angajament ferm al Barclays Bank sau al Deutsche Bank de a participa la o majorare de capital a Banco Popular, ci reflectă simple discuții cu privire la o potențială majorare de capital viitoare. Scrisorile respective arată că, la data expedierii lor, proiectul de majorare a capitalului Banco Popular era doar într-un stadiu de elaborare foarte timpuriu.

416 Astfel, în scrisoarea din 3 iunie 2017 către Banco Popular, Barclays Bank face referire numai la discuții recente privind o majorare de capital, al căror scop ar fi, pentru Banco Popular, de a-și acoperi nevoile de provizionare suplimentare și de a atinge niveluri de capital semnificativ mai ridicate, pentru a atenua provocările care decurg dintr-o expunere specială în materie imobiliară și alte active neperformante cărora trebuia să le facă față. Astfel, în scrisoarea menționată, pe de o parte, nimic nu indică faptul că Barclays Bank era dispusă să participe la majorarea de capital respectivă și, pe de altă parte, aceasta din urmă nu menționează criza de lichiditate cu care se confrunta Banco Popular și nu propune nicio soluție pentru remedierea ei.

417 În scrisoarea din 5 iunie 2017 adresată Banco Popular, Deutsche Bank menționează numai interesul său de a asigura 50 % dintr-o posibilă majorare de capital de 4 miliarde de euro. Deutsche Bank arată numai că „există în mod evident anumite condiții, dar [că] scrisoarea este întemeiată pe convingerea noastră că, în împrejurări pe care credem că pot fi reunite în mod realist, ar putea fi realizată o majorare [de capital] care ar stabiliza banca”. Prin urmare, această scrisoare nu poate fi interpretată în sensul că ar conține un angajament ferm al Deutsche Bank și nu privește o soluție prin care se urmărește rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular.

418 În plus, argumentul reclamantelor se întemeiază pe ipoteza pur teoretică potrivit căreia aceste majorări de capital s-ar fi putut concretiza într-un termen suficient de scurt pentru a permite un aport de lichidități la câteva zile după 7 iunie. Trebuie arătat că reclamantele nu explică modul în care această majorare de capital ar fi fost în măsură să limiteze retragerile de depozite și să restabilească poziția de lichiditate a Banco Popular pe termen lung.

419 În ceea ce privește argumentul referitor la posibilitatea ca FUR să acorde Banco Popular un împrumut, este suficient să se constate că, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, în cadrul schemei de rezoluție, atunci când utilizează instrumentele de rezoluție, SRB poate folosi FUR doar în măsura necesară pentru a asigura aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție printre altele pentru a acorda împrumuturi instituției aflate în rezoluție. Reiese cu claritate că această posibilitate nu poate fi avută în vedere decât în cadrul unei măsuri de rezoluție și nu constituie în niciun caz o măsură alternativă la aceasta.

420 În al patrulea rând, reclamantele susțin că înlocuirea de către BCE a membrilor organului de conducere al Banco Popular ar fi fost eficace pentru a rezolva criza de lichiditate transmițând o imagine de încredere piețelor, clienților și creditorilor băncii.

421 Chiar presupunând că s-ar admite că o înlocuire a directorilor Banco Popular a putut să restabilească imaginea de încredere a băncii, aceasta nu poate fi considerată o soluție alternativă care a permis oprirea imediată a exodului depozitelor sau furnizarea de lichidități necesare retragerilor de depozite care ar fi continuat și, prin urmare, să răspundă nevoilor de lichidități ale Banco Popular într-un termen scurt.

422 Trebuie să se arate de asemenea că, în evaluarea sa cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a considerat că măsurile care se aflau la dispoziția sa în calitatea sa de autoritate de supraveghere, printre care cele prevăzute la articolele 27-29 din Directiva 2014/59, care permit printre altele să se impună destituirea direcției generale și a organului de conducere al băncii, nu puteau garanta că Banco Popular ar avea posibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență, date fiind amploarea și ritmul deteriorării lichidității observate.

423 Rezultă că reclamantele nu au dovedit că măsurile alternative pe care le invocă ar fi putut permite restabilirea poziției de lichiditate a Banco Popular într-un termen suficient de scurt și că nu au demonstrat, așadar, că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a apreciat că nu existau măsuri alternative la rezoluție care să poată împiedica situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular la 6 iunie 2017.

424 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia BCE și SRB deciseseră să vândă Banco Popular către Banco Santander încă din luna mai 2017, este suficient să se constate că acesta este inoperant în ceea ce privește aprecierea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 și că, pe de altă parte, acest argument este pur speculativ.

425 Rezultă că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

426 Prin urmare, al doilea aspect trebuie respins.

– Cu privire la al treilea aspect, referitor la a treia condiție prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014

427 Reclamantele susțin că interesul public nu impunea adoptarea schemei de rezoluție în măsura în care existau măsuri mai proporționale care ar fi permis remedierea crizei de lichiditate a Banco Popular prin evitarea confiscării dreptului de proprietate al acționarilor și, prin urmare, că schema de rezoluție nu îndeplinește condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

428 Trebuie amintit că articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, în sensul alineatului (1) litera (c) al acestui articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din acest regulament, în timp ce lichidarea entității conform unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

429 Obiectivele rezoluției, enumerate la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, sunt următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, protejarea depunătorilor și a investitorilor, protejarea fondurilor și a activelor clienților.

430 Respectarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 presupune să se verifice dacă obiectivele vizate la articolul 14 din acest regulament vor fi mai bine atinse printr-o măsură de rezoluție decât prin lichidarea entității.

431 În speță, la articolul 4 punctul 4.1 din schema de rezoluție, SRB a concluzionat că rezoluția sub forma instrumentului de vânzare a activității era necesară în interes public în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014.

432 La articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a arătat că rezoluția este necesară și proporțională cu obiectivele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață. A arătat că lichidarea Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. În continuare, la articolul 4 punctul 4.4 din schema de rezoluție, SRB a efectuat o analiză în lumina obiectivelor rezoluției ținând seama de împrejurările existente la acea dată.

433 În special, la articolul 4 punctul 4.4.2 din schema de rezoluție, SRB a explicat că a concluzionat că situația Banco Popular implica un risc în creștere de efecte negative semnificative asupra stabilității financiare din Spania, întemeindu-se pe diferite elemente. Printre aceste elemente figurau, în primul rând, dimensiunea și importanța Banco Popular, care constituia societatea-mamă a celui de al șaselea grup bancar din Spania, cu o valoare totală a activelor de 147 de miliarde de euro, și care a fost desemnată în anul 2017 de Banca Spaniei drept o instituție de importanță sistemică. SRB a arătat în special că Banco Popular era unul dintre principalii actori de pe piață în Spania, cu o cotă de piață semnificativă pe segmentul întreprinderilor mici și mijlocii (IMM) și că deținea o cotă de piață relativ ridicată a depozitelor (aproape 6 %) și un număr mare de clienți cu amănuntul (aproximativ 1,4 milioane) pe întreg teritoriul Spaniei. În al doilea rând, SRB a luat în considerare natura activității Banco Popular care se articula în jurul activităților de bancă comercială și se concentra în principal pe oferta de finanțare, gestionarea economiilor și serviciile către particulari, familii și întreprinderi (în special IMM-urile). Potrivit SRB, similitudinea modelului de întreprindere al Banco Popular cu cel al altor bănci comerciale spaniole putea contribui la potențialul de contagiune indirectă a acestor bănci, care ar putea fi percepute ca trebuind să facă față acelorași dificultăți.

434 Rezultă că SRB a motivat în ce măsură rezoluția Banco Popular răspundea în special obiectivului de interes general care vizează evitarea efectelor negative asupra stabilității financiare, în special prin limitarea efectului de contagiune.

435 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție, Comisia a indicat în mod expres că este de acord cu schema de rezoluție și în special cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul nr. 806/2014.

436 Argumentele reclamantelor nu sunt de natură să repună în discuție aprecierea SRB cu privire la respectarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

437 Reclamantele susțin în esență că instrumentul de vânzare a activității era disproporționat în raport cu măsurile alternative vânzării Banco Popular menționate în argumentația lor referitoare la a doua condiție prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, care ar fi permis rezolvarea crizei lichidităților fără a aduce atingere dreptului lor de proprietate. Prin acest argument, reclamantele contestă în realitate proporționalitatea măsurii de rezoluție în raport cu măsurile alternative invocate în raport cu atingerea adusă dreptului lor de proprietate.

438 Printr-un alt argument, invocat în replică, acestea adaugă că SRB nu explică motivul pentru care instrumentul de vânzare a activității era cea mai bună soluție pentru atingerea obiectivelor rezoluției în raport cu celelalte instrumente de rezoluție vizate de Regulamentul nr. 806/2014.

439 Or, pe de o parte, reclamantele nu pretind că schema de rezoluție nu răspunde obiectivelor de interes public prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, prin care se urmărește protejarea funcțiilor critice ale Banco Popular și menținerea stabilității financiare.

440 Pe de altă parte, reclamantele nu prezintă niciun argument de natură să demonstreze că aceste obiective ar fi fost atinse în aceeași măsură dacă Banco Popular ar fi făcut obiectul unei lichidări potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență. Proporționalitatea măsurii de rezoluție în raport

cu măsuri alternative sau cu alte instrumente de rezoluție vizate de Regulamentul nr. 806/2014 nu este pertinentă în ceea ce privește aplicarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

441 Rezultă că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

442 Prin urmare, se impune respingerea celui de al treilea aspect și, în consecință, a celui de al cincilea motiv în totalitate.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului prudenței în sectorul bancar

443 Reclamantele susțin că, prin faptul că nu a pus în aplicare măsuri de intervenție timpurie, BCE, în coordonare cu SRB, a încălcat principiul prudenței în sectorul bancar, întrucât punerea în aplicare a unor astfel de măsuri ar fi permis evitarea adoptării schemei de rezoluție. Reclamantele susțin în esență că adoptarea unor măsuri de intervenție timpurie ar fi permis evitarea crizei de lichiditate a Banco Popular care a justificat adoptarea schemei de rezoluție și vânzarea Banco Popular către un terț. Acestea apreciază că punerea în aplicare a unor astfel de măsuri ar fi modificat conținutul schemei de rezoluție sau ar fi putut evita adoptarea sa.

444 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate, pe de o parte, că acest motiv, în măsura în care este îndreptat împotriva BCE, pentru motivul că nu ar fi adoptat măsuri de intervenție timpurie, trebuie respins ca inadmisibil, aceasta din urmă nefiind parte la prezentul litigiu.

445 Pe de altă parte, prin intermediul acestui motiv, reclamantele invocă încălcarea principiului prudenței în sectorul bancar. În cererea introductivă și în ședință, ele au arătat că acest principiu decurge din principiul precauției aplicabil în domeniul mediului înconjurător.

446 Cu toate acestea, trebuie amintit că, deși articolul 191 alineatul (2) TFUE prevede că politica de mediu se bazează printre altele pe principiul precauției, acest principiu are de asemenea vocație să se aplice în cadrul altor politici ale Uniunii, în special al politicii de protecție a sănătății publice, precum și atunci când instituțiile Uniunii iau, în temeiul politicii agricole comune sau al politicii pieței interne, măsuri de protecție a sănătății umane (a se vedea Hotărârea din 1 octombrie 2019, Blaise și alții, C-616/17, EU:C:2019:800, punctul 41 și jurisprudența citată).

447 Acest principiu presupune că, în cazul în care persistă anumite incertitudini cu privire la existența sau la întinderea unor riscuri privind sănătatea persoanelor, pot fi luate măsuri de protecție fără a trebui să se aștepte demonstrarea deplină a caracterului real și grav al acestor riscuri (a se vedea Hotărârea din 1 octombrie 2019, Blaise și alții, C-616/17, EU:C:2019:800, punctul 43 și jurisprudența citată, Hotărârea din 6 mai 2021, Bayer CropScience și Bayer/Comisia, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punctul 80).

448 Or, este suficient să se constate că reclamantele nu explică modul în care principiul precauției, astfel cum este definit de jurisprudență, se aplică în sectorul bancar.

449 Prin urmare, trebuie să se examineze acest motiv în măsura în care reclamantele reproșează SRB că nu a adoptat măsuri de intervenție timpurie care ar fi permis evitarea crizei de lichidități a Banco Popular. În această privință, reclamantele susțin că adoptarea unor măsuri de intervenție timpurie sau a altor măsuri prevăzute la articolul 13 din Regulamentul nr. 806/2014, în Regulamentul nr. 1024/2013 și la articolele 27-29 din Directiva 2014/59 ar fi evitat criza generată

de rezoluție. Acestea susțin că, în lunile care au precedat rezoluția Banco Popular, SRB nu a adoptat nicio măsură eficace și a lăsat situația să se deterioreze, ceea ce a condus la rezoluția unei bănci solvabile pentru o problemă de lichiditate.

450 Reclamantele enumeră anumite măsuri de intervenție timpurie care ar fi fost adecvate în cazul Banco Popular și ar fi permis, în opinia lor, remedierea deteriorării situației băncii. Acestea invocă divizarea băncii într-o bancă bună și o structură de izolare, administrația provizorie și înlocuirea consiliului de administrație, monitorizarea poziției de lichiditate și limitarea rapidă a îndatorării, un aport de lichiditate în scopul de a câștiga timp pentru a permite o procedură concurențială de vânzare și, în sfârșit, negocierea redresării financiare cu creditorii.

451 Mai întâi, trebuie arătat că articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că adoptarea anterioară a unei măsuri de intervenție timpurie în temeiul articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, al articolului 27 alineatul (1) sau al articolelor 28 ori 29 din Directiva 2014/59 sau al articolului 104 din Directiva 2013/36 nu constituie o condiție pentru aplicarea unei măsuri de rezoluție.

452 În continuare, este necesar să se arate că articolul 13 din Regulamentul nr. 806/2014, privind măsurile de intervenție timpurie, prevede la alineatul (1) că BCE sau autoritățile competente naționale informează comitetul cu privire la orice măsură a cărei adoptare o impun unei instituții sau unui grup ori pe care o adoptă în temeiul articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, al articolului 27 alineatul (1), al articolului 28 sau 29 din Directiva 2014/59/UE ori al articolului 104 din Directiva 2013/36.

453 Reiese de aici, după cum arată SRB, susținut de Banco Santander și de Regatul Spaniei, că adoptarea măsurilor de intervenție timpurie nu este de competența sa, ci de cea a BCE și a autorităților naționale competente.

454 În această privință, este necesar să se arate că reclamantele nu explică temeiul juridic pe care s-ar fi putut baza SRB pentru a adopta astfel de măsuri.

455 Prin urmare, întrucât SRB nu este competent să adopte măsurile enumerate de reclamante, acestea nu îi pot reproșa că nu le-a adoptat înainte de adoptarea schemei de rezoluție.

456 În sfârșit, după cum arată SRB, susținut de Comisie, argumentele reclamantelor nu sunt susceptibile să repună în discuție legalitatea schemei de rezoluție. Astfel, adoptarea schemei de rezoluție trebuie considerată justificată din moment ce sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014, în special condițiile prevăzute la articolul 18 din acest regulament. Împrejurarea că măsurile ar fi putut fi adoptate preventiv, pentru a remedia dificultățile Banco Popular, este inoperantă în vederea aprecierii legalității schemei de rezoluție, din moment ce s-a stabilit că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 la data adoptării sale.

457 Pe de altă parte, este necesar să se constate că acest motiv se întemeiază pe afirmații pur speculative și nesusținute potrivit cărora, dacă ar fi fost adoptate măsuri de intervenție timpurie sau alte măsuri preventive, criza de lichiditate a Banco Popular ar fi fost evitată, iar schema de rezoluție nu ar fi fost necesară sau ar fi avut un conținut diferit.

458 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 28 mai 2021, pe de o parte, reclamantele au prezentat o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, privind două articole de presă publicate pe internet la 27 mai 2021, în care erau menționate e-mailuri ale președintelui FROB către SRB privind declarațiile președintei SRB cu ocazia interviului său la canalul Bloomberg TV și, pe de altă parte, acestea au solicitat Tribunalului să dispună ca SRB să prezinte aceste e-mailuri în temeiul unei măsuri de organizare a procedurii. Reclamantele susțin că documentele respective, care urmăresc să dovedească existența unor scurgeri de informații și influența pe care au avut-o asupra pierderii de lichidități a Banco Popular, vin în susținerea celui de al șaselea motiv al lor. În această privință, reclamantele fac trimitere la punctul 83 din cererea introductivă, în care au afirmat că declarațiile președintei SRB au provocat panică printre clienții Banco Popular și au provocat scăderea valorii sale bursiere și că acest „comportament [era] incompatibil cu ideea de prudență cea mai elementară”.

459 Or, nu se poate deduce din această teză unică ce figurează la punctul 83 din cererea introductivă că reclamantele au invocat, în prezentul motiv, argumente prin care se urmărește să se reproșeze SRB declarațiile făcute de președinta sa. Pe de o parte, reiese cu claritate din titlul acestui motiv din cererea introductivă și din argumentele invocate că reclamantele reproșează SRB doar că nu a adoptat alte măsuri, inclusiv măsuri de intervenție timpurie, ceea ce ar fi permis evitarea adoptării schemei de rezoluție. Pe de altă parte, reclamantele nu dezvoltă nicio argumentație privind declarațiile președintei SRB și, prin această teză, nu explică ce dispoziție sau ce principiu ar fi fost încălcat de SRB. În plus, trebuie arătat că reclamantele nu au dezvoltat o argumentație cu privire la acest aspect în cadrul celui de al șaselea motiv în stadiul replicii.

460 Prin urmare, este necesar să se considere că, în măsura în care privesc declarațiile președintei SRB, articolele de presă furnizate de reclamante și e-mailurile președintelui FROB a căror prezentare o solicită în scrisoarea lor din 28 mai 2021 nu sunt pertinente.

461 Prin urmare, al șaselea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte neîntemeiat.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime

462 Reclamantele susțin că diferite împrejurări prealabile adoptării schemei de rezoluție erau de natură să stabilească încrederea lor legitimă în faptul că Banco Popular nu ar face obiectul unei rezoluții.

463 În ceea ce privește principiul protecției încrederii legitime, reiese dintr-o jurisprudență constantă că dreptul de a se prevala de acest principiu presupune că autoritățile competente ale Uniunii au furnizat persoanei interesate asigurări precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere. Astfel, acest drept aparține oricărui justițiabil pe care o instituție, un organ sau un organism al Uniunii, prin furnizarea unor asigurări precise, l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate (a se vedea Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 62 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 178 și jurisprudența citată).

464 Astfel cum Curtea a statuat deja, deși principiul protecției încrederii legitime face parte dintre principiile fundamentale ale Uniunii, nu este întemeiat ca agenții economici să aibă încredere legitimă în menținerea unei situații existente care poate fi modificată în cadrul puterii de apreciere a instituțiilor Uniunii, în special într-un domeniu precum cel al ajutoarelor de stat în

sectorul bancar, al căror obiect implică o adaptare permanentă în funcție de fluctuațiile situației economice (a se vedea Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 66 și jurisprudența citată).

465 Această jurisprudență poate fi transpusă situației unei bănci care face obiectul unei măsuri de rezoluție (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctele 181 și 182). Astfel, în sectorul bancar, ca urmare, după cum arată Curtea, a adaptării constante în funcție de fluctuațiile situației economice, acționarii și creditorii unei entități nu pot pretinde că au vreo încredere legitimă în faptul că această entitate nu s-ar afla în viitor într-o situație care justifică aplicarea unei măsuri de rezoluție. Aceștia nu pot nici să pretindă că SRB ar fi în măsură să le furnizeze o asigurare că o bancă, care ar trebui să îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, nu ar face obiectul unei măsuri de rezoluție.

466 Reclamantele, în calitate de acționari sau de creditori ai Banco Popular, nu pot susține, așadar, că SRB a încălcat principiul protecției încrederii legitime prin adoptarea schemei de rezoluție.

467 În orice caz, trebuie să se considere că niciuna dintre împrejurările invocate de reclamante nu justifică aplicarea principiului protecției încrederii legitime.

468 În primul rând, reclamantele invocă existența unei încrederi legitime întemeiate pe considerentul (13) al Regulamentului nr. 806/2014 care prevede că „[p]entru a restabili încrederea în sectorul bancar și credibilitatea acestuia, BCE efectuează în prezent o evaluare detaliată a bilanțurilor contabile ale tuturor băncilor aflate sub supraveghere directă” și că „[o] astfel de evaluare ar trebui să asigure toate părțile interesate că băncile care participă la MUS, intrând astfel în domeniul de aplicare al MUR, sunt în mod esențial viabile și de încredere”. BCE ar trebui să își exercite competențele, în cooperare cu SRB, pentru a garanta solvabilitatea și soliditatea instituțiilor de credit aflate sub supravegherea sa.

469 Este suficient să se arate că acest considerent al Regulamentului nr. 806/2014 se referă la evaluarea efectuată de BCE în cadrul instituirii MUS. A considera, asemenea reclamantelor, că orice bancă care face obiectul unei supravegheri de către BCE este garantată ca fiind definitiv „viabilă și de încredere” și nu va face obiectul unei măsuri de rezoluție ar însemna lipsirea Regulamentului nr. 806/2014 de orice efect util.

470 În al doilea rând, reclamantele invocă rezultatele testelor de rezistență ale Banco Popular din anii 2014 și 2016, precum și rezultatele procesului de control și de evaluare prudențială *(Supervisory Review and Evaluation Process, SREP)* din luna noiembrie 2016, efectuat de BCE, pentru a susține o așteptare rezonabilă că instituția era stabilă și solvabilă și nu exista un risc de a face obiectul unei rezoluții.

471 În această privință, este suficient să se constate că elementele invocate de reclamante privesc situația Banco Popular la o anumită dată, anterioară cu mai multe luni datei adoptării schemei de rezoluție. Astfel, testul de rezistență din 2016 al Banco Popular a fost publicat în luna iulie 2016, iar rezultatele SREP din noiembrie 2016 efectuate de BCE au ca dată de referință 31 decembrie 2015. Nu se poate considera că aceste elemente oferă indicații cu privire la evoluția financiară viitoare a Banco Popular. Nu se poate considera că acestea conferă reclamantelor o așteptare legitimă în faptul că Banco Popular nu s-ar afla sau nu ar fi susceptibilă în viitor de a se afla în dificultate. În plus, trebuie amintit că în speță situația lichidității Banco Popular s-a

deteriorat ulterior acestor rezultate, începând cu luna februarie 2017. În special, trebuie amintit că, la 12 mai 2017, Banco Popular nu mai respecta cerința de acoperire a necesarului de lichiditate minim necesar. În orice caz, aceste elemente nu pot constitui garanții precise, necondiționate și concordante emise de o instituție a Uniunii, potrivit cărora Banco Popular nu ar face în viitor obiectul unei măsuri de rezoluție.

472 În al treilea rând, reclamantele invocă faptul că BCE a autorizat, în anul 2017, rambursarea parțială a unei emisiuni de datorie subordonată a Banco Popular pentru suma de 400 000 de euro. Acestea apreciază că orice investitor rațional era determinat să creadă că, dacă Banco Popular ar fi prezentat probleme de solvabilitate sau de lichiditate, BCE s-ar fi opus acestei măsuri.

473 Or, pe de o parte, aceste fapte nu constituie asigurări precise, în sensul jurisprudenței citate la punctul 463 de mai sus, din partea SRB cu privire la soliditatea financiară a Banco Popular. Pe de altă parte, reclamantele nu explică motivele pentru care aceste fapte ar fi fost de natură să confere oricărui investitor avizat o încredere legitimă în solvabilitatea sau în situația de lichiditate a Banco Popular, deși acești investitori nu puteau ignora faptul că situația băncii se deteriorase rapid cu câteva luni înainte de adoptarea schemei de rezoluție. Astfel, publicarea, la 3 februarie 2017, a raportului anual 2016 al Banco Popular, cea din 5 mai 2017 a raportului financiar pentru primul trimestru al anului 2017, precum și degradarea ratingului său constituiau elemente cunoscute ale investitorilor care evidențiau dificultățile Banco Popular. În plus, între lunile februarie și mai 2017, Banco Popular a făcut obiectul unei importante acoperiri mediatice legate de deteriorarea situației sale financiare.

474 În al patrulea rând, reclamantele susțin că nepunerea în aplicare de către SRB și BCE a unor măsuri de intervenție timpurie le-ar fi determinat în mod legitim să creadă că Banco Popular nu ar fi supusă rapid unei măsuri de rezoluție.

475 Este suficient să se amintească faptul că din articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că adoptarea prealabilă a unor măsuri de intervenție timpurie nu este o condiție pentru a lua o măsură de rezoluție, ceea ce reclamantele recunosc în mod expres în replică. Reclamantele nu puteau deduce, așadar, nicio consecință din lipsa unor astfel de măsuri.

476 Prin urmare, trebuie să se considere că reclamantele nu pot susține în mod valabil că dispuneau de garanții provenind de la SRB cu privire la faptul că nu va adopta o schemă de rezoluție în privința Banco Popular. Trebuie arătat de asemenea că acționarii Banco Popular nu aveau asigurarea că, printre măsurile de rezoluție adoptate de SRB, unele nu ar putea afecta investițiile lor.

477 În consecință, al șaptelea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate și a principiului proporționalității, consacrate la articolele 17 și 52 din cartă

478 Reclamantele susțin că schema de rezoluție privează în mod disproporționat acționarii Banco Popular de dreptul lor de proprietate, cu încălcarea articolelor 17 și 52 din cartă.

479 Reclamantele arată că atingerea adusă dreptului lor de proprietate era disproporționată în raport cu obiectivul de protecție a stabilității financiare urmărit de SRB. Acestea arată că, sub pretextul protecției interesului public și al stabilității piețelor financiare, SRB ar fi privat acționarii Banco Popular de dreptul lor de proprietate în mod absolut, ceea ce ar dovedi că cerința

proporționalității nu a fost îndeplinită. Ele arată în esență că existau măsuri mai puțin constrângătoare decât cea adoptată în schema de rezoluție și că aceasta din urmă le-a privat de dreptul lor de proprietate fără a le asculta în prealabil și fără să le fie plătită nicio despăgubire.

480 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității, care se numără printre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate [a se vedea Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 6 mai 2021, Bayer CropScience și Bayer/Comisia, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punctul 166 și jurisprudența citată]. Acest principiu este amintit la articolul 5 alineatul (4) TUE, precum și la articolul 1 din Protocolul privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE.

481 Articolul 17 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general.”

482 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă nu este o prerogativă absolută, iar exercitarea sa poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune. În consecință, astfel cum reiese din articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi instituite restricții în privința exercitării dreptului de proprietate, cu condiția ca aceste restricții să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctele 69 și 70 și jurisprudența citată, Hotărârea din 16 iulie 2020, Adusbef și alții, C-686/18, EU:C:2020:567, punctul 85, și Hotărârea din 23 mai 2019, Steinhoff și alții/BCE, T-107/17, EU:T:2019:353, punctul 100).

483 Reiese de aici că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci că, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, citat la punctul 205 de mai sus, el poate face obiectul unor restrângeri în cazul în care acestea sunt prevăzute de textele aplicabile, necesare pentru urmărirea unui obiectiv general și proporționale cu obiectivul respectiv.

484 Reclamantele admit că dreptul lor de proprietate este susceptibil de limitări și nu contestă că articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014 conferă SRB posibilitatea de a decide cu privire la conversia și la reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital ale entității vizate în cadrul rezoluției.

485 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că reiese, pe de o parte, din considerentul (61) al Regulamentului nr. 806/2014 că limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să se conformeze prevederilor de la articolul 52 alineatul (1) din cartă și, pe de altă parte, din considerentul (62) al aceluiași regulament că atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate.

486 Potrivit articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la principiile generale care reglementează rezoluția, acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi.

487 În această privință, Curtea a statuat, în ceea ce privește acționarii băncilor, că, potrivit regimului general aplicabil statutului acționarilor societăților pe acțiuni, aceștia își asumă pe deplin riscul investițiilor lor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 73).

488 Curtea a apreciat, în domeniul ajutoarelor de stat, că, întrucât acționarii răspund pentru datoriile băncii în limita capitalului social al acesteia, faptul că punctele 40-46 din Comunicarea Comisiei privind aplicarea, de la 1 august 2013, a normelor privind ajutoarele de stat pentru măsurile de sprijin în favoarea băncilor în contextul crizei financiare („Comunicarea privind sectorul bancar”) (JO 2013, C 216, p. 1) impun ca, pentru acoperirea deficitului de capital al unei bănci, înainte de acordarea unui ajutor de stat, acești acționari să contribuie la absorbția pierderilor suferite de aceasta în aceeași măsură precum în absența unui astfel de ajutor de stat nu poate fi considerat ca afectând dreptul lor de proprietate (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 74).

489 Este necesar să se considere prin analogie că exercitarea puterii de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular ai căror titulari erau reclamantele în schema de rezoluție este consecința faptului că acționarii unei entități trebuie să suporte riscurile inerente investițiilor lor și a faptului că, întrucât această entitate face obiectul unei măsuri de rezoluție ca urmare a intrării sale în dificultate, ei trebuie să suporte consecințele economice ale acesteia.

490 În această privință, Tribunalul a statuat deja că o măsură care constă în reducerea valorii nominale a acțiunilor unei bănci cipriote era proporțională cu obiectivul urmărit. Acesta a arătat, mai întâi, că măsura respectivă urmărea să contribuie la recapitalizarea băncii și era de natură să contribuie la obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului financiar cipriot și a zonei euro în ansamblu. În continuare, Tribunalul a constatat că această măsură nu depășea limitele a ceea ce era adecvat și necesar pentru atingerea acestui obiectiv, dat fiind că alternative mai puțin restrictive nu erau realizabile sau nu ar fi permis atingerea rezultatelor preconizate. În sfârșit, acesta a considerat că, ținând seama de importanța obiectivului urmărit, măsura nu genera inconveniente disproporționate. În această privință, Tribunalul a amintit că acționarii băncilor își asumă pe deplin riscul pentru investițiile lor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 330).

491 În aceste împrejurări, Tribunalul a concluzionat că nu se poate considera că reducerea valorii nominale a acțiunilor acestei bănci constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însuși conținutului dreptului de proprietate al acționarilor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 331).

492 În speță, în primul rând, reclamantele susțin că atingerea adusă dreptului lor de proprietate era disproporționată, dat fiind că stabilitatea piețelor financiare nu era amenințată având în vedere solvabilitatea Banco Popular, situația economică din Spania și perspectivele de creștere a economiei spaniole. Acestea susțin că criza de lichiditate care afecta Banco Popular nu a determinat scăderea cursului acțiunilor sau exodul de depozite în alte instituții financiare spaniole, că era vorba, așadar, despre o problemă care afecta o instituție financiară și nu ar fi existat un efect de contagiune.

493 Prin acest argument, reclamantele urmăresc să repună în discuție faptul că situația de dificultate a Banco Popular ar fi determinat un efect de contagiune și risca să producă efecte negative semnificative asupra stabilității financiare în Spania.

494 Trebuie amintit că, în schema de rezoluție, SRB a apreciat că rezoluția Banco Popular și, în consecință, reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital erau necesare și proporționale pentru a evita efectele negative pe care intrarea în dificultate a instituției le-ar avea asupra stabilității financiare și în special pentru a evita efectul de contagiune asupra celorlalte bănci spaniole.

495 Pe de o parte, trebuie amintit că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate la data adoptării schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. În consecință, afirmația reclamantelor potrivit căreia banca era solvabilă nu este pertinentă.

496 Pe de altă parte, reclamantele nu explică în ce mod situația economică din Spania ar fi permis evitarea efectului de contagiune pe care l-ar fi implicat intrarea în dificultate a Banco Popular. În această privință, trebuie arătat că reclamantele nu invocă niciun argument de natură să repună în discuție explicațiile furnizate de SRB la articolul 4 punctul 4.4.2 din schema de rezoluție, menționate la punctul 433 de mai sus, potrivit cărora, ca urmare a importanței sale sistemice și a naturii activității sale, o intrare în dificultate a Banco Popular ar fi determinat un efect de contagiune asupra instituțiilor financiare spaniole care au un model de activitate similar și, în consecință, efecte negative semnificative asupra stabilității financiare din Spania.

497 În această privință, trebuie amintit că din jurisprudența citată la punctul 211 de mai sus reiese că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii și că intrarea în dificultate a uneia sau a mai multor bănci sistemice riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru în cauză, fie în alte state membre.

498 Curtea a statuat deja că, ținând seama de obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului bancar în zona euro și având în vedere riscul iminent de pierderi financiare la care ar fi fost expuși deponenții la băncile vizate în caz de faliment al acestora din urmă, anumite restricții ale dreptului de proprietate puteau fi justificate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 74).

499 Curtea a statuat de asemenea că, deși există un interes general clar să se asigure o protecție puternică și consecventă a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii, nu se poate considera că acest interes prevalează, în toate împrejurările, asupra interesului general de a asigura stabilitatea sistemului financiar (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 91, și Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 54).

500 Reclamantele susțin că soluția reținută în Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții (C-526/14, EU:C:2016:570), nu este aplicabilă, în măsura în care această cauză privea ansamblul sistemului financiar al unui stat membru amenințat de o criză sistemică, în timp ce prezenta cauză nu privește decât o singură entitate.

501 În această privință, este suficient să se constate că, potrivit punctului 50 din Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții (C-526/14, EU:C:2016:570), Curtea a statuat că dificultățile uneia sau ale mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru respectiv, fie

în alte state membre. Prin urmare, nu se poate considera că aplicarea principiului recunoscut în această hotărâre, potrivit căruia obiectivul de a se asigura stabilitatea financiară poate justifica o restrângere a dreptului de proprietate al acționarilor, se limitează la ipotezele în care întregul sistemul financiar al unui stat membru este supus unei crize sistemice. Această hotărâre este relevantă atunci când, precum în speță, banca vizată are o importanță sistemică, iar lichidarea sa reprezenta un risc pentru stabilitatea sistemului financiar din Spania.

502 În al doilea rând, reclamantele susțin că schema de rezoluție nu respectă cerințele de proporționalitate, întrucât SRB nu ar fi optat pentru măsura cea mai puțin constrângătoare pentru rezolvarea crizei de lichiditate întâmpinate de Banco Popular. Acestea susțin că schema de rezoluție nu justifică neadoptarea în timp util a unor măsuri de intervenție timpurie care ar fi putut rezolva problema lichidității Banco Popular, cum ar fi un aport urgent de lichidități, nici neadoptarea unor măsuri mai puțin radicale decât cea adoptată, cum ar fi instrumentele de separare a activelor sau al instituției-punte.

503 Trebuie amintit că din analiza, în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, a respectării condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, rezultă că SRB a justificat, în schema de rezoluție, motivele pentru care nu puteau fi avute în vedere măsuri alternative de supraveghere sau din sectorul privat și că reclamantele nu au demonstrat existența altor măsuri mai puțin restrictive care ar fi putut permite restabilirea poziției de lichiditate a Banco Popular într-un termen suficient de scurt pentru a evita ca aceasta să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate la 6 iunie 2017.

504 În plus, din articolul 5 din schema de rezoluție reiese că SRB a justificat alegerea instrumentului de vânzare a activității ca instrument de rezoluție. SRB a arătat că instrumentul respectiv este necesar și proporțional cu obiectivele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 și avea ca obiectiv principal protecția funcțiilor critice pentru funcționarea economiei reale și menținerea stabilității financiare.

505 De asemenea, SRB a considerat, la articolul 5 punctul 5.3 din schema de rezoluție, că celelalte instrumente de rezoluție prevăzute la articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar îndeplini obiectivele rezoluției în aceeași măsură. În ceea ce privește instrumentul de recapitalizare internă, SRB a apreciat că, chiar dacă ar fi coroborat cu instrumentul de separare a activelor, nu se putea garanta că acesta ar permite imediat remedierea eficientă a situației lichidității Banco Popular și, prin urmare, restabilirea solidității sale financiare și viabilitatea sa pe termen lung. În ceea ce privește instrumentul instituției-punte, SRB a apreciat că, chiar dacă ar fi coroborat cu instrumentul de separare a activelor, dat fiind că instituția-punte urmărea să mențină accesul la funcțiile critice și să vândă Banco Popular, în principiu, într-un termen de doi ani și în măsura în care instrumentul de vânzare a activității permitea atingerea aceluiași rezultat într-un termen scurt, se considera că acesta din urmă permitea atingerea obiectivelor rezoluției într-un mod mai eficient decât cel al instituției-punte.

506 În consecință, SRB a indicat, în schema de rezoluție, motivele alegerii instrumentului de vânzare a activității, precum și motivele pentru care celelalte instrumente de rezoluție prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014 nu erau adecvate.

507 Reclamantele nu invocă niciun argument prin care să conteste această apreciere a SRB. Ele se limitează să menționeze existența altor instrumente de rezoluție a căror aplicare ar fi adus mai puțin atingere dreptului lor de proprietate fără să explice modul în care aceste instrumente ar fi putut fi aplicate în cazul Banco Popular.

508 În plus, reclamantele fac trimitere la soluțiile alternative prezentate în raportul expertului lor, anexat la cererea introductivă, care ar arăta că schema de rezoluție nu îndeplinește cerințele necesității și proporționalității.

509 În temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive. Deși textul acesteia poate fi susținut și completat, în privința unor aspecte specifice, prin trimiteri la anumite fragmente din documentele anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor menționate anterior, trebuie să figureze în cererea introductivă [a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Microsoft/Comisia, T-201/04, EU:T:2007:289, punctul 94 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 5 octombrie 2020, HeidelbergCement și Schwenk Zement/Comisia, T-380/17, EU:T:2020:471, punctul 92 (nepublicată) și jurisprudența citată]. În plus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele care ar putea fi considerate drept temei al acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și de instrument (a se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2014, MasterCard și alții/Comisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punctul 41 și jurisprudența citată, Hotărârea din 17 septembrie 2007, Microsoft/Comisia, T-201/04, EU:T:2007:289, punctul 94 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 24 septembrie 2019, Țările de Jos și alții/Comisia, T-760/15 și T-636/16, EU:T:2019:669, punctul 114 și jurisprudența citată).

510 Este necesar să se constate că, în ceea ce privește existența unor soluții alternative la rezoluție, reclamantele se limitează la o trimitere globală la raportul de expertiză anexat la cererea introductivă, ceea ce nu permite Tribunalului să identifice cu precizie elementele pe care le-ar putea considera ca temei al acestui argument.

511 În consecință, este necesar să se considere că argumentul respectiv este doar enunțat, fără a fi susținut de o argumentație, contrar regulii prevăzute la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, și că trebuie declarat inadmisibil.

512 În al treilea rând, reclamantele susțin că schema de rezoluție aduce o atingere disproporționată dreptului lor de proprietate, în măsura în care nu au avut dreptul la despăgubire. Reducerea valorii contabile a întregului capitalul social al Banco Popular fără contraprestație pentru acționari ar constitui o expropriere. Schema de rezoluție ar constitui o măsură de confiscare disproporționată.

513 Trebuie să se considere, asemenea Comisiei, că acest argument este prematur.

514 În această privință, trebuie arătat că articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014 stabilește principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă entitatea care face obiectul unei proceduri de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

515 Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care entitatea în cauză ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede efectuarea unei evaluări ulterior rezoluției.

Potrivit articolului 20 alineatul (17) din Regulamentul nr. 806/2014, această evaluare stabilește dacă există vreo diferență între tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție și tratamentul real de care au beneficiat în cadrul rezoluției.

516 Dacă, în urma acestei evaluări, se stabilește că acționarii sau creditorii au suferit pierderi mai mari în cadrul rezoluției decât cele pe care le-ar fi suferit în cadrul unei lichidări printr-o procedură obișnuită de insolvență, articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB poate recurge la FUR pentru a-i despăgubi.

517 Rezultă că Regulamentul nr. 806/2014 instituie un mecanism care urmărește să garanteze acționarilor sau creditorilor entității care face obiectul unei rezoluții o despăgubire justă în conformitate cu cerințele articolului 17 alineatul (1) din cartă.

518 În măsura în care plata eventuală a unei astfel de despăgubiri este rezultatul evaluării menționate la punctul 515 de mai sus, realizată ulterior adoptării schemei de rezoluție, faptul că reclamantele nu au obținut despăgubiri la data schemei de rezoluție nu este pertinent.

519 În replică, reclamantele susțin că nu este posibil să se susțină că respectarea dreptului la o despăgubire justă, susceptibilă să justifice privarea de drepturile de proprietate ale acționarilor, trebuie înțeleasă ca fiind asigurată în cazul respectării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat prevăzut la articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014. Diferența de rezultat dintre o ipotetică procedură de insolvență în Spania și schema de rezoluție nu ar fi pertinentă. Acționarii ar trebui să fie despăgubiți în raport cu valoarea acțiunilor lor la momentul la care au fost lipsiți de dreptul lor de proprietate. Or, Banco Popular ar fi suferit o problemă de lichiditate, dar, potrivit evaluării 1, ar fi fost solvabilă la data rezoluției, astfel încât rezultatul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat nu ar fi pertinent.

520 În această privință, trebuie arătat, asemenea Banco Santander, că aplicarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat nu rezultă din schema de rezoluție, ci dintr-o decizie viitoare a SRB în urma evaluării 3.

521 Prin urmare, argumentul reclamantelor prin care se urmărește contestarea aplicării acestui principiu pentru a determina parametrii calculului compensației trebuie considerat inoperant.

522 În orice caz, contrar celor susținute de reclamante, valoarea investiției lor nu trebuie să fie calculată în raport cu valoarea nominală a acțiunii lor înainte de adoptarea schemei de rezoluție, ci corespunde valorii sale în ipoteza în care schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată. Or, trebuie amintit că, în lipsa adoptării schemei de rezoluție, Banco Popular, din cauza situației sale de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla, ar fi făcut obiectul unei lichidări potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență.

523 În această privință, în domeniul ajutoarelor de stat, Curtea a statuat că pierderile acționarilor băncilor aflate în dificultate vor avea, în orice caz, aceeași amploare, independent de aspectul dacă acestea sunt cauzate de o hotărâre de declarare a falimentului din cauza neacordării unui ajutor de stat sau de o procedură de acordare a unui astfel de ajutor supusă condiției prealabile a repartizării sarcinilor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 75).

524 În plus, în ceea ce privește un titlu, cuantumul despăgubirii datorate se apreciază în raport cu valoarea de piață reală a acestui titlu în momentul adoptării reglementării în litigiu, iar nu în raport cu valoarea sa nominală sau cu cuantumul pe care deținătorul spera să îl încaseze în momentul achiziționării sale (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 314 și jurisprudența citată).

525 După cum s-a arătat deja, solvabilitatea la bilanțul Banco Popular constatată în cadrul evaluării 1 nu era relevantă la data rezoluției. La această dată, valoarea Banco Popular corespundea valorii sale de vânzare în urma constatării situației sale de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla.

526 Rezultă că reclamantele nu pot susține că, la data adoptării schemei de rezoluție, reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular constituiau o „expropriere” fără despăgubire, în măsura în care o eventuală despăgubire putea fi decisă ulterior.

527 În al patrulea rând, reclamantele susțin că schema de rezoluție este disproporționată în măsura în care a privat acționarii de dreptul lor de proprietate fără a-i asculta în prealabil.

528 În această privință, trebuie amintit că din analiza celui de al doilea motiv și în special a punctelor 234 și 235 de mai sus reiese că Tribunalul a statuat deja că protecția dreptului de proprietate consacrat la articolul 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO nu poate fi interpretată în sensul că persoana interesată trebuie, în orice împrejurare, să își poată susține punctul de vedere în fața autorităților competente anterior adoptării măsurilor care aduc atingere dreptului său de proprietate.

529 În plus, este necesar să se constate că reclamantele nu invocă niciun argument prin care să explice modul în care lipsa audierii de către SRB, anterior adoptării schemei de rezoluție, ar fi avut o incidență asupra dreptului lor de proprietate.

530 Reiese din tot ceea ce precedă, *primo*, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în situație de dificultate și nu existau măsuri alternative susceptibile să împiedice această situație, *secundo*, că, în lipsa unei rezoluții, Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență și, *tertio*, că acționarii Banco Popular trebuiau să își asume riscul investițiilor lor și că Regulamentul nr. 806/2014 prevede eventuala plată a unei compensații în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat. În consecință, este necesar să se concluzioneze că decizia de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular în schema de rezoluție nu constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însești substanței dreptului de proprietate al reclamantelor, ci trebuie considerată o restrângere a dreptului lor de proprietate justificată și proporțională, în conformitate cu dispozițiile articolelor 17 și 52 din cartă.

531 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în cererea introductivă, reclamantele nu invocă o încălcare a libertății de a desfășura o activitate comercială în cadrul celui de al optulea motiv și nu invocă argumente în această privință. Simpla referire la libertatea de a desfășura o activitate comercială figurează în cadrul celui de al treilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate.

532 Întrucât SRB a ales să răspundă în același timp la al treilea și la al optulea motiv, reclamantele dezvoltă în replică argumente noi referitoare la încălcarea libertății de a desfășura o activitate comercială de către SRB, întrucât Banco Popular a fost vândută fără ca acționarii săi, în cadrul unei adunări generale, să fi fost ascultați sau să fi putut adopta deciziile comerciale pe care le considerau oportune pentru a garanta viabilitatea Banco Popular.

533 Pe de o parte, astfel cum arată SRB, reclamantele nu precizează care dintre drepturile garantate de libertatea de a desfășura o activitate comercială, astfel cum sunt menționate la punctul 266 de mai sus, ar fi fost încălcat. Pe de altă parte, după cum arată Comisia, reclamantele, în calitatea lor de acționari minoritari ai Banco Popular, nu desfășoară o activitate economică în sectorul bancar și, prin urmare, nu se pot prevala de libertatea de a desfășura o activitate comercială în acest temei.

534 În orice caz, la fel ca dreptul de proprietate consacrat la articolul 17 din cartă, libertatea de a desfășura o activitate comercială nu constituie o prerogativă absolută, iar exercitarea sa poate face obiectul unor restricții în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă. În măsura în care s-a constatat că schema de rezoluție nu constituia o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere substanței înseși a dreptului de proprietate al reclamantelor, este necesar să se considere că, pentru aceleași motive, nu aduce atingere înseși substanței libertății de a desfășura o activitate comercială.

535 Reiese din tot ceea ce precedă că al optulea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014

536 Reclamantele susțin că evaluarea 2 nu putea fi calificată drept „corectă, prudentă și realistă”, în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Argumentele reclamantelor se împart în patru critici, prin care se urmărește să se conteste, în primul rând, independența expertului care a realizat evaluarea 2, în al doilea rând, coexistența a două evaluări *ex ante*, în al treilea rând, metodologia utilizată în evaluarea 2 și, în al patrulea rând, credibilitatea acestei evaluări.

537 În speță, trebuie amintit că evaluarea Banco Popular, realizată înainte de adoptarea schemei de rezoluție, cuprinde două rapoarte care sunt anexate la schema de rezoluție.

538 Evaluarea 1, din data de 5 iunie 2017, a fost efectuată de SRB în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și avea ca obiectiv furnizarea elementelor care permit să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

539 Evaluarea 2, din data de 6 iunie 2017, a fost efectuată de Deloitte, în calitate de expert independent, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

540 Schema de rezoluție arată că, ținând seama de urgență, evaluarea 2, realizată în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, avea drept scop estimarea valorii activelor și a pasivelor Banco Popular, furnizarea unei estimări a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite

de insolvență, precum și fundamentarea deciziei privind acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și a interpretării pe care SRB o dă condițiilor comerciale în vederea instrumentului de vânzare a activității.

541 Trebuie amintit că, în cadrul evaluării 2, Deloitte a indicat că s-a întemeiat pe cerințele articolului 36 din Directiva 2014/59 (care corespund celor prevăzute la articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014) și pe capitolul 3 din Proiectul definitiv de standarde tehnice de reglementare ale ABE nr. 2017/05 și 2017/06 din 23 mai 2017 privind evaluarea în scopul rezoluției și evaluarea în vederea stabilirii diferenței de tratament ca urmare a rezoluției prevăzute de Directiva 2014/59 (denumite în continuare „standardele tehnice ale ABE”).

542 Articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59 autorizează ABE să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare care urmăresc să precizeze criteriile pe baza cărora trebuie să fie efectuate evaluările realizate în cadrul unei proceduri de rezoluție.

543 Capitolul 3 din standardele tehnice ale ABE se referă la Proiectul de standarde tehnice de reglementare nr. 2017/05 privind evaluarea în scopul rezoluției (denumite în continuare „standardele tehnice de reglementare”) și conține printre altele, în conformitate cu articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59, un proiect de regulament delegat al Comisiei de completare a Directivei 2014/59 prin standarde tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților.

544 În plus, este necesar să se arate că, la data adoptării schemei de rezoluție, standardele tehnice de reglementare nu erau obligatorii, în măsura în care articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia sunt supuse standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare obligatorii elaborate de ABE atunci când au fost adoptate de Comisie. Aceste standarde tehnice de reglementare au fost integrate în Regulamentul delegat (UE) 2018/345 al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților (JO 2018, L 67, p. 8).

545 La articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție, SRB a arătat că, pentru a decide cu privire la reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular, s-a bazat pe evaluarea 2, astfel cum a fost completată și confirmată de rezultatele procedurii de vânzare desfășurate de FROB.

546 În măsura în care evaluarea 2 conține aprecieri tehnice și economice complexe, trebuie să se recunoască SRB o largă putere de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 constituia un temei valabil pentru a decide măsurile de rezoluție.

547 În consecință, în temeiul jurisprudenței citate la punctele 166-171 de mai sus, controlul efectuat de Tribunal este un control restrâns, care se limitează la a verifica lipsa unei erori vădite de apreciere a SRB atunci când a considerat că evaluarea 2 era conformă cu cerințele articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Revine reclamantelor sarcina de a prezenta elemente de probă suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate evaluarea 2.

– *Cu privire la prima critică, referitoare la independența expertului care a realizat evaluarea 2*

548 În primul rând, reclamantele susțin că Deloitte nu putea fi considerată o societate independentă ca urmare a existenței unui conflict de interese, întrucât FROB a acuzat Deloitte de falsificare în dosarul referitor la cotarea la bursă a Bankia.

549 Potrivit articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea trebuie efectuată de către o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB, de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză.

550 Cerințele privind independența evaluatorilor sunt precizate la articolele 37-41 din Regulamentul delegat 2016/1075. Articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075 prevede trei condiții cumulative pentru ca evaluatorul să fie considerat independent de orice autoritate publică relevantă și de entitatea relevantă. *Primo*, evaluatorul deține calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare și poate efectua evaluarea în mod eficient fără să se bazeze excesiv pe vreo autoritate publică relevantă sau entitate relevantă. *Secundo*, evaluatorul este separat juridic de autoritățile publice relevante și de entitatea relevantă. *Tertio*, evaluatorul nu are niciun interes comun substanțial, nici conflicte de interese în sensul articolului 41 din același regulament delegat.

551 Trebuie arătat că reclamantele nu pretind că Deloitte nu deținea calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare pentru a efectua evaluarea în mod eficient, în sensul primei condiții prevăzute la articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075. Acestea nu susțin nici că Deloitte nu era separată juridic de autoritățile publice relevante, și anume SRB și FROB, și de Banco Popular, în sensul celei de a doua condiții prevăzute la articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075.

552 Reclamantele invocă existența unui conflict de interese între FROB și Deloitte, rezultat din existența unei proceduri penale în Spania care pune în discuție Deloitte, privind o pretinsă falsificare a conturilor Bankia și în care FROB s-ar fi constituit parte civilă. Reclamantele precizează totuși că FROB nu ar fi formulat acuzații împotriva Deloitte sau a unuia dintre asociații săi în această procedură.

553 Deși acest argument trebuie interpretat în sensul că reclamantele contestă faptul că Deloitte îndeplinea a treia condiție prevăzută la articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075, invocând existența unui interes comun sau contradictoriu semnificativ în sensul articolului 41 din același regulament delegat, este suficient să se constate că acesta se întemeiază pe o înțelegere eronată a acestei dispoziții.

554 Astfel, potrivit articolului 41 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2016/1075, în sensul alineatului (1), un interes real sau potențial este considerat substanțial ori de câte ori, potrivit aprecierii autorității împuternicite să facă numiri sau a oricărei alte autorități care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, acesta ar putea influența sau ar putea fi perceput în mod rezonabil că influențează aprecierea evaluatorului independent la efectuarea evaluării. Alineatul (3) al acestui articol precizează că sunt relevante interesele comune sau conflictele de interese cu membrii entității sau creditorii săi.

555 Or, reclamantele, pe de o parte, nu invocă existența unor interese comune sau conflicte de interese între Deloitte și Banco Popular și, pe de altă parte, nu explică în ce mod faptul că FROB s-a constituit parte civilă într-o procedură penală în Spania în care a fost pusă în discuție Deloitte ar putea influența hotărârea societății Deloitte în ceea ce privește evaluarea Banco Popular.

556 În al doilea rând, reclamantele susțin că Deloitte nu era independentă, dat fiind că SRB ar fi solicitat elaborarea evaluării 2 prin aplicarea instrumentului de vânzare a activității, fără a-i permite să evalueze care era instrumentul de rezoluție cel mai adecvat pentru a soluționa criza de lichiditate a Banco Popular.

557 În această privință, este necesar să se arate că articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în funcție de instrumentul de rezoluție aplicat. În special, articolul 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, care sunt diferite de obiectivele menționate la articolul 20 alineatul (5) literele (d) și (e) din același regulament, referitoare la cazurile în care se aplică fie instrumentul de recapitalizare internă, fie instrumentul instituției-punte sau de separare a activelor.

558 Articolul 20 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede că, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, evaluarea vizează să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu o entitate, trebuie interpretat în sensul că evaluarea trebuie să furnizeze SRB elementele tehnice și economice care permit punerea în aplicare a instrumentului de rezoluție ales de acesta din urmă.

559 Din dispoziția menționată nu reiese că ar reveni evaluatorului sarcina de a defini el însuși care ar fi instrumentul de rezoluție cel mai adecvat. Decizia privind alegerea instrumentului de rezoluție care trebuie aplicat este adoptată de autoritatea de rezoluție, iar nu de evaluatorul independent.

560 Prin urmare, nu se poate considera că faptul că SRB a apreciat că instrumentul de vânzare a activității era cel mai în măsură să îndeplinească obiectivele rezoluției și că a conferit misiunea Deloitte de a efectua o evaluare care să răspundă obiectivelor acestui instrument aduce atingere independenței societății Deloitte.

561 Prin urmare, prima critică trebuie respinsă.

– *Cu privire la a doua critică, referitoare la coexistența a două evaluări* ex ante

562 Reclamantele susțin că Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede împărțirea raportului de evaluare în două documente elaborate de autori diferiți. Acestea adaugă că concluziile evaluării 2 sunt în contradicție cu cele ale evaluării 1, care afirma că Banco Popular era solvabilă și își evalua activele la 8,4 miliarde de euro.

563 Trebuie amintit că, la 5 iunie 2017, SRB a adoptat, în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea 1, care avea drept obiectiv furnizarea de elemente care să permită să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile pentru declanșarea unei proceduri de rezoluție sau pentru reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital. În special, SRB a arătat că evaluarea 1 avea drept obiect să contribuie la stabilirea aspectului dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

564 Standardele tehnice ale ABE, adoptate la 23 mai 2017, nu erau, desigur, obligatorii, ci erau disponibile la data evaluării 2. În cadrul evaluării 2, Deloitte arată în mod explicit că s-a conformat cerințelor standardelor tehnice ale ABE.

565 În rezumatul lor introductiv, standardele tehnice ale ABE specifică necesitatea de a face distincție între două tipuri de evaluări anterioare rezoluției, și anume, pe de o parte, evaluarea 1, efectuată în temeiul articolului 36 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2014/59, care este echivalentul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, și, pe de altă parte, evaluarea 2, efectuată în temeiul articolului 36 alineatul (4) literele (b)-(g) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (5) literele (b)-(g) din Regulamentul nr. 806/2014.

566 Considerentul (1) al standardelor tehnice de reglementare, reluat în considerentul (1) al Regulamentului delegat 2018/345, amintește această distincție între, pe de o parte, o evaluare inițială, care analizează dacă au fost îndeplinite condițiile pentru reducerea valorii contabile și pentru conversia instrumentelor de capital sau condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, și, pe de altă parte, o evaluare ulterioară, care constituie baza pentru decizia de a aplica unul sau mai multe instrumente de rezoluție. Standardele tehnice de reglementare stabilesc criterii diferite pentru realizarea evaluării 1 și a evaluării 2.

567 În ceea ce privește evaluarea 1, standardele tehnice de reglementare indică faptul că criteriul pertinent constă în a determina dacă entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, ceea ce corespunde condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

568 Or, trebuie amintit că, potrivit articolului 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea acestei condiții este realizată de BCE sau de SRB.

569 În consecință, având în vedere obiectivele distincte ale evaluării 1 și ale evaluării 2, era justificat ca prima să fie realizată de SRB, iar a doua de către evaluatorul independent, și anume Deloitte.

570 În plus, trebuie arătat că reclamantele se limitează la a invoca faptul că Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede în mod expres o distincție între aceste două evaluări, ci că acestea nu indică dispoziția care ar fi fost încălcată.

571 În ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia concluziile evaluărilor 1 și 2 erau contradictorii, este suficient să se constate că acesta este inoperant.

572 Astfel, evaluarea 1, adoptată la 5 iunie 2017, urmărind să se determine dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate pentru a stabili dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție sau de reducere a valorii contabile ori de conversie a instrumentelor de capital, a devenit caducă în urma evaluării efectuate de BCE la 6 iunie 2017, referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular.

573 Desigur, în evaluarea 1, SRB a arătat că, la data de referință a evaluării sale, și anume la 31 martie 2017, Banco Popular era solvabilă. Cu toate acestea, trebuie amintit, pe de o parte, că BCE s-a întemeiat pe retragerile importante de depozite ale Banco Popular începând cu lunile aprilie și mai 2017 și pe incapacitatea acesteia din urmă de a genera noi lichidități, pentru a concluziona că, la 6 iunie 2017, Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Pe de altă parte, concluzia BCE se întemeia pe faptul că Banco Popular s-ar afla în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență în sensul articolului 18

alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, iar nu pe faptul că Banco Popular ar fi fost insolvabilă la data bilanțului. Astfel, după cum subliniază în mod întemeiat SRB, concluziile evaluării 1 nu mai erau pertinente la data rezoluției.

574 Pe de altă parte, trebuie arătat că diferențele de concluzii dintre evaluarea 1 și evaluarea 2 se explică prin faptul că, având obiective diferite, acestea se bazează pe criterii de evaluare diferite definite în standardele tehnice ale ABE. Astfel, în conformitate cu standardele tehnice ale ABE, evaluarea 1 urmărește în principal să se stabilească dacă valoarea totală a activelor entității o depășește pe cea a pasivelor sale, cu alte cuvinte dacă entitatea este solvabilă în raport cu bilanțul, în timp ce evaluarea 2 trebuia să se bazeze pe valoarea economică, iar nu pe valoarea contabilă a entității.

575 În consecință, a doua critică trebuie respinsă.

– *Cu privire la a treia critică, referitoare la metodologia utilizată în cadrul evaluării 2*

576 Reclamantele arată că evaluarea instituției nu trebuie să fie efectuată ca și cum ar fi vorba despre o întreprindere aflată în lichidare, ci trebuie stabilită pentru o întreprindere în activitate și că trebuie să se determine valoarea sa de piață în calitate de instituție care își va continua activitățile financiare. Acestea susțin că evaluarea 2 se întemeiază pe o metodologie eronată, făcând abstracție de orice capacitate a Banco Popular de a genera rezultate viitoare.

577 Trebuie să se arate că acest argument se întemeiază pe o înțelegere eronată a metodologiei utilizate în evaluarea 2. Astfel, evaluarea 2 cuprinde două părți, prima conținând evaluarea provizorie a Banco Popular, iar a doua constând într-o simulare a scenariului lichidării. Prima parte urmărește să stabilească valoarea economică a Banco Popular în cadrul aplicării instrumentului de vânzare a activității. A doua parte are ca obiect să stabilească dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei lichidări în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență în temeiul legislației spaniole.

578 SRB a adoptat schema de rezoluție luând în considerare prima parte a evaluării 2, care conține evaluarea propriu-zisă a activelor și a pasivelor Banco Popular. În schimb, întrucât Deloitte a precizat că nu dispunea de toate informațiile necesare și nici de timpul suficient pentru a efectua o estimare mai mult decât doar indicativă în acest stadiu, cea de a doua parte a evaluării 2 corespunde unei prime simulări, în conformitate cu articolul 20 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014. Evaluarea 3, care este evaluarea definitivă prin care se urmărește să se stabilească dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei lichidări în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, a fost realizată ulterior rezoluției.

579 Or, valoarea de lichidare, a cărei utilizare de către Deloitte este contestată de reclamante, corespunde celei de a doua părți a evaluării 2. În cadrul primei părți, Deloitte a luat în considerare valoarea de cesiune a Banco Popular.

580 În ceea ce privește metodologia utilizată, Deloitte a indicat, în cadrul evaluării 2, că scenariul utilizat pentru determinarea valorii economice era vânzarea băncii potrivit instrumentului de vânzare a activității. Conform articolului 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014,

evaluarea viza să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care SRB o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b) din același regulament.

581 Deloitte a explicat că „evaluarea [sa] economică ar trebui să furnizeze o estimare a valorii care poate fi propusă de un potențial cumpărător pentru bancă în ansamblul său, în urma unei proceduri de licitație deschise, juste și competitive (o «valoare de cesiune» în conformitate cu articolul 11 din standardele tehnice de reglementare […])”.

582 Din considerentul (6) al standardelor tehnice de reglementare reiese că alegerea celei mai adecvate baze de evaluare (valoarea de păstrare sau valoarea de cesiune) ar trebui efectuată în funcție de măsurile de rezoluție specifice avute în vedere de autoritatea de rezoluție.

583 În ceea ce privește alegerea bazei de evaluare, articolul 11 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Atunci când măsurile de rezoluție menționate la articolul 10 alineatul (1) impun ca activele și pasivele să fie păstrate de o entitate care continuă să fie o instituție ce suscită motive de îngrijorare, evaluatorul utilizează valoarea de păstrare ca bază de evaluare adecvată. În cazul în care este considerată corectă, prudentă și realistă, valoarea de păstrare poate anticipa o normalizare a condițiilor de piață.

Valoarea de păstrare nu poate fi utilizată ca bază de evaluare atunci când activele sunt transferate unui vehicul de gestionare a activelor, în temeiul articolului 42 din Directiva 2014/59, sau unei instituții-punte, în temeiul articolului 40 din directiva menționată anterior, sau atunci când se utilizează un instrument de vânzare a activității, în temeiul articolului 38 din Directiva 2014/59.”

584 Potrivit articolului 12 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluate la articolul 12 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, „atunci când o entitate se află într-o situație care nu îi permite să păstreze un activ sau să continue o activitate ori în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră, din alte motive, că vânzarea este necesară în vederea atingerii obiectivelor de rezoluție, valoarea atribuită fluxurilor de numerar preconizate este valoarea de cesiune preconizată a fi obținută într-o anumită perioadă de cesiune”.

585 Factorii care trebuie luați în considerare pentru a stabili valoarea de cesiune, în scopul instrumentului de vânzare a activității, sunt definiți la articolul 12 alineatele (5)-(7) din standardele tehnice de reglementare, preluate la articolul 12 alineatele (5)-(7) din Regulamentul delegat 2018/345.

586 Rezultă că reclamantele nu pot susține că valoarea de cesiune nu era metodologia corectă pentru a aprecia valoarea Banco Popular în cadrul evaluării 2.

587 Pe de altă parte, reclamantele arată de asemenea, în primul rând, că evaluarea 2 este în contradicție cu conturile anuale auditate din anul 2016, testele de rezistență din anii 2014 și 2016, rezultatele examinării solvabilității realizate de ABE în anul 2016 și valoarea contabilă a fondurilor proprii ale Banco Popular care figurează în raportul său financiar referitor la primul trimestru al anului 2017. Potrivit reclamantelor, este imposibil de conceput ca valoarea Banco Popular să se fi deteriorat într-atât de puțin timp.

588 Este suficient să se constate că niciunul dintre elementele de comparație invocate de reclamante nu este relevant, pe de o parte, întrucât nu reflectă decât valoarea contabilă a Banco Popular, iar nu valoarea cesiunii la data rezoluției, și, pe de altă parte, pentru că privesc valoarea Banco Popular la o dată cu mult anterioară rezoluției.

589 În al doilea rând, reclamantele susțin că evaluarea 2 este în contradicție cu evaluările efectuate de analiști la date apropiate și cu oferta de cumpărare a BBVA.

590 În această privință, este suficient să se constate că reclamantele nu precizează la ce analize fac referire, nici care ar fi oferta de cumpărare a BBVA, întrucât aceasta din urmă nu a depus o ofertă de cumpărare, nici în cadrul procedurii de vânzare privată, nici în cadrul procedurii de rezoluție.

591 În al treilea rând, reclamantele consideră că evaluarea 2 este în contradicție cu creșterea cursului acțiunii Banco Santander și cu perspectivele de beneficiu imediat, potrivit analizei care figurează în raportul de expertiză care figurează în anexa la cererea introductivă.

592 Este suficient să se constate că acest argument este inoperant, evoluția situației cumpărătorului după rezoluție nefiind relevantă pentru aprecierea validității evaluării valorii Banco Popular efectuate în cadrul evaluării 2.

593 În al patrulea rând, în replică, reclamantele fac trimitere la raportul de expertiză, anexat la replică, care ar indica faptul că evaluarea 2 este afectată de erori tehnice care ar invalida concluziile acesteia privind evaluarea anumitor active.

594 În această privință, SRB arată că, în ceea ce privește pretinsele erori tehnice ale evaluării 2, reclamantele s-au limitat să facă trimitere în mod global la raportul de expertiză furnizat în anexa la replică. Întrucât această trimitere nu permite SRB să identifice argumentele invocate, anexa respectivă ar trebui înlăturată, iar argumentele reclamantelor nu ar fi suficient de susținute.

595 În cadrul prezentului motiv, reclamantele completează textul replicii cu privire la un argument specific, și anume pretinsele erori cuprinse în evaluarea 2, prin trimiteri la raportul lor de expertiză anexat la aceasta. Totuși, trimiterile respective vizează raportul de expertiză doar în general și nu permit, așadar, Tribunalului să identifice cu precizie argumentele pe care le-ar putea considera ca completând acest motiv.

596 Or, jurisprudența amintită la punctul 509 de mai sus vizează deopotrivă condițiile de admisibilitate a replicii, care este destinată, potrivit articolului 83 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, completării cererii introductive (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Microsoft/Comisia, T-201/04, EU:T:2007:289, punctul 95 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 11 iulie 2018, Europa Terra Nostra/Parlamentul, T-13/17, nepublicată, EU:T:2018:428, punctul 86 și jurisprudența citată).

597 În consecință, este necesar să se considere că argumentul privind pretinse erori tehnice care figurează în cadrul evaluării 2 este, așadar, pur și simplu enunțat, fără a fi susținut de o argumentație, contrar normei prevăzute la articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură. Rezultă că acest argument al reclamantelor trebuie declarat inadmisibil.

598 În consecință, a treia critică trebuie respinsă.

– *Cu privire la a patra critică, referitoare la credibilitatea evaluării 2*

599 În primul rând, reclamantele susțin că Deloitte ar fi recunoscut, în cadrul evaluării 2, că aceasta fusese realizată în puține zile, cu un acces restrâns la informații și că prezenta limite care îi afectau fiabilitatea. Prin urmare, evaluarea 2 nu ar putea servi drept temei pentru adoptarea unei decizii și ar fi, așadar, necesar să se realizeze o evaluare definitivă *ex post*.

600 În această privință, este necesar să se arate că, în scrisoarea care însoțea comunicarea evaluării 2 către SRB, Deloitte a precizat că, având în vedere poziția de lichiditate dificilă a Banco Popular, fusese invitat să își realizeze evaluarea într-un termen extrem de scurt. Activitatea principală a fost limitată la 12 zile începând din ziua în care a avut acces la documente, în condițiile în care un astfel de proiect ar trebui în mod normal să dureze șase săptămâni. Deloitte a arătat că exista un anumit număr de lacune și de incoerențe printre informațiile disponibile. Acesta a menționat că evaluarea trebuia considerată ca fiind extrem de incertă și provizorie potrivit articolului 36 din Directiva 2014/59 și că o rezervă pentru pierderi suplimentare fusese inclusă în evaluare conform articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

601 Articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres ipoteza în care, din cauza caracterului urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9) ale acestui articol, și anume în special cazul în care nu este posibilă completarea evaluării cu anumite informații care figurează în registrele și evidențele contabile. În plus, această dispoziție recunoaște existența unor incertitudini inerente oricărei evaluări provizorii prevăzând, la al doilea paragraf, că aceasta cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare.

602 Astfel, în conformitate cu această dispoziție, Deloitte s-a limitat să indice că, dat fiind intervalul de timp disponibil redus pentru efectuarea evaluării, trebuia să se bazeze pe informații incomplete. Acesta a precizat că evaluarea pe care o efectuase trebuia considerată o evaluare provizorie în sensul articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59.

603 În plus, din articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, luând în considerare caracterul urgent al situației, SRB se putea întemeia pe evaluarea 2 efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru adoptarea schemei de rezoluție, ceea ce reclamantele recunosc, pe de altă parte, în replică.

604 În ceea ce privește argumentul reclamantelor referitor la faptul că SRB trebuia să efectueze o evaluare definitivă *ex post*, acesta va fi examinat în cadrul celui de al unsprezecelea motiv.

605 În al doilea rând, reclamantele susțin că evaluarea 2 nu este corectă în măsura în care intervalul referitor la valoarea Banco Popular care figurează în cadrul recuperării 2 ar fi de o amplitudine exagerată și puțin credibilă.

606 În această privință, în evaluarea 2, Deloitte a arătat că rezultatul evaluării sale se situa într-un interval cuprins între 1,3 miliarde și minus 8,2 miliarde euro, cu cea mai bună estimare situată în interiorul acestui interval la minus 2 miliarde de euro.

607 Pe de o parte, este necesar să se arate că reclamanții se limitează la a contesta credibilitatea acestui interval fără a invoca niciun argument specific. Pe de altă parte, trebuie arătat că amploarea intervalului se justifică prin metodologia utilizată în evaluarea 2.

608 În această privință, în ceea ce privește metodologia utilizată în evaluarea 2, Deloitte a indicat că a adoptat o abordare categorie cu categorie, ajustând valorile contabile ale fiecărei clase de active și de pasive pentru estimarea pierderilor și a profiturilor și a altor ajustări pe care orice cumpărător le-ar aplica valorii. Aceasta a produs un interval de evaluare pentru fiecare clasă de active și de pasive.

609 Metodologia menționată este conformă cu articolul 2 alineatul (3) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul delegat 2018/345, potrivit căruia:

„Evaluatorul furnizează cea mai bună estimare punctuală a valorii unui anumit activ ori pasiv sau a unei anumite combinații a acestora. Atunci când este cazul, rezultatele evaluării sunt furnizate și sub formă de intervale de valori.”

610 Astfel, adăugarea celor mai mici valori pentru fiecare clasă de active și de pasive a furnizat estimarea inferioară a intervalului și adăugarea celor mai mari valori a furnizat estimarea superioară a intervalului. Această metodologie explică, așadar, amploarea marjei reținute în cadrul evaluării 2.

611 În plus, după cum subliniază SRB, ținând seama de amploarea bilanțului total al Banco Popular, cu o cifră totală care depășește 130 de miliarde de euro, diferența dintre cele două valori ale intervalului nu reprezintă decât aproximativ 7 % din bilanț. Această diferență reflectă astfel gradul de incertitudine inerent procesului de evaluare.

612 În plus, trebuie arătat că articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 precizează că evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9) ale aceluiași articol, „pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată”.

613 Pe de altă parte, incertitudinile inerente evaluării 2 sunt subliniate în standardele tehnice de reglementare, din care reiese că, atunci când efectuează estimarea și actualizarea fluxurilor de numerar preconizate pe care entitatea se poate aștepta să le înregistreze din activele și pasivele existente, evaluatorul trebuie să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste și să țină seama de diferiți factori și împrejurări.

614 În special, în ceea ce privește estimările privind valoarea de cesiune, articolul 12 alineatul (5) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (5) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Valoarea de cesiune este stabilită de către evaluator pe baza fluxurilor de numerar, după deducerea costurilor cesiunii și a valorii preconizate a eventualelor garanții acordate, pe care entitatea se poate aștepta în mod rezonabil să le înregistreze în condițiile predominante pe piață în acel moment din vânzarea sau transferul ordonat de active sau de pasive. Atunci când este cazul, având în vedere acțiunile care trebuie întreprinse în temeiul schemei de rezoluție, evaluatorul poate stabili valoarea de cesiune prin aplicarea unei reduceri, ca urmare a unui discont pentru o posibilă vânzare accelerată, la prețul de piață observabil al vânzării sau transferului respectiv. Pentru a stabili valoarea de cesiune a activelor care nu au o piață lichidă, evaluatorul ia în considerare prețurile observabile pe piețele pe care se tranzacționează active similare sau modelele de calcul ce utilizează parametri de piață observabili, disconturile aplicate pentru lipsa de lichiditate fiind reflectate în mod adecvat.”

615 Articolul 12 alineatul (6) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (6) din Regulamentul delegat 2018/345, indică diferiți factori pe care evaluatorul îi ia în considerare, care ar putea afecta valorile și perioadele de cesiune.

616 Rezultă că evaluarea 2 se bazează pe ipoteze și depinde de numeroși factori. Astfel, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare, pentru a determina valoarea de cesiune a Banco Popular la data rezoluției, Deloitte, în cadrul evaluării 2, s-a întemeiat pe estimări și evaluări prospective și și-a prezentat rezultatul sub forma unui interval de valori.

617 Prin urmare, este necesar să se considere că, date fiind constrângerile de timp și informațiile disponibile, anumite incertitudini și aproximări sunt inerente oricărei evaluări provizorii efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 și că rezervele formulate de Deloitte nu pot însemna că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

618 În consecință, a patra critică trebuie respinsă.

619 Din ceea ce precedă reiese că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 era corectă, prudentă și realistă, în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

620 Prin urmare, al nouălea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe faptul că procedura de vânzare a Banco Popular încalcă articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 39 alineatul (2) literele (a), (b), (d) și (f) din Directiva 2014/59

621 Reclamantele susțin că procedura de vânzare a Banco Popular, determinată în decizia privind comercializarea, încalcă articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 privind instrumentul de vânzare a activității și articolul 39 alineatul (2) literele (a), (b), (d) și (f) din Directiva 2014/59, întrucât nu era vorba despre o procedură de vânzare concurențială.

622 Articolul 39 alineatul (1) din Directiva 2014/59 prevede că, atunci când aplică unei instituții sau entități instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție scoate pe piață sau ia măsuri în vederea scoaterii pe piață a activelor, drepturilor, pasivelor, acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere. Articolul 39 alineatul (2) din această directivă stabilește criteriile în conformitate cu care se efectuează scoaterea pe piață menționată la alineatul (1).

623 Acest motiv se împarte în patru critici care corespund unui număr de patru dintre criteriile prevăzute la articolul 39 alineatul (2) din Directiva 2014/59. Reclamantele susțin că procedura de vânzare a Banco Popular, în primul rând, nu era transparentă, în al doilea rând, a favorizat Banco Santander, în al treilea rând, i-a acordat acesteia din urmă un avantaj necuvenit și, în al patrulea rând, nu a permis obținerea celui mai ridicat preț de vânzare posibil.

624 Cu titlu introductiv, trebuie arătat mai întâi că, în decizia privind comercializarea, adoptată la 3 iunie 2017, ținând seama de deteriorarea rapidă a situației lichidității Banco Popular și de scăderea semnificativă a valorii acțiunilor sale, precum și de efectele negative pe care le-ar putea avea intrarea în dificultate a băncii asupra stabilității financiare, SRB a considerat că trebuia să ia toate măsurile necesare pentru a putea adopta o măsură de rezoluție dacă era necesar și că eficacitatea instrumentului de vânzare a activității trebuia asigurată în scopul de a garanta obiectivele rezoluției. Astfel, SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59.

625 În continuare, procedura de vânzare a Banco Popular a fost efectuată de FROB în temeiul dispozițiilor Directivei 2014/59 și ale Legii 11/2015 În această privință, în scrisoarea de procedură adoptată la 6 iunie 2017, în contextul unei posibile rezoluții a Banco Popular, FROB a invitat potențialii cumpărători să participe la procedura de vânzare și să îi prezinte o ofertă pentru achiziționarea a 100 % din capitalul Banco Popular potrivit termenilor și condițiilor descrise în această scrisoare.

626 În sfârșit, la articolul 6 punctul 6.6 din schema de rezoluție, SRB a considerat că efortul de comercializare întreprins de FROB în privința Banco Popular înainte de adoptarea acestei scheme îndeplinise cerințele prevăzute la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59.

627 SRB a arătat că, în perioada imediat anterioară rezoluției, Banco Popular desfășurase o procedură de vânzare privată și că, în săptămâna care a început la 29 mai 2017, a reieșit că această procedură urma să rămână fără rezultat. A precizat că decizia de a limita efortul său comercial la băncile care au exprimat deja un interes general în achiziționarea Banco Popular în cadrul procedurii de vânzare privată era conformă cu cerințele articolului 39 din Directiva 2014/59.

628 SRB a arătat de asemenea că, în urma punerii în aplicare a procedurii de vânzare de către FROB, în cele din urmă, două bănci fuseseră invitate să participe la vânzare. Acesta a menționat că toți cumpărătorii potențiali fuseseră contactați la aceeași dată, avuseseră acces la aceeași cameră de date virtuală și ofertele lor fuseseră supuse acelorași condiții și aceleiași date limită.

629 SRB a constatat în final că fusese primită o ofertă valabilă de la unul dintre cei doi potențiali cumpărători și a considerat că, dat fiind că cumpărătorul era singurul care a depus o ofertă, era prudent să se accepte condițiile sale și, astfel, să se prevină o insolvabilitate necontrolată a Banco Popular, care ar fi putut printre altele să aducă atingere funcțiilor sale critice.

– *Cu privire la prima critică, referitoare la transparența procedurii de vânzare*

630 Reclamantele susțin că normele de procedură concurențială de vânzare a Banco Popular, stabilite în decizia privind comercializarea, nu sunt transparente, cu încălcarea articolului 24 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 806/2014 și a articolului 39 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59. Participarea la procedura de vânzare ar fi fost limitată în mod arbitrar numai la instituțiile care interveniseră în cadrul procedurii de vânzare privată inițiate anterior rezoluției de către Banco Popular.

631 Potrivit articolului 24 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 806/2014, în ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție stabilește măsurile luate de către autoritatea națională de rezoluție privind vânzarea entității respective sau a instrumentelor, a activelor, a drepturilor și a pasivelor vizate în conformitate cu articolul 39 alineatele (1) și (2) din Directiva 2014/59.

632 Potrivit criteriului prevăzut la articolul 39 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59, scoaterea pe piață trebuie să fie cât se poate de transparentă și nu trebuie să prezinte în mod semnificativ incorect activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară.

633 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că cerințele privind vânzarea și în special decizia de a limita numărul de participanți la procedura de vânzare nu figurează în schema de rezoluție, ci în decizia privind comercializarea adoptată anterior de SRB, la 3 iunie 2017.

634 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, măsurile intermediare al căror obiectiv este pregătirea deciziei finale nu constituie, în principiu, acte care pot face obiectul unei acțiuni în anulare (a se vedea Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 39 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 iunie 2021, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2021:426, punctul 43 și jurisprudența citată).

635 De asemenea, din jurisprudență reiese că un act intermediar nu este supus căilor de atac nici în cazul în care se stabilește că nelegalitatea acestuia va putea fi invocată în susținerea unei acțiuni îndreptate împotriva deciziei finale în elaborarea căreia constituie o etapă pregătitoare. În astfel de condiții, acțiunea introdusă împotriva deciziei prin care se finalizează procedura va asigura o protecție jurisdicțională suficientă (a se vedea Hotărârea din 15 martie 2017, Stichting Woonpunt și alții/Comisia, C-415/15 P, EU:C:2017:216, punctul 46 și jurisprudența citată).

636 În speță, în schema de rezoluție, SRB a considerat că procedura de vânzare instituită de FROB era conformă cu cerințele articolului 39 din Directiva 2014/59. Or, este necesar să se arate că FROB a ținut seama de cerințele care fuseseră stabilite de SRB în decizia privind comercializarea. Rezultă că, în schema de rezoluție, SRB a confirmat implicit cerințele privind vânzarea pe care el însuși le stabilise în decizia privind comercializarea.

637 În plus, este necesar să se arate că articolul 13 din Regulamentul nr. 806/2014 referitor la intervenția timpurie, prevede la alineatul (3):

„Comitetul are competența de a solicita instituției sau întreprinderii-mamă să contacteze cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției, sub rezerva criteriilor precizate la articolul 39 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și a cerințelor privind secretul profesional stabilite la articolul 88 din prezentul regulament”.

638 Prin urmare, este necesar să se considere că decizia privind comercializarea constituie un act intermediar adoptat de SRB în vederea posibilei rezoluții a Banco Popular și că reclamantele nu pot fi împiedicate să invoce nelegalitatea care afectează aprecierea cuprinsă în această decizie în susținerea acțiunii lor împotriva schemei de rezoluție.

639 În ceea ce privește transparența procedurii de vânzare a Banco Popular, trebuie arătat că, în considerentul (4) al deciziei privind comercializarea, SRB a indicat că orice divulgare publică a vânzării băncii trebuia amânată în scopul evitării efectelor negative asupra stabilității financiare.

640 O astfel de posibilitate este prevăzută în mod expres la articolul 39 alineatul (2) ultimul paragraf din Directiva 2014/59, care prevede că orice publicare a scoaterii pe piață a instituției, în mod normal necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (JO 2014, L 173, p. 1), poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din respectivul regulament.

641 Considerentul (64) al Directivei 2014/59 indică în această privință:

„Informațiile referitoare la scoaterea pe piață a unei instituții în curs de a intra în dificultate și la negocierile cu potențialii cumpărători anterioare aplicării instrumentului de vânzare a activității sunt susceptibile de avea o importanță sistemică. În scopul asigurării stabilității financiare este important ca publicarea acestor informații impusă de Regulamentul nr. 596/2014 […] să poată fi amânată pentru perioada de timp necesară planificării și structurării procesului de rezoluție a instituției, în conformitate cu întârzierile permise în cadrul regimului abuzului de piață.”

642 Rezultă că cerința privind transparența de la articolul 39 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59 trebuie interpretată în sensul că privește desfășurarea procedurii de vânzare, iar nu eventualele măsuri de publicitate prin care se anunță această procedură.

643 În ceea ce privește limitarea procedurii de vânzare numai la instituțiile care au participat la procedura de vânzare privată inițiată de Banco Popular, menționată la punctul 33 de mai sus, SRB furnizează la articolul 2 litera (a) punctul (i) din decizia privind comercializarea un anumit număr de motive care justifică decizia sa de a invita FROB să contacteze numai acești cinci participanți.

644 În acest scop, SRB a indicat:

„În ceea ce privește selectarea cumpărătorilor particulari care urmează a fi solicitați, FROB va contacta în toate cazurile un număr suficient de cumpărători, în urma unei cercetări a interesului pieței pentru a investi în activitățile băncii. Ținând seama de necesitatea de a finaliza procedura de vânzare într-un termen extrem de scurt, interesul manifestat în cadrul procedurii de vânzare privată oferă informații cu privire la analiza interesului pieței. În cursul procedurii de vânzare privată, au fost contactați mai mulți ofertanți potențiali care își desfășoară activitatea pe piețele spaniolă și internațională. Numai cinci părți și-au exprimat interesul inițial și, prin urmare, au fost invitate să prezinte oferte fără caracter obligatoriu în cadrul procedurii de vânzare privată.

FROB va contacta cei cinci cumpărători potențiali care au fost invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

Contactarea acestor cinci părți este justificată de rațiuni de stabilitate financiară și de riscul substanțial ca comercializarea în cadrul unui cerc mai larg de cumpărători potențiali, divulgarea riscurilor și a evaluărilor sau identificarea funcțiilor critice și necritice ale băncii să nu determine o incertitudine suplimentară și o pierdere a încrederii pieței. În plus, faptul de a contacta un număr mai mare de cumpărători ar putea crește probabilitatea unui exod și, prin urmare, riscul ca banca să poată face obiectul unei rezoluții într-un termen extrem de scurt.

În plus, din cauza urgenței și a timpului foarte limitat care ar trebui să fie disponibil pentru procedura de comercializare, a invita un număr mai mare de participanți ar crește complexitatea procedurii. Mai mult, pe baza informațiilor primite de la Bancă, este îndoielnic ca ofertanții care nu au manifestat încă un interes pentru procedura de vânzare privată să prezinte oferte.

Conform articolului 24 alineatul (3) din [R]egulament[ul nr. 806/2014], SRB va încerca să găsească un echilibru între cerințele de comercializare și necesitatea de a atinge obiectivele rezoluției. În special, SRB se va îndepărta parțial de cerințele de comercializare, ca urmare a urgenței

circumstanțelor și în special a amenințării materiale pentru stabilitatea financiară care ar rezulta din dificultatea băncii și din faptul că respectarea necesității de a contacta o gamă mai largă de cumpărători ar compromite de asemenea eficacitatea instrumentului de vânzare a activității.”

645 Este necesar să se arate că articolul 39 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 2014/59 prevede că, sub rezerva de a nu favoriza sau discrimina în mod necuvenit cumpărătorii potențiali, principiile prevăzute la același alineat nu împiedică solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

646 În consecință, decizia SRB de a solicita FROB să nu contacteze decât cele cinci unități care au participat la procedura de vânzare privată este conformă acestei dispoziții.

647 În plus, această decizie se întemeia pe un criteriu obiectiv, și anume interesul manifestat deja de întreprinderile respective pentru achiziționarea Banco Popular, și se justifica prin termenul foarte scurt în care trebuia finalizată procedura de vânzare. Astfel cum sublinia SRB, faptul de a extinde procedura la un număr mai mare de participanți risca să încetinească procedura, dar creștea și riscurile de scurgeri de informații cu privire la situația Banco Popular și, prin urmare, riscurile pentru stabilitatea financiară.

648 Reiese de aici că, contrar celor susținute de reclamante, decizia SRB de a invita FROB să contacteze doar cele cinci părți care au participat la procedura de vânzare privată nu era arbitrară.

649 În plus, reclamantele susțin în mod eronat că era arbitrar și discriminatoriu să se adreseze numai celor cinci instituții spaniole care indicaseră că nu erau interesate de cumpărarea Banco Popular în cadrul procedurii de vânzare privată.

650 Astfel, prin participarea lor la procedura de vânzare privată, aceste cinci instituții erau singurele instituții bancare care au manifestat un interes pentru achiziționarea Banco Popular. Reclamantele fac o confuzie între manifestarea interesului pentru achiziționarea Banco Popular, care s-a materializat prin participarea la procedura de vânzare privată și faptul că această procedură a eșuat în cele din urmă.

651 În sfârșit, este necesar să se arate că procedura de vânzare privată fusese deschisă oricărui operator spaniol sau internațional. Reclamantele nu explică motivul pentru care alte sedii spaniole sau străine care nu își manifestaseră interesul în achiziționarea Banco Popular la momentul procedurii de vânzare privată ar fi fost interesate câteva săptămâni mai târziu, în etapa inițierii procedurii de către FROB. În plus, întrucât orice informație publică privind punerea în aplicare a procedurii de vânzare este exclusă, reclamantele nu explică pe baza căror criterii nediscriminatorii ar fi putut fi contactați alți operatori.

652 Rezultă că, prin limitarea, în decizia privind comercializarea, a procedurii de vânzare la cele cinci instituții care au participat la procedura de vânzare privată, SRB nu a încălcat articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59.

653 Prin urmare, prima critică trebuie respinsă.

– Cu privire la a doua critică, referitoare la existența unei discriminări în favoarea Banco Santander

654 Reclamantele arată că, dintre participantele la procedura de vânzare privată anterioară, Banco Santander a fost favorizată, cu încălcarea articolului 39 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59. Banco Santander ar fi fost favorizată ca urmare a excluderii cumpărătorilor potențiali care nu participaseră la procedura de vânzare privată și ca urmare a termenelor reduse. Acestea apreciază că Banco Santander, care petrecuse mai multe luni pentru a studia posibilitatea de a achiziționa Banco Popular, a putut profita de această situație privilegiată pentru a face o ofertă la prețuri scăzute. Banco Santander ar fi fost singura bancă care ar fi continuat să aibă acces la informații actualizate referitoare la situația Banco Popular. Avansarea datei limită pentru a răspunde cererii de ofertă la 6 iunie 2017 ar fi favorizat Banco Santander.

655 Potrivit criteriului prevăzut la articolul 39 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59, scoaterea pe piață nu favorizează în mod nejustificat potențialii cumpărători și nici nu face discriminări.

656 La articolul 2 litera (a) punctul (ii) din decizia privind comercializarea, SRB a arătat că procedura de vânzare trebuie să fie transparentă pentru a permite potențialilor cumpărători participanți să fie informați în mod echitabil și corespunzător în fiecare etapă a procedurii. Acesta a apreciat că orice informație solicitată de unul dintre potențialii cumpărători și care i-a fost furnizată trebuia furnizată în același timp tuturor celorlalți.

657 Este necesar să se arate că, prin această critică, reclamantele nu vizează decizia privind comercializarea, nici schema de rezoluție, ci procedura de vânzare astfel cum a fost pusă în aplicare de FROB. Prin urmare, reclamantele nu pot invoca o încălcare de către SRB a articolului 39 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59. Prin urmare, trebuie să se considere că, prin această critică, reclamantele susțin în esență că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a aprobat, în schema de rezoluție, procedura de vânzare desfășurată de FROB, deși aceasta ar fi favorizat Banco Santander cu încălcarea articolului 39 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59.

658 În această privință, trebuie amintit că, la articolul 6 punctul 6.6 din schema de rezoluție, SRB a considerat că procedura de vânzare desfășurată în privința Banco Popular de FROB îndeplinea cerințele prevăzute la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59 și în special că toți cumpărătorii potențiali fuseseră contactați la aceeași dată, avuseseră acces la aceeași cameră de date virtuale și ofertele lor au fost supuse acelorași condiții și aceleiași date limită.

659 Mai întâi, din analiza primei critici reiese că limitarea procedurii la potențialii cumpărători care au participat la procedura de vânzare privată era justificată. Reclamantele nu explică modul în care această limitare ar fi de natură să favorizeze Banco Santander în raport cu celelalte patru instituții care au fost contactate de FROB pentru a participa la procedura de vânzare.

660 În continuare, în ceea ce privește desfășurarea procedurii, trebuie de asemenea amintit că, dintre cei cinci cumpărători potențiali contactați de FROB, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale. La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și BBVA, au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017 au avut acces la camera de date virtuală. La 6 iunie 2017, FROB le-a transmis scrisoarea de procedură, precum și convenția de vânzare-cumpărare *(Sale and Purchase Agreement)*.

661 Prin scrisoarea din 6 iunie 2017, BBVA a informat FROB că a decis să nu prezinte o ofertă. BBVA a indicat în această scrisoare că:

„[…] având în vedere constrângerile de preț și celelalte condiții impuse în scrisoarea de procedură, precum și caracterul insuficient al informațiilor disponibile, BBVA nu este în măsură să depună o ofertă potrivit termenilor acestei scrisori de procedură și ai convenției de vânzare-cumpărare *(Sale and Purchase Agreement, SPA)* prezentate astăzi.

În pofida celor de mai sus, confirmăm de asemenea că, dacă ar fi disponibile informații suficiente pentru a permite organelor sale de conducere să analizeze în mod corespunzător operațiunea și dacă condițiile procesului ar putea fi modificate, BBVA ar fi interesată să participe la aceasta.”

662 Faptul că BBVA a informat FROB că informațiile aflate la dispoziția sa nu îi permiteau să prezinte o ofertă nu poate fi interpretat în sensul că dispunea de mai puține informații decât Banco Santander.

663 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia reducerea duratei procedurii ar fi favorizat Banco Santander, este necesar să se arate că, în scrisoarea de procedură, termenul stabilit era același pentru toți participanții. În plus, toți cumpărătorii potențiali participaseră deja la procedura de vânzare privată și au putut, așadar, să ia cunoștință de informațiile referitoare la Banco Popular și să le analizeze pe aceeași durată.

664 Pe de altă parte, după cum subliniază SRB, stabilirea termenului la 6 iunie la miezul nopții se justifica prin faptul că, în aceeași zi, BCE declarase că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, aceasta din urmă nu ar fi fost, așadar, în măsură să funcționeze pe piață în ziua următoare și, prin urmare, trebuia adoptată în regim de urgență o rezoluție.

665 În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 661 de mai sus și contrar celor susținute de reclamante, BBVA, în scrisoarea sa adresată FROB, nu și-a justificat decizia de a nu depune o ofertă printr-o lipsă de timp.

666 Reiese de aici că, contrar celor susținute de reclamante, procedura de vânzare desfășurată de FROB nu a favorizat Banco Santander și SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că această procedură a îndeplinit cerințele prevăzute la articolul 39 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2014/59.

667 În consecință, a doua critică trebuie respinsă.

– Cu privire la a treia critică, referitoare la existența unui avantaj necuvenit acordat Banco Santander

668 Reclamantele invocă existența unui avantaj necuvenit acordat Banco Santander, cu încălcarea articolului 39 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59, ca urmare a faptului că aceasta și-ar fi prezentat oferta la 7 iunie 2017 la ora 3.12, respectiv în afara termenului stabilit de SRB și de FROB, și că BBVA nu ar fi fost informată că putea depune o ofertă după expirarea termenului stabilit. Or, acestea apreciază că, dacă BBVA ar fi fost informată că termenul era flexibil, ea ar fi prezentat cu siguranță o ofertă. Reclamantele consideră că conținutul scrisorii de procedură contrazice argumentul Banco Santander potrivit căruia termenul de 6 iunie 2017 la miezul nopții era pur indicativ.

669 Potrivit criteriului prevăzut la articolul 39 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59, vânzarea nu conferă un avantaj necuvenit niciunui potențial cumpărător.

670 Trebuie amintit că, prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB în legătură cu rezultatele procedurii de vânzare și a indicat că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de Banco Santander pentru vânzarea acțiunilor Banco Popular era de un euro. FROB a propus ca Banco Santander, în calitatea sa de ofertant câștigător în procedura de vânzare competitivă a Banco Popular, să fie desemnată în schema de rezoluție drept cumpărătorul Banco Popular.

671 În schema de rezoluție, SRB a considerat că procedura de vânzare desfășurată de FROB cu privire la Banco Popular îndeplinise cerințele prevăzute la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59 și a acceptat propunerea FROB de a desemna Banco Santander drept cumpărătorul Banco Popular.

672 Prin urmare, această critică trebuie interpretată în sensul că urmărește să se constate că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a aprobat, în schema de rezoluție, propunerea FROB de a desemna Banco Santander drept cumpărător, deși aceasta ar fi obținut un avantaj necuvenit în cadrul procedurii de vânzare, cu încălcarea articolului 39 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59.

673 Trebuie arătat că, în decizia privind comercializarea, SRB nu stabilea niciun termen pentru procedura de selecție a cumpărătorului Banco Popular. Prin urmare, reclamantele susțin în mod eronat că termenul de depunere a ofertelor fusese stabilit de SRB.

674 În scrisoarea de procedură, FROB a stabilit un calendar al desfășurării procedurii de vânzare a Banco Popular. Acest calendar prevedea că ofertele obligatorii trebuiau depuse cel târziu la 6 iunie 2017 la miezul nopții. Prevedea de asemenea, pentru 7 iunie 2017, ora 1.00, că vor avea loc contacte cu ofertanții pentru finalizarea procedurii și selectarea ofertei; în continuare, trebuia să intervină, la ora 5.30, schema de rezoluție a SRB (după caz) și executarea convenției de vânzare-cumpărare, la ora 6.30, actul de executare al FROB și, la ora 7.00, încheierea și anunțarea tranzacției.

675 Astfel cum arată Banco Santander, calendarul procedurii de vânzare stabilit în scrisoarea de procedură avea drept scop să permită încheierea tuturor formalităților la 7 iunie 2017, la ora 7.00, pentru ca Banco Popular să poată funcționa normal după deschiderea piețelor, în special pentru a evita o întrerupere a funcțiilor sale critice.

676 În măsura în care BBVA anunțase la 6 iunie, înainte de expirarea termenului, că nu ar prezenta o ofertă și că nu a justificat această decizie prin faptul că nu dispunea de suficient timp, nu se poate considera că faptul că Banco Santander și-a depus oferta după expirarea termenului i-ar fi acordat acesteia din urmă un avantaj necuvenit în raport cu BBVA.

677 Afirmația reclamantelor potrivit căreia BBVA ar fi prezentat cu siguranță o ofertă dacă ar fi fost informată că termenul stabilit de FROB era „flexibil” este pur speculativă. În plus, aceasta este în contradicție cu argumentul reclamantelor, invocat în replică, potrivit căruia SRB ar fi trebuit să asigure menținerea Banco Popular până în weekendul din 10 și 11 iunie 2017 pentru a permite BBVA să își finalizeze analiza cu privire la situația financiară a Banco Popular și să prezinte o ofertă. Reclamantele nu pot susține, așadar, că prelungirea cu câteva ore a termenului pentru depunerea ofertelor ar fi permis BBVA să prezinte o ofertă.

678 Dat fiind că Banco Santander a fost singurul participant la procedură care a prezentat o ofertă fermă și că era cert, în urma anunțului BBVA, că niciuna dintre celelalte instituții invitate să participe la procedura de vânzare nu ar prezenta o ofertă, faptul că FROB a acceptat această ofertă, chiar dacă a fost prezentată după expirarea termenului stabilit în scrisoarea de procedură, nu putea conferi un avantaj necuvenit pentru Banco Santander.

679 Pe de altă parte, din articolul 24 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că:

„Comitetul aplică instrumentul de vânzare a activității fără a se conforma cerințelor privind scoaterea pe piață prevăzute la alineatul (2) litera (e) atunci când stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar compromite, probabil, atingerea unuia sau a mai multora dintre obiectivele rezoluției și în special atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acesta consideră că apariția sau posibila apariție a unei situații de dificultate majoră pentru instituția aflată în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

(b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar submina, probabil, eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 14 alineatul (2) litera (b)."

680 În această privință, trebuie amintit, astfel cum s-a indicat la punctul 629 de mai sus, că, la articolul 6 punctul 6.6 din schema de rezoluție, SRB a arătat că, dat fiind că cumpărătorul era singurul care a depus o ofertă, era prudent să se accepte condițiile acestuia și, astfel, să se prevină o insolvabilitate necontrolată a Banco Popular, care ar fi putut printre altele să aducă atingere funcțiilor sale critice.

681 În fapt, în ipoteza în care SRB nu ar fi acceptat propunerea FROB de a desemna Banco Santander drept cumpărătorul Banco Popular, aceasta din urmă ar fi făcut obiectul unei lichidări. Or, așa cum s-a constatat în cadrul analizei celui de al cincilea motiv, în conformitate cu articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o lichidare a Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea obiectivelor prevăzute la articolul 14 din același regulament în aceeași măsură ca rezoluția. În special, s-a constatat că rezoluția era necesară pentru atingerea obiectivelor de asigurare a continuității funcțiilor critice ale Banco Popular și de a evita efectele negative semnificative asupra stabilității financiare.

682 FROB a transmis SRB rezultatele procedurii de vânzare a Banco Popular într-un termen suficient pentru a-i permite acestuia din urmă să adopte schema de rezoluție și să o transmită Comisiei la 7 iunie 2017, la ora 5.13. Comisia a adoptat astfel decizia sa care permitea intrarea în vigoare a schemei de rezoluție la ora 6.30 în aceeași zi. Desfășurarea procedurii a permis, așadar, FROB să încheie toate formalitățile și să închidă vânzarea înainte de expirarea termenului stabilit în scrisoarea de procedură, și anume înainte de 7 iunie 2017 la ora 7.00.

683 Rezultă că propunerea FROB de a desemna Banco Santander drept cumpărător al Banco Popular nu a oferit un avantaj necuvenit pentru Banco Santander și că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că procedura de vânzare îndeplinise cerințele prevăzute la articolul 39 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59.

684 În consecință, a treia critică trebuie respinsă.

– Cu privire la a patra critică, referitoare la faptul că procedura de vânzare nu urmărea să maximizeze prețul de vânzare

685 Reclamantele susțin că nu s-a încercat să se obțină prețul de vânzare cel mai ridicat posibil, cu încălcarea articolului 39 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59. Acestea apreciază că faptul de a reduce la minimum numărul cumpărătorilor potențiali a eliminat orice posibilitate de concurență între diferiții actori din sectorul bancar, ceea ce ar fi permis obținerea prețului de vânzare cel mai ridicat posibil.

686 Trebuie să se considere că, prin intermediul acestei critici, reclamantele reproșează în esență SRB că a încălcat articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de vânzare a activității coroborat cu articolul 39 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59, limitând, în decizia privind comercializarea, procedura de vânzare la cinci instituții care au participat la procedura de vânzare privată.

687 Potrivit criteriului prevăzut la articolul 39 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59, scopul scoaterii pe piață trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare a acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, a activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

688 Or, trebuie amintit că din analiza primei critici reiese că decizia SRB de a limita procedura de vânzare la cinci instituții care participaseră la procedura de vânzare privată era justificată de necesitatea de a finaliza procedura într-un termen foarte scurt și de a evita riscul unor scurgeri de informații cu privire la situația Banco Popular și, prin urmare, riscurile pentru stabilitatea financiară.

689 În plus, la articolul 2 litera (b) din decizia privind comercializarea, SRB a arătat că procedura de vânzare trebuia să vizeze maximizarea prețului de vânzare, ținând seama în același timp de nevoia de a efectua rapid o rezoluție De asemenea, acesta a precizat că principalul criteriu de evaluare a ofertelor era prețul oferit.

690 În scrisoarea de procedură, FROB a indicat că prețul propus în oferte trebuia să fie mai mare sau egal cu un euro.

691 Reclamantele nu invocă niciun argument prin care să demonstreze că limitarea numărului de cumpărători potențiali la cei cinci participanți la procedura de vânzare privată nu ar fi permis o concurență reală prin prețuri între ei.

692 Nu se pot reproșa SRB circumstanțele apărute în cursul procedurii, și anume că patru dintre cei cinci participanți au renunțat să prezinte o ofertă obligatorie și că singura ofertă obligatorie prezentată propunea un preț de cumpărare de un euro.

693 Prin urmare, reclamantele susțin în mod eronat că decizia privind comercializarea nu urmărea să maximizeze prețul de vânzare cu încălcarea articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59.

694 În replică, reclamantele adaugă că cele trei opțiuni cuprinse în scrisoarea de procedură permiteau ofertanților să înțeleagă că FROB le indica implicit că pierderile ar conduce la distrugerea totală sau parțială a capitalului Banco Popular. Acestea susțin că, pentru a obține un preț care maximizează valoarea acțiunilor, ar fi fost necesar ca SRB să oblige potențialii cumpărători să determine ei înșiși pierderile.

695 Prin acest argument, reclamantele contestă conținutul scrisorii de procedură adoptate de FROB. În scrisoarea respectivă, FROB a menționat că ofertele trebuiau să indice prețul pe care se propunea să îl plătească pentru transferul acțiunilor Banco Popular în funcție de trei opțiuni.

696 Pe de o parte, este suficient să se arate că acest argument al reclamantelor este pur speculativ și nu se întemeiază pe date factuale, ci pe pretinsa impresie pe care ofertanții ar fi avut-o cu ocazia lecturii scrisorii de procedură. Pe de altă parte, acest argument nu permite să se determine ceea ce reclamantele reproșează SRB.

697 În plus, trebuie respinse afirmațiile pur speculative ale reclamantelor potrivit cărora, pe de o parte, Banco Santander ar fi fost conștientă că era singura care prezenta o ofertă și, pe de altă parte, decizia de a vinde Banco Popular la prețul de un euro ar fi fost luată în avans.

698 În consecință, a patra critică trebuie respinsă.

699 Rezultă din tot ceea ce precedă că reclamantele nu au demonstrat că procedura de vânzare a Banco Popular încălca articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 39 alineatul (2) literele (a), (b), (d) și (f) din Directiva 2014/59.

700 Prin urmare, al zecelea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că SRB nu va efectua o evaluare definitivă ex post

701 Prin intermediul celor trei motive noi invocate în replică, regrupate în al unsprezecelea motiv, reclamantele susțin că faptul că SRB nu a efectuat o evaluare definitivă *ex post* constituie, în primul rând, o încălcare a articolului 20 alineatele (3) și (11) din Regulamentul nr. 806/2014, în al doilea rând, o încălcare a obligației de motivare, a dreptului la apărare și a dreptului la o cale de atac efectivă și, în al treilea rând, o încălcare a normelor fundamentale de procedură.

702 Reclamantele arată că au fost informate cu privire la faptul că nu se va efectua o evaluare definitivă *ex post* prin răspunsul SRB la o întrebare adresată de Tribunal în cadrul prezentei proceduri.

703 De fapt, la 30 iulie 2018, ca răspuns la întrebările adresate de Tribunal în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, SRB a arătat că evaluarea 2 nu ar fi urmată de o evaluare definitivă *ex post*. Acesta a apreciat că, date fiind particularitățile cazului de față, ajunsese la concluzia că o evaluare definitivă *ex post* nu ar servi niciunei finalități practice în cadrul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 și nici nu ar conduce la o decizie de compensare prevăzută la articolul 20 alineatul (12) din același regulament.

704 Este necesar să se arate că evaluarea definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 este, prin definiție, ulterioară adoptării schemei de rezoluție.

705 În plus, astfel cum s-a arătat la punctul 603 de mai sus, în temeiul articolului 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014, o evaluare provizorie precum evaluarea 2 constituie un temei valabil pentru adoptarea schemei de rezoluție.

706 Este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii se apreciază în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia,

C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată). În consecință, la momentul aprecierii legalității unui act al Uniunii, este exclusă luarea în considerare a elementelor ulterioare datei la care acesta a fost adoptat (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 64 și jurisprudența citată).

707 Rezultă că faptul de a efectua sau nu o evaluare definitivă *ex post*, care este în mod vădit ulterioară adoptării schemei de rezoluție, nu poate afecta validitatea acesteia.

708 Pe de altă parte, este necesar să se arate că reclamantele nu pot susține că, în măsura în care nu se va efectua o evaluare definitivă *ex post*, schema de rezoluție este insuficient motivată. Astfel, adoptarea unei evaluări definitive *ex post* nu poate, în orice caz, să permită SRB să completeze motivarea schemei de rezoluție *a posteriori*.

709 În consecință, argumentele invocate de reclamante în cadrul celui de al unsprezecelea motiv sunt inoperante și acest motiv trebuie respins.

Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii și de măsuri de cercetare judecătorească

710 Reclamantele au solicitat Tribunalului să dispună diverse măsuri de organizare a procedurii și de cercetare judecătorească.

711 Pe de o parte, în cererea introductivă și în replică, precum și prin scrisorile din 15 noiembrie 2018, din 20 aprilie 2021 și din 28 mai 2021, reclamantele au solicitat Tribunalului să dispună depunerea a diverse documente.

712 Trebuie amintit că, prin Ordonanța de măsuri de cercetare judecătorească din 12 mai 2021, în temeiul articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3) și al articolului 103 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a dispus depunerea de către SRB a anumitor documente citate la punctul 95 de mai sus. Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a considerat că documentele depuse de SRB în versiunea lor confidențială nu erau pertinente pentru soluționarea litigiului. În schimb, scrisoarea Banco Popular către BCE din 6 iunie 2017, fără anexa la aceasta, a fost comunicată celorlalte părți.

713 Pe de altă parte, reclamantele, în cererea introductivă, au propus audierea mai multor martori.

714 În ceea ce privește cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte într-un litigiu, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 117 și jurisprudența citată, Hotărârea din 12 noiembrie 2020, Fleig/SEAE, C-446/19 P, nepublicată, EU:C:2020:918, punctul 53).

715 Din jurisprudența Curții reiese că, chiar dacă o cerere de audiere a unor martori, formulată în cererea introductivă, menționează cu precizie faptele în legătură cu care ar fi trebuit să fie audiat martorul sau martorii și motivele de natură să justifice audierea acestora, este de competența Tribunalului să aprecieze pertinența cererii în raport cu obiectul litigiului și cu necesitatea de a proceda la audierea martorilor citați (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 118 și jurisprudența citată, Hotărârea din 22 octombrie 2020, Silver Plastics și Johannes Reifenhäuser/Comisia, C-702/19 P, EU:C:2020:857, punctul 29).

716 În speță, este necesar să se arate că elementele conținute în dosar, precum și explicațiile date în ședință sunt suficiente pentru a permite Tribunalului să se pronunțe, acesta putând statua în mod util pe baza concluziilor, a motivelor și a argumentelor dezvoltate în cursul judecății și având în vedere documentele depuse de părți.

717 Rezultă că cererile de măsuri de organizare a procedurii și de măsuri de cercetare judecătorească ale reclamantelor trebuie respinse, precum și acțiunea în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

718 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de SRB și de Banco Santander, conform concluziilor acestora din urmă.

719 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Comisia vor suporta, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comitetul unic de rezoluție (SRB) și de Banco Santander, SA.**

3) **Regatul Spaniei, Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană vor suporta propriile cheltuieli de judecată.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 iunie 2022.

Semnături

Cuprins

Cadrul juridic 2

Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii 6

Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție 6

Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție 8

Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017 11

Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție 13

Procedura și concluziile părților 13

În drept 16

Cu privire la admisibilitate 16

Cu privire la fond 22

Observații introductive 22

– Cu privire la întinderea acțiunii 22

– Cu privire la întinderea controlului Tribunalului 24

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolul 18, articolul 24 alineatul (2) litera (a) și articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și articolele 32, 38 și 43 din Directiva 2014/59 încalcă dreptul de a fi ascultat consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă 25

– Cu privire la conținutul excepției de nelegalitate 26

– Cu privire la excepția de nelegalitate a articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014 . 28

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 21, 22, 24 și 27 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și articolele 38 și 63 din Directiva 2014/59 încalcă dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă, și principiul libertății de a desfășura o activitate comercială, consacrat la articolul 16 din cartă 37

Cu privire la primul și la al patrulea motiv, întemeiate pe nemotivarea schemei de rezoluție, pe încălcarea dreptului la bună administrare consacrat la articolul 41 alineatul (2) literele (b) și (c) din cartă și a dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă 40

– Cu privire la prima critică, referitoare la încălcarea obligației de motivare 40

– Cu privire la a doua critică, referitoare la încălcarea dreptului de acces la dosar 45

– Cu privire la a treia critică, referitoare la încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă 47

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și a articolului 32 din Directiva 2014/59 50

– Cu privire la primul aspect, referitor la prima condiție prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 51

– Cu privire la al doilea aspect, referitor la a doua condiție prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 54

– Cu privire la al treilea aspect, referitor la a treia condiție prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 59

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului prudenței în sectorul bancar 61

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime 63

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate și a principiului proporționalității, consacrate la articolele 17 și 52 din cartă 65

Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 73

– Cu privire la prima critică, referitoare la independența expertului care a realizat evaluarea 2 75

– Cu privire la a doua critică, referitoare la coexistența a două evaluări *ex ante* 76

– Cu privire la a treia critică, referitoare la metodologia utilizată în cadrul evaluării 2 . . 78

– Cu privire la a patra critică, referitoare la credibilitatea evaluării 2 81

Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe faptul că procedura de vânzare a Banco Popular încalcă articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 și articolul 39 alineatul (2) literele (a), (b), (d) și (f) din Directiva 2014/59 83

– Cu privire la prima critică, referitoare la transparența procedurii de vânzare 84

– Cu privire la a doua critică, referitoare la existența unei discriminări în favoarea Banco Santander 88

– Cu privire la a treia critică, referitoare la existența unui avantaj necuvenit acordat Banco Santander 89

– Cu privire la a patra critică, referitoare la faptul că procedura de vânzare nu urmărea să maximizeze prețul de vânzare 92

Cu privire la al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că SRB nu va efectua o evaluare definitivă *ex post* 93

Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii și de măsuri de cercetare judecătorească 94

Cu privire la cheltuielile de judecată 95